FILIERA BULGARĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA TineFama

Gerard de Villiers

SAS

Filiera bulgară

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-8070-94-5

Malko Productions – Paris,
La Filiere Bulgare
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2001

Gerard de Villiers

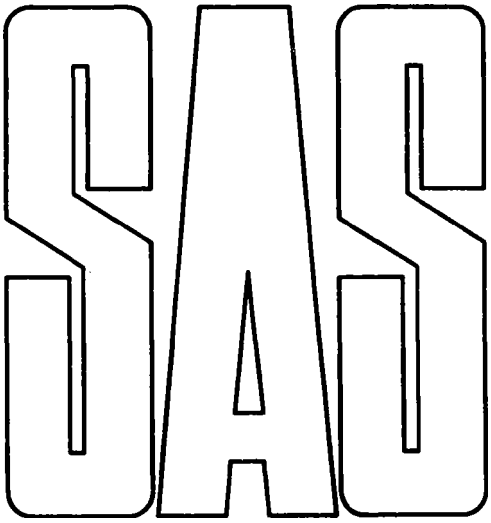

Filiera bulgară

În româneşte de Maria Măciucă

Tineretului

2001

Capitolul I

Cu ochii aţintiţi pe gambele lungi, încorsetate în cizme înalte din piele fină şi neagră care aproape că se confundau cu pantalonul mulat la perfecţie pe coapsele fine ale contesei Hildegard von Brisbach, Becik Galata trase cu voluptate în piept fumul ţigării Montecristo. Cu un gest neglijent, contesa îşi azvârli într-un fotoliu mantoul din blană de panteră şi îi adresă turcului o privire amuzată. Ochii ei cenuşii erau puşi în valoare de un contur de culoare mov.

— Ce s-a întâmplat?

Turcul îşi scărpina pieptul păros cu un gest reflex. Cu trupul gol până la brâu, semăna cu un purcel gata de pus la rotisor, cu şuncile groase ce-i înconjurau talia, ca un colac de salvare pus în caz de naufragiu. Ochii umezi îi confereau un aer aproape uman. Turcul scoase un sunet neclar.

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că te doresc. E suficient să te privesc.

Hildegard îl privi cu ironie.

— Nu e o noutate pentru mine.

Ea îşi scutură părul roşcat conştientă de efectul produs asupra amantului ei, un obscur traficant turc, mândru de faptul că are de-a face cu o contesă autentică.

— Ai avut vreo problemă? Când am întrebat de tine la recepţie, funcţionarul s-a uitat pe un document cu aerul că ar căuta să vadă dacă este trecut numele meu acolo. Imediat după aceea, au venit doi poliţişti care mi-au cerut politicos să le arăt ce am în poşetă înainte de a mă lăsa să urc.

Becik Galata zâmbi mândru dezgolindu-şi dinţii înnegriţi şi rari.

— Asta-i pentru că am devenit deja un personaj important. Deschide numai uşa şi priveşte afară pe coridor.

Intrigată, contesa se supuse. Aruncă o privire afară şi văzu câte un bărbat instalat la cele două extremităţi ale coridorului.

— L-am văzut de când am venit aici, dar nu ştiam că te păzesc pe tine. Ce înseamnă toate astea? Eşti cumva arestat?

Situaţia asta părea că-l excită.

— Nu, au ordin să mă protejeze.

— De cine?

Turcul deveni misterios.

— Nu mă crezi? Tu eşti singura persoană care are voie să mă viziteze. Asta, pentru că în tine am încredere.

Contesa von Brisbach nu-şi putea reveni. Până nu de mult, Becik Galata nu păruse să facă o casă prea bună cu autorităţile din ţările pe care le tranzita. Hildegrand avea impresia că în Turcia abia scăpase să nu fie arestat. În urmă cu două săptămâni, el o trimisese să-i aducă nişte bani sub un pretext bun de păcălit copiii. Ea îi îndeplinise cu reticenţă cererea, nefăcându-şi iluzii prea mari în legătură cu activitatea amantului ei.

— O, ce frumoasă eşti! zise cu un surâs unsuros Becik.

În mod automat, femeia se privi în oglindă din profil. Nici urmă de burtă, sânii tari, crupa cambrată şi o cascadă de păr stacojiu. Nimeni nu ar fi putut bănui că are treizeci şi opt de ani. Din nefericire era divorţată şi săracă. Prin Viena circula zvonul că adesea îşi petrecea week-end-urile în ţările din Golful Persic din interese pur financiare. Ceea ce era doar parţial adevărat. De doi ani încoace, Becik Galata îi asigura nu numai nevoile esenţiale, ci chiar mai mult decât atât. Primise de la el un mantou din blană de vizon adus din Bulgaria. Era de fabricaţie sovietică, destul de ţeapăn, dar era totuşi vizon.

Ea îi accepta cadourile cu o demnitate trufaşă, menţinând o oarecare distanţă faţă de el. Se anima cu adevărat doar în timpul relaţiilor sexuale. Amintindu-şi de ascendenţa ei ungară, îi murmura la ureche obscenităţi ce aveau darul de a-l transforma pe grăsan într-un amant destul de acceptabil. Turcul nu reuşise niciodată să ghicească dacă Hildegard făcea dragoste cu el din simplu interes sau, aşa cum declara ea, pentru că nutrea pentru „bestia” ei o pasiune autentică. El scoase de sub cearşaf mâna dreaptă şi-i făcu un semn ce se dorea plin de tandreţe.

— Vino!

Hildegard se apropie încet de pat. Petrecuseră împreună seara precedentă, în care turcul se înfruptase îndelung din farmecele ei, ca de obicei… Acum el părea posedat de o nouă fantasmă pe care ea o bănuia. Făcu cei trei paşi către pat cu o încetineală agasantă şi se aşeză lângă el. Imediat, mâna grăsană a turcului se aşeză pe coapsa ei, apoi alunecă între picioarele îmbrăcate în ţesătura elastică. Hildegard nu se mişcă, observându-l atentă. Nu era deloc un Adonis. De fapt dorinţa îl făcea chiar respingător. Obrajii gelatinoşi îi tremurau, ochii erau ieşiţi din orbite, iar buzele groase întredeschise lăsau să se vadă nişte dinţi

îngălbeniţi. El îşi trecu mâna stângă prin părul negru şi rar, apoi o întrebă cu glasul răguşit:

— Ştii ce vreau eu?

— Bineînţeles, doar eşti un porc.

Ea zâmbi, se aşeză pe pat şi îşi strecură mâna pe sub cearşafuri. Becik închise ochii cu un frison scurt, uşurat ca un bolnav căruia i s-a administrat injecţia calmantă.

Nu simţise pentru nici o altă femeie această dorinţă animalică. Viaţa plină de pericole şi frica îi amorţiseră dorinţele.

Trecuse printr-o îngrozitoare tensiune nervoasă, simţind cum în jurul lui se strângea un laţ mortal. Cu greu reuşise să scape şi să ajungă la Istanbul, tocmai la timp ca să prindă avionul ce decola cu direcţia Viena, unde se instalase la hotel *Imperial.*

Degetele contesei abia se mişcau sub cearşaf, dar sub atingerea lor se ridică o ditamai umflătura. Nerăbdător, turcul o apucă de ceafă şi încercă să o tragă spre el.

— „Bestia” mea are nevoie de tine, îi şopti el răguşit.

Hildegard îl privi cu răceală.

— Nu te purta ca un porc prost crescut, făcu ea cu un glas suav. Eu nu sunt una din târfele tale culese de prin bazaruri.

Ea îl abandonă, ocoli patul şi deschise radioul, încercând mai multe posturi.

— Ce preferi? îl întrebă cu batjocură în glas. Mozart, Wagner, Brahms? Sau un rus, poate Prokofief…

Becik Galata nu mai putea. Marseillaise, Marşul turc ori o poloneză de Chopin, nu conta pentru el. El reuşi să-şi păstreze calmul.

— Ce vrei tu, Pusi…

Cu fruntea încruntată, Hildegard von Brisbach continua să învârtească butonul. Când prinse acordurile unei piese de Musorski, se opri şi ascultă câteva momente. Apoi se întoarse la pat. Cu un gest destul de rece, îndepărtă cearşaful lăsându-l pe turc în toată splendoarea lui. Acesta închise ochii în aşteptarea senzaţiei minunate, apoi îi deschise.

Hildegard stătea nemişcată, cu ochii aţintiţi în gol, mişcând capul în ritmul muzicii şi mângâind distrată membrul învârtoşat.

— Dar ce ai?

— Taci din gură sau plec imediat, făcu ea. Respectă muzica, animalule.

În starea în care se afla, Becik ar fi dat orice pentru un rezultat imediat…

Brusc femeia se aruncă peste el şi îl înfulecă. Era ca un vultur

ce îşi devorează prada. Luat prin surprindere, turcul scoase un urlet. Un şoc electric îi trezii toate terminaţiile nervoase. Suferinţa sa însă nu luase sfârşit. Implacabilă, Hildegard îl mângâia în ritmul muzicii. Galata, care era un meloman, simţea că este pe cale de a exploda. Exact odată cu finalul melodiei, plăcerea sa atinse apogeul, însoţită de un strigăt răguşit.

Cu greu reuşi Becik Galata să îşi revină. Era gata să facă infarct. Pulsul său era de 160 pe minut.

— Pusi, ai fost minunată, abia reuşi el să articuleze.

Hildegard îi adresă un surâs rece şi distant. Grăsanul era uşor de mulţumit. Soţul ei o formase bine şi îi plăcea la nebunie să îi aibă pe bărbaţi în puterea ei. Uneori se distra întrerupând actul sexual, provocând furia partenerului său, făcându-l să-i cerşească favorurile, gata de orice umilinţă. Ei nu avea să afle niciodată dacă felaţia o excita sau o dezgusta, dar ea reuşea de fiecare dată să se achite mai bine decât cele mai experte târfe din Istanbul. Ea se sculă în picioare şi se îndreptă spre fereastră.

— Ia te uită, a început să ningă, zise contesa.

Un lucru îi nedumerea pe turc. Femeia asta putea să treacă brusc de la o stare la alta. După o scenă plină de foc, în care ţâşneau scântei, se ridica şi cu o voce liniştită îi cerea că meargă cu ea la cinema… Era de-a dreptul uimitor acest autocontrol al ei. Atunci turcul îşi spunea că orientalele nu au nimic în comun cu austriecele. El se simţi minunat. Hildegard se întoarse lângă el mângâindu-i distrată membrul ramolit.

— Ei, ţi-a plăcut, nu-i aşa? îl întrebă ea cu vocea şoptită.

— Îţi jur că da, făcu turcul. Am de gând să mai rămân în Viena ceva timp ca să pot câştiga mai mulţi bani.

O lumină amuzată luci în ochii austriecei.

— Iar una din afacerile tale murdare?

Becik se învârtea continuu între Bulgaria, Germania şi Austria. Se ocupa de obscure tranzacţii din care nu lipsea haşişul şi nici armele sau maşinile de furat. Părea că se bucură de protectori puternici pentru că nimeni nu-l deranja prea mult. Ea nu-l întâlnea decât în Viena. În ajun îi vorbise pentru prima oară de afacerile sale. Vinul Tokay îi dezlegase limba. Ea îl ascultase neîncrezătoare şi uimită. Cu orientalii aceştia nu ştiai niciodată care e hotarul între minciună şi adevăr.

Becik Galata spuse împăunându-se:

— Nu, este vorba de ceea ce ţi-am pomenit.

Hildegard păru alarmată.

— Ai grijă. S-ar putea să fie prea periculos. N-aş vrea să

păţeşti ceva…

Becik Galata vârî mâna sub pernă şi scoase un revolver Random cu calibrul 38, pe care îl băgă sub nasul contesei.

— Becik ştie să se apere, zise el. În plus, sunt bine păzit. Când vom pleca să luăm cina, vom fi escortaţi. Treaba asta nu o încânta prea mult. Nu avea chef ca toată Viena să afle că se ţine cu un turc. Se sculă în picioare şi se îndreptă către baie. În acelaşi moment, sună telefonul.

Becik ridică receptorul şi răspunse.

În sala de baie, contesa ridică uşurel receptorul celuilalt aparat şi îl duse la ureche. La început nu auzi decât un zgomot de fond tipic unei convorbiri internaţionale. Apoi o voce de femeie întrebă:

— Becik?

După glas părea că este nevasta turcului. Acesta îi confirmă presupunerea.

— *Evet, Leila*[1]*.*

— *Yalnizmisin? Seninle Ronusabilirmiyim?*[2] întrebă femeia cu o voce speriată.

— *Evet, habibi,* gânguri turcul.

Hildegard nu înţelegea limba turcă, dar îi ajungea intonaţia. Ea zâmbi cu înţeles. Toţi bărbaţii erau la fel. Fu tentată să spună un „*hayir*[3]" în aparat… Nu era însă o ticăloasă şi nu avea chef să-l suporte pe turc pe tot restul vieţii. Era mai nostim să-i asculte conversaţia… Un timp nu se auziră decât paraziţii. După câteva sunete nedesluşite, vocea femeii strigă *„hayir!"* apoi un ţipăt ascuţit îi sfredeli urechile contesei.

O explozie formidabilă se auzi din receptor.

Uşa dintre sala de baie şi cameră zbură în aer sfărâmându-se de peretele din faţă. Hildegard avu impresia că o mână gigantică îi cuprinde toracele comprimându-l. Timpanele îi pocniră sub presiunea aerului. Fu izbită cu capul de perete şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Cu pistolul în mână, inspectorul Kripo[4] se strecură în încăpere urmându-i pe pompieri. Unul dintre ei stropi cu spumă carbonică

---

[1] Da, Leila, (n.a.).

[2] *Eşti singur? Poţi să vorbeşti? (n.a.)***.**

[3] *Nu (n.a.).*

[4] Kriminal polizei – Poliţia criminală, (n.a.).

perdelele cuprinse de flăcări, în timp ce ceilalţi se repeziră către trupul prăbuşit alături de pat. Camera era devastată ca în urma unui ciclon. Fereastra smulsă din rame fusese proiectată departe, rănind mai mulţi trecători şi cele mai multe ferestre erau făcute ţăndări. De jur-împrejurul hotelului *Imperial* erau răspândite cioburi. Pompierul reuşi să stingă focul. Explozia avusese loc în dreptul telefonului din care nu mai rămăsese decât un capăt de şnur înnegrit şi o gaură în zid. Un miros acru de exploziv umplea încăperea. La uşa camerei cu numărul 816 se înghesuia o gloată formată din personal şi clienţi.

Un al doilea inspector Kripo veni lângă colegul ce întorcea cu faţa în sus trupul lui Becik Galata. Era uşor de văzut că turcul murise instantaneu. Jumătate din faţă îi fusese spulberată şi se vedea osul alb. Cei doi se priviră cu ochii întunecaţi. Era un incident foarte neplăcut pentru cineva care se afla sub protecţia ta.

— Aţi văzut pe cineva ieşind din cameră? o întrebară ei pe camerista ce plângea.

— Nu, n-am văzut pe nimeni.

— Unde este femeia ce se afla cu el?

— Nu ştiu.

— L-a adus vreun pachet?

— Nu, nimic.

Unul dintre pompieri ieşi strigând din sala de baie:

— Este o femeie rănită înăuntru. Repede, o targă!

Toţi dădură buzna înăuntru. Pe dale zăcea o femeie cu chipul însângerat, neînsufleţită, cu veşmintele sfâşiate şi cu părul pe jumătate ars. Începură să o ridice cu mare atenţie. Pompierul îi aplică pe faţă o mască cu oxigen. Oamenii din Kripo căutau printre moloz o urmă ce le-ar fi dat un indiciu, dar camera era într-un asemenea hal încât nu găsiră decât o parte din ce fusese cândva o blană de panteră: o scoarţă înnegrită.

Cinci minute mai târziu, rănita era evacuată la spital. Suferise doar o comoţie puternică, fiind salvată de grosimea zidului dintre camere. Unul dintre poliţişti o însoţi. Alţii, în civil şi în uniforme, îşi făcură apariţia de pretutindeni şi începură să scormonească printre sfărâmături încercând să-şi imagineze ceea ce se întâmplase.

Din cauza ferestrei sparte, încăperea era îngheţată. Cadavrul nud fu vârât într-un sac din plastic transparent. Bacnote amestecate – dolari, mărci germane, franci elveţieni – erau răspândite peste tot, dintr-o geantă diplomatică ce zăcea

desfăcută. Unul dintre poliţişti scoase de sub un fotoliu revolverul Random. Îi verifică încărcătorul. Nu fusese tras nici un cartuş. Becik Galata se temea de ceva, dar altul fusese mai rău decât el. Cum naiba putuseră să-l omoare într-un loc supravegheat zi şi noapte şi, mai ales, când tipul era deja prevenit de pericolul ce-l pândea? Rămânea doar vizitatoarea găsită în sala de baie. Era singura persoană care poate ştia ce se întâmplase.

Capitolul II

— Asta e a doua crimă făcută cu ajutorul telefonului, după câte ştim. Prima a fost înfăptuită de Mossad[5], la Paris în 1980 de către un palestinian.

Malko învârti cuburile de gheaţă în paharul plin cu votcă. Un foc uriaş trosnea în căminul din bibliotecă răspândind o căldură plăcută ce părea că izolează castelul Liezen de restul lumii. La primul etaj, Alexandra, eterna sa logodnică, tocmai proba o rochie Azzaro adusă de la Paris în acea zi. Tânăra îşi făcuse ceva cumpărături între două zboruri cu Air France. Odată cu promovarea noului aparat Boeing 737, compania propusese un orar ceva mai suplu. Alexandra nu putuse călători la clasa afaceri ca de obicei: nu mai găsise nici un loc. Se mulţumise aşadar cu cea economică şi constatase cu plăcere că masa era servită iar de stewardese.

Malko împărţise friptura de capră de la dejun cu nişte prieteni veniţi de la un castel vecin. Elko Krisantem, mereu acelaşi vigilent valet şi gardă de corp, veghea tăcut pe culoare. Pentru dubla sa funcţie primea însă un singur salariu.

Allan Margdof, noul şef al Centralei CIA din Viena, era un bărbat cărunt, cu mustaţă, cu ochi mici, albaştri, ce străluceau de inteligenţă şi cu statură atletică. El îşi dădea osteneala să prezinte cazul cât mai bine. Desigur că o crimă comisă cu ajutorul unui telefon era ceva destul de original…

— Cum au reuşit asta? întrebă Malko înainte de a da pe gât o porţie zdravănă de votcă.

Încântat, americanul începu să-i dea amănunte:

— Ştim deja totul, zise el. Austriecii au colaborat cu Kripo. Aceştia îl păzeau pe Becik la cererea noastră. Din nefericire cineva a reuşit să pătrundă în camera lui dându-se drept lucrător la întreţinere. Avem semnalmentele lui…

— Acum cred că se află deja la Moscova, remarcă Malko.

— Cred că este mai degrabă la Praga, îl corectă americanul. După informaţiile noastre, ar fi un tip din STB[6] şi a trecut frontiera cehă cu o maşină. El a plasat explozivul în sertarul de sub soclul telefonului. Pare să fi fost un C4 cu un detonator

[5] Serviciile secrete israeliene, (n.a.).

[6] Statni Tajna Bezpecnost – Serviciile secrete cehoslovace, (n.a.).

cehoslovac foarte sofisticat. O mică minune care se declanşează de la distanţă graţie unui semnal sonor transmis pe o frecvenţă foarte joasă, 5 sau 10 hertzi. Este suficient să suni la persoana vizată. În momentul în care aceasta răspunde, se declanşează un semnal amplificat. Vocea umană oscilează între 300 şi 50 hertzi, aşa că nu există pericolul ca sistemul să se declanşeze în mod accidental. Explozia se produce instantaneu. Poţi telefona de la orice distanţă, chiar de la mii de kilometri distanţă de victimă. Apoi poţi pune receptorul în furcă. Dacă nu răspunde nimeni, este suficient ca dispozitivul să nu fie declanşat.

— Genial, remarcă Malko. Treaba asta simplifică mult alibiurile. Apropo, cine era Becik Galata?

— Un traficant turc. Avem un dosar impresionant despre el. Lucra de mai mulţi ani în colaborare cu serviciile bulgare, având la dispoziţie o grămadă de camioane precum şi numeroşi complici în Turcia. Se ocupa cu importul de haşiş din Turcia, aducea arme din Bulgaria, destinate extremei drepte turce. În numai patru ani, autorităţile turce au sesizat că tipul a adus în ţară opt sute de mii de arme individuale, transportate în camioane. El a introdus în Bulgaria în mod clandestin anhidridă sulfurică. Şi asta nu este încă totul…

— La ce serveşte anhidrida sulfurică?

— Este indispensabilă pentru producerea heroinei şi nici turcii şi nici bulgarii nu au aşa ceva.

— Şi ce făcea turcul în Viena?

— Nimic prea rău. Doar cumpăra maşini vechi Mercedes pe care le trimitea la Sofia unde erau recondiţionate şi reexpediate în Orientul Mijlociu. Bineînţeles, într-o zi, poliţia vieneză a găsit într-un rezervor de aer comprimat o pungă de plastic cu două kilograme de heroină. Nu s-a putut însă dovedi că turcul era la curent cu afacerea asta.

— Ştiţi cine l-a sunat?

— Nu. Era o convorbire internaţională. O voce de femeie care vorbea engleza a cerut legătura cu hotel *Imperial.* Asta e tot.

— De ce prietenii noştri cehi l-au transformat în căldură şi lumină?

Allan Margdof deveni misterios.

— Aici voiam să ajung. Becik Galata tocmai fugise din Bulgaria şi KDS[7]-ul…

El se întrerupse brusc. În uşa bibliotecii, văzu o fascinantă

[7] Komitet Dajavna Sigurnost – Serviciile speciale bulgare. (n.a.).

apariţie. Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare. Americanul nici nu încerca să-şi ascundă tulburarea. Tânăra femeie era îmbrăcată cu o rochie lungă din dantelă neagră, cu mâneci, despicată adânc pe ambele coapse. Era perfect transparentă, cu excepţia a doar două benzi opace, una peste sâni şi cealaltă peste şolduri. În rest se puteau vedea toate rotunjimile unui trup perfect.

— Domnul Allan Margdof a venit de la Viena ca să stea de vorbă cu mine, spuse Malko. (El se întoarse spre american) Cred că aţi auzit vorbindu-se despre contesa Alexandra.

Americanul ezita între a săruta mâna contesei şi a sări pe ea imediat. După o scurtă ezitare, el se aplecă şi îi sărută degetele prelungi cu unghii roşii.

— Sper că nu vă deranjez, făcu Alexandra cu o voce dulce. Voiam doar să-ţi arăt rochia mea cea nouă. Îţi place?

Ea făcu o piruetă graţioasă, iar dantela se desfăcu în părţi, dezvăluind lungile picioare musculoase până sus de tot. Sânii grei se zbenguiau liberi sub ţesătura ajurată.

— Ştii, dragă, ar fi o mică problemă, zise cu glas tandru tânăra femeie.

— Care?

— Nu pot să pun nimic pe dedesubt, nici chiar un slip! oftă ea. Sper că nu se va observa…

Chipul lui Margdof deveni la fel de aprins ca tapetul stacojiu de pe pereţi. Alexandra îl observa cu un aer amuzat. Apoi se aşeză în faţa celor doi bărbaţi, invitându-i să facă la fel şi îşi puse graţioasă un picior peste celălalt.

— Ţi se pare convenabil?

Era practic aproape goală. Şeful centralei CIA uitase de lucrul lui, fascinat de trupul expus la câţiva centimetri de nasul lui. În sudul Statelor Unite ar fi ars-o ca pe o vrăjitoare. Europenii ăştia erau de-a dreptul imposibili.

— Să fii mai atentă când te aşezi, o sfătui Malko.

Încântată, Alexandra se ridică şi părăsi încăperea, unduindu-şi corpul ca pentru a-i sugera lui Malko să o urmeze. Lui Margdof îi trebuiră câteva momente ca să-şi poată reveni.

— Becik Galata este tipul care l-a recrutat pe Ali Agsa ca să-l asasineze pe Papă, explică el. A fost sprijinit de serviciile bulgare. Tot el a aranjat evadarea din închisoarea din Istanbul a lui Kartel Maltepe. Apoi Becik s-a ascuns în Bulgaria. Nimeni nu mai credea că-l mai vede. Săptămâna trecută însă, a reuşit să iasă ascuns într-unul din camioanele sale.

— Se pare că nu s-a bucurat prea mult de libertate… Bulgarii

au ordonat totul?

— Ştiţi prea bine că ei nu mişcă un deget fără un ordin de la Moscova. Ordinul pentru eliminarea lui Becik a venit de la centru, de pe strada Derjinski. Cum erau destul de grăbiţi, n-au avut timp să monteze o operaţie mai sofisticată, cu sulfazină sau aminazină[8]. Ruşii nu se jucau. Noul şef al KGB-ului avea mână grea.

Malko îşi termină votca şi culese o scamă de pe costumul negru din alpaca, vechi de zece ani ce demonstra nu numai simţul său economic, dar şi faptul că îşi păstrase bine silueta... Gândul la trupul Alexandrei îl împiedica să se concentreze la afacerea cu turcul asasinat. Exista un vechi obicei al lor de a face dragoste ori de câte ori ea îşi lua o nouă rochie! De aceea îşi făcuse apariţia în bibliotecă. În plus, Alexandra nu putea să sufere CIA, principala ei rivală. Din nefericire, castelul Liezen era un sac fără fund din punct de vedere financiar. Malko abia reuşise să instaleze un sistem de încălzire centrală, datorită ultimei sale misiuni din Miami. Acum aştepta la rând instalatorul ce trimitea numeroase semnale de alarmă, iar mocheta uzată trebuia şi ea înlocuită.

Ca să nu mai pomenim de cheltuielile necesitate de grădină.

— Este extrem de pasionantă istoria dumneavoastră, zise Malko. Există o justiţie divină care l-a pedepsit pe turc chiar prin intermediul celor care l-au folosit. Dacă bulgarii nu ar mişca un deget fără permisiunea ruşilor, cu atât mai puţin ar omorî un papă...

— Corect, aprobă americanul.

Malko îşi mai turmă un pic de votcă din carafa pusă la gheaţă.

— Ce aşteptaţi de la mine? întrebă el. Vreţi ca valetul meu să se ducă la moschee şi să se roage pentru sufletul acelui nemernic?

Americanul schiţă un zâmbet cam forţat.

— Se poate face mai mult. Acest tip cunoştea aproape toate secretele în legătură cu încercarea de asasinare a Papei. Eram cu ochii pe el de multe luni şi nu ne aşteptam să poată trece în Vest. Serviciile bulgare au greşit enorm când l-au lăsat să le scape.

— Da, dar l-a găsit STB-ul destul de repede.

— E adevărat, recunoscu americanul. Sunt foarte puternici şi nu au scrupule. La noi ar fi fost necesare zeci de aprobări şi tot

[8] Droguri mortale, (n.a.).

atâtea drame de conştiinţă. Ei însă îşi trimit imediat asasinii.

— Dacă ar fi fost capabili să ucidă un papă, de ce să nu lichideze un turc? făcu Malko cu gândul la Alexandra.

Ce urmărea oare americanul? Malko ar fi vrut să facă o scurtă siestă înainte de a pleca la serata de la palatul Schwartzenberg.

— Becik Galata deţinea un secret periculos, continuă americanul cu încăpăţânare. Din pricina asta a fost eliminat. El ne-a contactat în momentul în care a sosit în Viena. Unul dintre colaboratorii mei s-a întâlnit cu el. Pretindea că are de vânzare o informaţie de extremă importanţă. Cerea însă să fie protejat.

— Ei şi?

— Aveam întâlnire cu el a doua zi. Când a fost asasinat, eram la Frankfurt, mărturisi Margdof supărat. Ar mai fi însă o speranţă. Turcul nu era singur în momentul în care s-a produs explozia. Era în compania unei femei pe care se pare că o cunoaşteţi…

— Pe care o cunosc eu? făcu surprins Malko.

— Este vorba de Hildegard von Brisbach.

Malko nu putu să-şi reţină un zâmbet.

— Păcat de turcul acesta. Nu avea gusturi rele. Nu era exclus ca să se şi însoare cu ea…

— Să nu glumim cu astfel de lucruri, făcu şocat Margdof. Femeia a fost foarte afectată de explozie. Din fericire, se afla în sala de baie. Este internată la spital de unde va ieşi peste o săptămână. Are braţul stâng fracturat. Desigur, am interogat-o, dar nu am aflat nimic. Este deosebit de discretă în ceea ce priveşte relaţia ei cu turcul. În aparenţă ar fi vorba de o simplă relaţie de afaceri, dar austriecii sunt convinşi că ar fi fost amanta lui.

— Asta nu ar fi o surpriză. Ştiu că este de mai mult timp atrasă de Orient.

— Aţi putea să o vedeţi? Poate reuşiţi să scoateţi ceva de la ea.

— Mâine mă duc la Viena şi, dacă doriţi, aş putea încerca…

Era mai bine ca Alexandra să nu afle despre această întâlnire. Hildegard nu avea o reputaţie prea grozavă. Chiar şi de pe un pat de spital ea făcea să tremure orice femeie cinstită…

Americanul se ridică uşurat.

— Atunci contez pe dumneavoastră. Este singura noastră şansă de a afla secretul lui Becik Galata. Dacă există un asemenea secret.

Capitolul III

Malko îşi scutură zăpada de pe gulerul de velur. Viena era acoperită de un strat gros de zăpadă care împiedica circulaţia deja dificilă... Alexandra încă mai dormea la hotelul S*acher.* Ca să nu intre la idei în legătură cu absenţa sa, el făcuse dragoste cu ea înainte să plece, rugând-o să-şi pună un portjartier alb aproape virginal.

Malko fu primit de o infirmieră la recepţia spitalului. Ea se uită cu jind la cele două sticle de şampanie Moet et Chandon din braţele lui. Doi civili stăteau de pază pe o bancă.

— *Gruss Gott, mein Herr!*

— Unde este camera contesei von Brisbach?

Unul dintre civili se ridică, îi arătă repede o legitimaţie de poliţie şi îl întrebă:

— Numele dumneavoastră?

— Malko Linge.

Acesta consultă o listă.

— *Jawohl.* Puteţi să vă legitimaţi, vă rog?

El examină paşaportul lui Malko şi spuse:

— În ordine. Mergeţi la capătul coridorului, la salonul 142.

Infirmiera se uită lung la el. Chiar şi internată în spital, Hildegard von Brisbach făcea ravagii. În, ajun, avusese grijă să-i trimită flori ca să o îmblânzească. El bătu la uşa salonului.

— Malko!

Hildegard, sprijinită pe perne, machiată ca pentru o seară la operă, îmbrăcată cu o cămaşă din satin de culoarea pielii, cu gura roşie ca un fruct copt, îşi mişcă braţul sănătos. Când Malko se aplecă să o îmbrăţişeze cu un gest cast, îl atrase cu putere şi îl sărută cu pasiune. Apoi îl privi şi suspină:

— Ce minunat este să vii atâta cale numai ca să mă vezi... De câtă vreme nu ne-am mai văzut, doi sau trei ani?

— Mai puţin, zise Malko plin de diplomaţie.

O avusese pe contesă pe canapelele Rolls-ului său, după o seară de flirt intens. Fusese un moment plăcut pentru amândoi. El luă un scaun şi se aşeză aproape de pat. Ochii contesei ardeau de febră. Ea spuse zâmbind:

— Din fericire, în Austria funcţionează o bună securitate socială. Altfel m-ar fi costat o adevărată avere.

— Cât este de grav?

— Din fericire, îmi vor scoate gipsul peste trei zile. Am tot corpul plin de vânătăi. Priveşte.

Ea ridică cearşaful, apoi cămăşuţa, dezgolindu-şi pântecele. Malko simţi sub degete o întăritură pe sub piele. Tocmai voia să-şi retragă mâna, când el îl reţinu şi îl ghidă ceva mai jos, peste pubis, apoi trase cearşaful pe deasupra.

— Rămâi aşa, să mă încălzeşti.

Poziţia era destul. De neconfortabilă, dar ce nu ar fi făcut Malko pentru a face plăcere unei bolnave? Hildegard îl scrută cu atenţie.

— Şi acum, *Liebling,* spune-mi sincer, care este adevăratul motiv al vizitei tale?

— Dar tu ştii că...

— *Ach!* Te cunosc eu. Nu ai face nici zece metri ca să vii să vezi o bolnavă pe un pat de spital. Apropo, unde este Alexandra?

— Am lăsat-o la hotel.

— Foarte bine. Mişcă puţin degetele, este foarte plăcut. Spune-mi acum ce vrei să ştii?

Ea se aşează cât mai confortabil, cu ochii închişi şi cu trupul cambrat în faţa lui Malko. O infirmieră deschise uşa şi o închise şocată.

— Ce însemna pentru tine turcul acela?

— Sper că nu eşti gelos...

— Nu fi proastă.

— Adevărul este că era extrem de generos cu mine. Doar se ştie cu ce probleme financiare mă lupt. Acum bărbaţii mai mult vor să profite de femei decât să le facă daruri.

Contesa avea o bună şcoală a vieţii...

— Ce s-a întâmplat?

— Vrei versiunea oficială sau cea adevărată?

— Pe cea adevărată.

Ea ganguri cu senzualitate.

— Porcul de Becik a sosit în ajun, obsedat ca de obicei. M-a chinuit toată noaptea, iar a doua zi a avut tupeul să ceară şi desertul lui favorit... înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Îmi imaginez.

— Pot spune că a părăsit această lume cu o impresie bună... Eram singură în sala de baie când a sunat telefonul. Am ridicat receptorul din baie. Era o voce de femeie.

— Ai recunoscut-o?

— Desigur. Era nevasta lui, zise contesa cu un glas suav. O

savarină mare care a rămas în Bulgaria, după câte mi-a spus el. L-a mai sunat şi în alte ocazii. De fiecare dată, el pretindea că este singur.

— Despre ce au vorbit?

— Vorbeau în turcă, aşa că nu am înţeles nimic. Probabil că l-a întrebat dacă este singur, pentru că el a răspuns *„evet*[9]*”.*

— Ai mai remarcat şi altceva?

— Da. Părea încordată, neliniştită. Apoi, chiar înainte de explozie, a scos un ţipăt puternic, încercând să strige ceva. Dar poate că m-am înşelat.

Malko înregistră totul. Asta însemna că soţia lui Becik fusese forţată să-l sune. Nu avea nici o probă însă.

— El nu ţi-a spus nimic?

Contesa scoase un oftat.

— Dacă vei continua să faci ce te-am rugat, s-ar putea să-mi aduc mai bine aminte.

Degetele lui Malko explorau mai departe. Cei doi tăcură un timp. În cameră se putea auzi respiraţia sacadată a femeii. Brusc ea se arcui şi mai mult, îşi ridică genunchii, apoi se întoarse pe o parte, prinzând cu putere pumnul lui Malko între coapsele musculoase.

Ceva mai târziu, ea deschise ochii tulburaţi şi şopti:

— Asta este cea mai plăcută vizită pe care am primit-o.

Malko îi lăsă ceva timp ca să-şi mai revină înainte de a o întreba:

— Vreau să-mi spui şi restul, Hildegard.

— O, eşti insaţiabil! Fie cum vrei tu. Printre picături, turcul a mai lăsat să-i scape câte ceva. Ar fi făcut orice ca să-şi dea mai multă importanţă ca să crească în ochii mei. Sincer vorbind, nu l-am crezut, dar în lumina celor întâmplate…

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a mărturisit că el este cel care l-a recrutat pe asasinul Papei.

— E adevărat. Altceva?

— A lucrat cu un bulgar care, la rândul lui, era la ordinele KGB-ului.

— Dar nu ţi-a încredinţat adevăratul secret…

— Aşteaptă puţin, făcu vexată contesa. Turcul mi-a spus că trebuia să organizeze fuga în Vest a unui general sovietic.

— Ce?

[9] Da, (n.a.).

— Chiar aşa. Tipul este îngrozit de teama că va fi lichidat din cauza unei poveşti legate de piaţa neagră şi i-a cerut bulgarului să-l treacă dincolo. Spunea că însuşi Yuri Andropov, şeful suprem al KGB-ului i-a dat ordinul de a-l lichida pe Papă…

— Unde se află acum acest general?

— La Moscova sau la Sofia. Becik nu ştia. Contactul cu acesta trebuia realizat prin intermediul Leilei, soţia turcului.

Lucrurile deveneau din ce în ce mai bizare!

Femeia turcului trebuia să fie o tipă încântătoare odată ce putea să-şi ucidă soţul sunându-l la telefon. Hildegard îl privea pe Malko vădit interesată.

— Nu mă crezi?

— Pe tine te cred, dar nu şi pe el.

— Mai mult nu mai ştiu.

— Ai reţinut cumva numele generalului?

— Se numeşte Fiodor Storamov. Este un nume uşor de reţinut.

Malko înregistra spusele ei. Era o poveste incredibilă. Orice serviciu secret ar fi dat orice ca să pună mâna pe cel ce organizase asasinarea Papei. Malko se sculă în picioare.

— Eşti un adevărat înger, Hildegard! Te rog să nu mai pomeneşti nimănui vreo vorbă despre asta…

— Oricum, nu m-ar crede nimeni. Sper că vei veni să mă vezi după ce voi părăsi spitalul. Mi-ai rămas dator. Şi nu te lăsa epuizat de leoaica aceea… *Auf Wiedersehen…*

*

* *

— Generalul Fiodor Storamov face parte din Primul Directorat al KGB, zise Allan Margdof. Se ocupă de toate operaţiunile din afara Uniunii Sovietice. Potrivit informaţiilor deţinute de noi, el lucrează în Departamentul V. Responsabil cu „Mokrie Dela” ce se ocupă atât cu lichidările persoanelor indezirabile, cât şi cu afacerile supersecrete. Noi nu avem nici o fotografie a lui, dar ştim că îşi are biroul într-o clădire ultramodernă, în formă de seceră, aflată în spatele unui brâu de arbori, undeva la o periferie a Moscovei, îşi antrenează agenţii într-o vilă specială, la Kuşino, undeva în afara oraşului.

Malko privi la marele bulevard al Praterului, parcul de atracţii al Vienei, cufundat în ceaţă.

— Lucrurile se leagă. Nu înţeleg însă de ce ar prefera să fugă în Vest. Un om de rangul lui se bucură de mari privilegii.

— Este exact, zise Margdof. Cu o singură excepţie:

securitatea. Dacă Yuri Andropov sau noul şef al KGB ar decide că trebuie să scape de el, nu ar avea nici cea mai mică şansă de a scăpa viu. Amintiţi-vă de Laurenţi Beria care, deşi era şeful KGB, a fost eliminat. Aş vrea acum să amintesc două fapte ce par să se lege de povestea lui Becik Galata. Primul este că am fost contactaţi la Viena cu puţin timp în urmă de un agent foarte sus plasat, care dorea să treacă în Vest. Apoi contactul a dispărut şi a trebuit să rămână pe loc. De asemenea mai ştim că clanul Cernenko, din familia lui Brejnev, tot încearcă să-i pună beţe în roate lui Yuri Andropov. Acesta din urmă ar putea să dorească să scape de anumiţi martori supărători în lupta dintre clanuri. Pe urmă ar mai fi şi povestea asta cu piaţa neagră. Andropov a lansat deja o companie împotriva ei.

— Tot ce-i posibil, făcu Malko. Dar deocamdată totul rămâne la rangul de ipoteză. Doar o şedinţă de spiritism ne-ar putea ajuta să-l facem să vorbească pe ticălosul acela de turc.

— Ar mâi fi o cale, zise americanul. Ne mai rămâne Leila, nevasta acestuia, care se pare că ar deţine informaţii importante.

Cei doi bărbaţi se aflau în sala de conferinţe a CIA, o încăpere protejată împotriva spionajului electronic cu ajutorul unor dispozitive ultrasofisticate. Trecuseră patru zile de la vizita făcută la spital. Malko venise special la Viena, la cererea şefului centralei CIA.

— Nevasta turcului se află acum la Sofia. M-ar mira ca bulgarii să o lase să plece în cazul în care Becik a spus adevărul. Ea riscă să-şi petreacă vacanţele în Siberia pentru câte zile îi mai rămân...

— Bineînţeles, întări Margdof. Tocmai de aceea trebuie să-i faceţi imediat o vizită.

Văzând chipul înmărmurit al lui Malko, el îi puse în faţă un teanc gros de documente şi adăugă:

— Aveţi aici dosarul misiunii dumneavoastră. Nu este complet, dar sunt sigur că veţi putea rezolva cu bine totul, prinţe Malko.

Malko răsfoi hârtiile şi zâmbi.

— Acum că mi-aţi arătat că aveţi simţul umorului, nu doriţi să-mi explicaţi mai clar ce doriţi de fapt de la mine?

— Exact ce v-am spus deja. Să mergeţi imediat la Sofia ca să luaţi contact cu soţia lui Becik Galata.

În ochii americanului nu mai era nici o urmă de veselie. Malko îşi aranjă cuta de la pantalon, ascuţită ca briciul şi zise cu o voce calmă:

— Allan, de când lucrez pentru compania asta trăsnită, nu de puţine ori mi s-a cerut să fac lucruri dementiale… în cazul acesta, mi se pare că aţi luat-o complet razna… De ce nu m-aş duce direct la Moscova la însuşi Yuri Andropov? Nu ar fi mai dificil şi am renunţa şi la un intermediar… Este suficient să sun la uşa apartamentului acestuia din bulevardul Kutuzovski.

— Vă rog să nu glumiţi, făcu americanul. Planul meu este perfect realizabil.

— Şi, bineînţeles, tot dumneavoastră m-aţi desemnat pe mine ca voluntar. Nici vorbă de Blue Cross, de securitatea socială sau de vreo pensie în caz de eşec. Mi se rezervă dreptul doar la o înmormântare modestă la Arlington pe coasta nordică. (El se ridică în picioare). Până acum nu am refuzat încă nici o misiune, dar de astă dată nu am chef să-mi petrec revelionul în Gulag şi nici să mor la Vorkuta în fundul unei mine de sare… *Auf Wiedersehen, mein Herr.*

— Vă rog să vă aşezaţi şi să mă ascultaţi. Încă nu ştiţi totul. Este adevărat că este periculos pentru un agent ca dumneavoastră să treacă dincolo de Cortina de fier. Periculos dar nu imposibil. Ascultaţi-mă, vă rog.

Cu regret, Malko se aşeză. Era intrigat şi neîncrezător.

— În primul rând, avem confirmarea că soţia lui Becik se află la hotelul *Vitoşa* din Sofia. Aproape în fiecare seară, ea frecventează cazinoul situat la etajul al nouăsprezecelea al hotelului.

— De unde ştiţi asta?

— Am activat un stringer[10]. Este un austriac, angajat la un birou de turism. Aveţi numele lui în dosar. El locuieşte la *Vitoşa* şi poate să vă ajute foarte mult. Este greu de găsit o cazare pe acolo.

— Atunci de ce nu vorbeşte el direct cu Leila Galata?

Allan Margdof îl privi cu reproş.

— Haideţi să fim serioşi. Nu este omul potrivit pentru aşa ceva.

— Şi cum credeţi că voi ajunge eu la Sofia? În Rolls cu Elko Krisantem şi cu placa de înmatriculare pe care să stea scris cu majuscule „SPION”?

— Ei, nu. Printre oamenii noştri se află un sirian pe nume Samir Sidani. El are o firmă de transport, Transeuropa, care operează în Zurich în colaborare cu Somat din Bulgaria.

[10] Agent secret (n.a.).

— Ce este Somat?

— O companie bulgară de transport controlată de Dajavna Sigurnosti. În mod oficial, Sidani transportă piese de maşini şi camioane în Orientul Mijlociu. În realitate, el „împrumută" camioanele sale bulgarilor care tranzitează Sofia. În acest caz, aceştia pot manevra cu uşurinţă tot telul de mărfuri de contrabandă.

— Extrem de pasionant... Şi ce legătură am eu cu toate astea?

— Samir Sidani nu ne poate refuza nimic. Îl putem uşor băga la răcoare sau ruina. Este un tip inteligent, aşa că ne face câte un serviciu din când în când. Acum, tocmai i-am cerut ceva.

— Ce anume?

— Dumneavoastră îl veţi înlocui pe un şofer de-al lui, spuse americanul. Sper că nu vă este frică să conduceţi un camion semiremorcă vreo mie de kilometri. Veţi pleca de la Zurich cu un paşaport german, pe numele Klaus Frost, odată cu ceilalţi şoferi. Mereu apar angajaţi noi. La frontiera bulgară, veţi fi luat în primire de un reprezentant al firmei Somat şi condus sub escorta poliţiei de frontieră. Veţi sosi la Sofia, la antrepozitele firmei Transeuropa unde vă va aştepta Samir Sidani. Împreună cu ceilalţi şoferi veţi da bulgarilor cheile şi actele maşinilor, ca să-şi facă treaba cu ele. Acestea vă vor fi returnate în cele din urmă. Între timp vă veţi petrece timpul la hotelul *Vitoşa*, pe cheltuiala bulgarilor...

Treaba era atât de gogonată încât Malko rămase mut.

— Aşa că veţi avea suficient timp la dispoziţie ca să vă vedeţi de treabă fără să treziţi vreo bănuială.

— Ce se va întâmpla după aceea?

— Vă veţi recupera camionul şi vă veţi continua drumul către Istanbul şi Kuweit. Ieşirea din ţară se va face în acelaşi mod. Turcii vă vor recupera la frontiera cu Kapikule.

Planul era genial. Pentru prima dată, Malko îi admiră sincer pe americani. Simţindu-i uşurarea, Margdof dădu ultima lovitură.

— Şi asta nu este totul. Dacă generalul sovietic se află într-adevăr la Sofia, decis să treacă în Occident, îl veţi lua cu dumneavoastră... Camionul va fi trucat, cu un fund dublu. Va fi simplu să intre acolo. Nu va avea de ce să se teamă, pentru că nimeni nu controlează camioanele la ieşirea din ţară.

— Bravo! făcu Malko.

— Totul este prevăzut. În cazul absurd că s-ar ivi vreo încurcătură, vă va ajuta şeful securităţii Ambasadei Germaniei din Sofia, Kurt Morell.

Văzând expresia de pe faţa lui Malko, el adăugă:

— Este cu mult mai dezagreabil să conduceţi un camion de treizeci de tone în comparaţie cu un Rolls, dar este pentru o cauză bună.

După un lung moment de tăcere, Malko încercă să-şi arate rezerva.

— Ascultaţi-mă, Allan. Eu ştiu că în teorie toate merg întotdeauna ca pe roate. Numai că există şi neprevăzutul. În acest caz, nu voi putea să trec frontiera decât dacă aş avea aripi.

— Dragul meu Malko, deşi ne costaţi o grămadă de dolari, noi ţinem la dumneavoastră, aşa că nu-i vom lăsa pe ruşi să vă prindă-n gheare. Am prevăzut o asigurare pentru viaţa dumneavoastră, ce nu va da greş.

— Ce anume, un ICMB?

— Nu. Mai ceva. Aţi auzit desigur de un fugar de rang mare pe care englezii l-au ajutat să iasă din Teheran? Este vorba de un colonel KGB, Jaruzelski.

— Da, zise Malko.

— De când este la noi, ruşii au făcut imposibilul ca să-l recupereze. Există acum o înţelegere între BND, M15 şi noi. Dacă vi s-ar întâmpla ceva la Sofia, noi îi vom contacta pe ruşi ca să le spunem că suntem gata vă schimbăm cu acel colonel din Teheran.

Malko îşi privi interlocutorul cu oroare.

— Măcar l-aţi anunţat şi pe el în legătură cu ce i-aţi rezervat pentru vacanţă? Tipul va fi cu siguranţă împuşcat.

— Mă tem că da, mărturisi americanul. Trădătorii nu au fost niciodată apreciaţi la justa lor valoare. Vă prefer însă pe dumneavoastră în locul lui.

— Şi dacă totuşi mă lichidează? obiectă Malko. Veţi schimba cadavrul meu cu cel al colonelului?

Margdof făcu un gest dezaprobator.

— Nu-i subestimaţi pe sovietici. Dimpotrivă, ei vor fi cei ce vor avea mare grijă de dumneavoastră, cel puţin atât cât vor ţine negocierile.

Malko era şi dezgustat şi sceptic totodată. Avea suficientă experienţă ca să ştie că întotdeauna apăreau situaţii neprevăzute.

— Să admitem că totul se va petrece cu bine, zise el. Că eu îl aduc pe generalul Storamov de mână şi că ne va scrie o minunată confesiune. Ce veţi face atunci? Toată lumea ştie că Andropov se află în spatele complotului împotriva Papei şi nimeni

nu îndrăzneşte să scoată o vorbă.

Allan Margdof zâmbi subţire.

— Nu există probe, ci doar *circumstantial evidences...* Dacă vor exista însă probe, totul va fi cu totul diferit.

— Le veţi face publice?

— Nu. Vom păstra tăcere asupra lor. Dar ruşii vor şti că avem probe. Astfel îi vom sili să cânte. Ar fi de foarte prost impact ştirea că generalul Storamov depune mărturie împotriva lui Yuri Andropov, secretarul Partidului Comunist din Uniunea Sovietică.

— O să-i faceţi să vă dea aurul lor? Sau să returneze împrumuturile ruse? Sau să libereze Polonia?

— Să lăsăm prostiile. Am putea face presiuni asupra lor în cazul unei afaceri care ne tulbură din 1983, între Pershings şi SS20...

Malko începu să fie convins de demonstraţia de beton a americanului. Treaba asta ar fi putut să meargă.

— Aveţi la dispoziţie trei zile ca să vă familiarizaţi cu misiunea primită. Începând de *mâine* vă punem la dispoziţie o semiremorcă. Va trebui să ajungeţi la Sofia la sfârşitul săptămânii.

— Aşteptaţi, nu am spus încă da, făcu Malko.

Allan Margdof zâmbi ciudat.

— Am trimis pe cineva la castelul Liezen, spuse el. A făcut o mică anchetă acolo. Ştiu suma exactă de care aveţi nevoie ca să nu se prăbuşească până la primăvară. Sunt de părere că veţi accepta.

Malko luă dosarul şi îl parcurse repede.

— Allan, sunteţi un nemernic. Dacă vă fac praf camionul din cauza poleiului, veţi avea mari necazuri pe aici. Un asemenea mastodont trebuie să coste bani grei...

Capitolul IV

Malko trase cu putere de volanul monstrului de treizeci şi două de tone, pe un strat gros de noroi, ca să asculte de ordinul miliţianului ce agita un disc roşu în mijlocul bulevardului General Zaimov. Trebuia să intre în parchingul antrepozitului Kintex ce făcea parte din Transeuropa. Se afla aproape de piaţa Pirdon, într-o periferie a Sofiei unde erau o groază de maşini de mare tonaj.

Alte nouă camioane mai făceau parte din convoiul escortat de la frontieră de o Volga neagră. Malko ocupă un loc din parcare, opri motorul şi se retrase. Allan Margdof avea dreptate: era altceva decât un Rolls. De când plecase din Zurich, avusese parte de o vreme îngrozitoare, zăpadă, ceaţă, polei. Rareori depăşise viteza de 100 la oră. În sfârşit, se afla în Bulgaria! În afară de caracterele chirilice, s-ar fi putut crede în orice loc al lumii. Până acum nu avusese parte decât de drumuri întortocheate şi înzăpezite. Uitându-se în jurul său îşi spuse că orice persoană ar fi putut fi un inamic. Un bărbat înalt, înfofolit într-o haină din blană neagră, pleşuv şi cu un nas coroiat ca de vultur, se îndreptă spre camionul său. Chelul îi întinse mâna.

— Aţi călătorit bine? Mă numesc Samir Sidani.

Sirianul îl examina cu atenţie, zâmbind. El adăugă:

— Încuiaţi camionul, daţi-mi cheile şi actele maşinii, paşaportul, apoi aşteptaţi-mă la mine în maşină. Este Mercedesul cenuşiu de acolo.

Şoferii se învârteau în jurul camioanelor şi, rând pe rând, fură înlocuiţi de bulgari. Malko îşi luă valiza din cabină, apoi predă cheile şi actele sirianului care se făcu nevăzut într-un depozit. Malko se urcă în Mercedes, simţind o plăcere imensă. Nu-i venea să creadă că totul se petrecuse cu atâta uşurinţă în această primă parte a misiunii sale.

La hotelul *Nova* din Zurich, un sirian ce crezuse că are de-a face cu un adevărat şofer îi dăduse planul de drum, via Iugoslavia. Înainte de a ajunge la frontiera bulgară, trebuia să se oprească la un motel de lângă Nis, unde un reprezentant al Transeuropei avea să-i dea ultimele instrucţiuni. La motel îl întâlnise pe libanezul care avea în grijă restul convoiului. Mai erau şase bulgari de la Somat, un francez şi un belgian. Fiecare

şofer primise numărul de telefon al firmei Kintex. Din Sofia, pentru orice eventualitate, apoi plecaseră în convoi. O maşină a poliţiei de frontieră îi aştepta la un post de frontieră. Toate camioanele trecuseră fără nici un fel de control. Nici măcar la paşapoarte nu se uitaseră! Străbătuseră cei şaizeci de kilometri până la Sofia fără nici un fel de probleme, conduşi de Volga neagră.

Samir Sidani deschise portiera maşinii şi se trânti lângă el.

— S-a făcut, totul este în ordine, spuse el. Să mergem la *Vitoşa.* Camionul dumneavoastră va face un mic tur prin Turcia. Se va întoarce cam într-o săptămână. Până atunci sunteţi liber. Cel puţin, din punctul meu de vedere. Cum nu sunteţi singurul în această situaţie, nu veţi fi remarcat în mod deosebit.

Şoseaua era prevăzută cu numeroase stopuri. După moda ruşilor, bulgarii treceau numărul camioanelor cu cifre enorme pe placa din spate. Cele mai multe maşini erau marca Volga şi aveau înscrisă litera „C”.

— Ce înseamnă „C”? întrebă Malko.

Sirianul zâmbi.

— Sunt maşini ale nomenclaturii guvernamentale. Numai ele şi maşinile străinilor pot circula prin oraş la orele de vârf…

Iată un mod radical de a rezolva problema. Câţiva trecători înfofoliţi în blănuri mergeau grăbiţi pe trotuare.

— Unde este paşaportul meu?

— Vi-l voi da la plecare.

Mercedesul viră la stânga, intrând pe un mare bulevard ce urca pe coasta unei coline, tăiată în două de liniile de tramvai şi flancată de imense clădiri modeme şi triste. Întorcând capul, Malko văzu centrul Sofiei, aflat într-o cuvetă. Samir Sidani spuse:

— Acum vă voi părăsi. Ne vom revedea diseară, când voi veni să beau ceva la cazino. O să v-o prezint pe soţia mea. Este bulgăroaică. După aceea puteţi face ce vreţi. Prefer să nu ştiu nimic. Veţi putea pleca în camion la fel de *safe* ca la venire. Fiţi atent însă. *Vitoşa* este plină de ochi şi urechi ale DS-ului.

— Nu-mi vor cere paşaportul?

— Nu, au încredere în mine.

Ei ajunseră în vârful colinei. Sirianul viră la dreapta şi Malko văzu un turn alb izolat într-o zonă pustie. Era hotelul *Vitoşa.* Locul unde se pusese la cale atentatul împotriva Papei din 13 mai 1981. Samir Sidani opri maşina în faţa uşilor din sticlă.

— Camera dumneavoastră este rezervată. Pe diseară.

*

* *

Camera lui Malko de la etajul şase semăna cu o saună. Radiatoarele dogoreau îngrozitor. Un televizor imens, fabricat în Germania de Est, oferea aceeaşi imagine pe toate cele patru canale. El se uită pe fereastră. Hotelul se prelungea într-un soi de galerie ce se termina cu un apendice de formă curioasă înconjurând o grădină în stil japonez, acoperită de zăpadă.

Malko înţelesese că sirianul nu-l va ajuta în misiunea sa. Singurul contact valabil părea a fi stringerul austriac, un anume Alois Kartner, care locuia la *Vitoşa,* la camera 816. Era şeful unei agenţii austriece de turism.

Malko se urcă în lift, urcă două etaje şi bătu la uşa cu numărul 816. Uşa se deschise imediat iar în pragul ei se ivi un grăsan care ar fi putut servi ca reclamă pentru o marcă de aperitive. Tipul tocmai se bărbierea.

— Sunteţi Alois Kartner?

— Da.

— Vin de la Viena, via Zurich. Sora dumneavoastră vă trimite un pachet prin mine.

Kartner zâmbi cu căldură şi îşi retrase puţin burdihanul ca să-i facă loc să intre.

— Bine aţi venit! Vă voi oferi niţel „sirop scoţian”.

Într-un colţ al camerei erau şase cartuşe J&B, două de Gaston de Lagrange şi câteva sticle neidentificate.

Kartner deschise o sticlă J&B şi umplu ochi două pahare. Apoi şi-l bău pe şi său dintr-o suflare.

— Ah, că bun mai este!

Malko îşi muie buzele în al său. Kartner părea că e gata să explodeze, dar pe faţa lui se lăţea un zâmbet încurajator. El îl luă pe Malko de braţ.

— Veniţi, cred că sunteţi mort de foame după un asemenea drum. O să servim ceva la restaurantul japonez. Este cel mai bun loc de aici. Uneori poţi vedea câte o chelneriţă destul de nostimă, zise el făcând cu ochiul.

Cum Malko ezita, el ridică un deget spre tavan. Malko înţelese: locul era înţesat de microfoane. Treaba începea cu dreptul.

Holul din marmură albă al hotelului era plin de mustăcioşi cu aspect îndoielnic. În mijloc erau mai multe măsuţe. Malko văzu şi câteva femei drăguţe. Toată lumea vorbea încet.

Kartner îl conduse pe un culoar întunecos şi lung. O căsuţă din

lemn înălţată pe stâlpi trona în mijlocul grădinii. Era restaurantul japonez. Malko izbucni în râs. Spre ei se îndrepta o bulgăroaică blondă, înaltă de un metru optzeci, deghizată în gheişă, cu chimono, obi, şosete albe şi sandale! Mai erau încă trei ca ea, iar din difuzoare se revărsau acordurile unor melodii *made în Japan.* Lungana îi conduse la o masă ceva mai retrasă, pe care era menţiunea „rezervat”. Însă Kartner alese o altă masă, de lângă bar.

— Aici va fi mai bine, zise el. Aduceţi nişte *sake* pentru început.

După ce chelneriţa se îndepărtă, el se aplecă la urechea lui Malko:

— Treaba cu masa rezervată este un truc vechi. Dacă ne instalam acolo, fata ar fi dat imediat un telefon. Atunci ar fi fost activat microfonul.

— Dar de ce în cazul nostru? întrebă Malko.

— Eu lucrez la o companie străină. Le place să ştie tot ce fac.

Chelneriţa se întoarse cu o sticluţă cu *sake* din care Kartner se servi cu generozitate. Malko nu-şi putea lua ochii de la faţa lui plină de cuperoză, cu vene groase ce-i deformau nasul. Parcă era un peisaj lunar. Cei doi ciocniră paharele. Alcoolul călduţ îl destinse un pic pe Malko. Nu reuşea să creadă că se află în Bulgaria, una dintre ţările cele mai dure din Europa răsăriteană. Era un alt univers.

— Ei, spuneţi-mi ce faceţi aici la Sofia? întrebă grăsanul. Mi s-a spus să stau la dispoziţia dumneavoastră. Se întâmplă destul de rar. De obicei mă ocup de probleme minore…

— Îl cunoaşteţi pe Becik Galata?

— Desigur.

— Deci ştiţi ce i s-a întâmplat, nu?

— Am citit în *Kurier.* Nu mă miră faptul. Tipul era un ciudat. Venea destul de des la cazinou şi juca pe sume nebuneşti.

— Se spune că soţia lui încă mai este la *Vitoşa.*

— Este exact. Stă în apartamentul Serdika de la etajul şaptesprezece.

— Am venit aici ca să iau contact cu ea, zise Malko.

Alois îşi mai turnă *sake.*

— Căutaţi altceva!

— Asta este misiunea mea! insistă Malko.

Ei aşteptară ca aşa-zisa japoneză să comande masa lor la bucătărie ca să poată continua. Austriacul mai trase o duşcă de *sake* şi preciză:

— Puteţi să bateţi la uşa ei, nimeni nu vă va aresta. Nici măcar pază nu are. Sunt sigur că vă va deschide, dar asta va pune capăt călătoriei dumneavoastră.

— De ce?

Kartner zise în şoaptă:

— Pentru că în camera ei este câte un microfon pentru fiecare metru pătrat. Toate sunt conectate în permanenţă. În plus, mai sunt şi camere de luat vederi. Este supravegheată şi când îşi face nevoile. Totul este conectat la o cameră de control din clădirea veche şi transmis tipilor care mişună în holul central al hotelului. Nu veţi avea timp nici să ieşiţi din hotel.

Malko asculta posomorât. Se temuse de aşa ceva. Kartner îşi ascunse un sughiţ, apoi continuă:

— Bulgarii sunt tari în electronică. Vă daţi seama că o dată ce au lăsat-o pe femeia asta în hotel şi-au luat toate măsurile. Astfel străinii pot vedea că este liberă, că o pot atinge. Numai că îi ascultă toate convorbirile şi ea ştie bine asta... Nu doreşte să aibă aceeaşi soartă ca soţul ei...

Shabu-shabu părea croit dintr-o talpă de cizmă căzăcească şi oricum, Malko nu avea poftă de mâncare. Terminară cu o cafea infectă şi o ultimă sticlă cu *sake* pentru Alois. În ochii austriacului se ghicea o undă de nelinişte.

— Feriţi-vă să vă lansaţi în cine ştie ce nebunie. Cu cei de aici nu-i de glumit. Hotelul ăsta este extrem de supravegheat şi ştiu tot ce faceţi şi ce spuneţi. În noptieră este o instalaţie specială, cu ceas. Când tipul de la DS vine să schimbe bateriile ceasul rămâne în urmă. Există microfoane chiar şi în lifturi.

Cei doi se aflau acum în marea piscină din marmură albă unde o groază de tipi cu mustaţă stăteau la mese.

— Îi vedeţi pe cei doi de acolo? Aduc haşiş din Turcia. Celălalt de alături este specializat în furtul de maşini. Cei trei care stau lângă roşcată duc în Italia în fiecare săptămână arme şi droguri. Mai în fundul sălii este un libian care pune aici la punct tot felul de lovituri şi recrutează şoferi de maşini grele. Doar inşi de genul acesta vei găsi la *Vitoşa.* Uite, grasul care fumează lucrează pentru DS. Zace aici cât e ziua de lungă. Este la vânat de noi capete. Libertatea este doar o falsă impresie... Toţi sunt ca peştii într-un acvariu...

Brusc, o fată brunetă, cu cizme, haină de blană şi machiată destul de puternic, trecu pe lângă ei şi intră în lift. Alois o salută cu un zâmbet libidinos.

— O grămadă de târfe circulă pe aici, mai ales în sala de

bowling.

Malko o urmărise cu privirea pe femeia ce avea să încerce unul dintre paturile din hotel. Se simţea prins într-o capcană. Ce folos că intrase atât de uşor în ţară dacă nu putea face nici o mişcare? Ori nu încerca nimic şi misiunea sa eşua, ori se arunca în gura lupului.

În ambele cazuri, bulgarii ieşeau victorioşi. El blestemă în gând optimismul lui Margdof. Tot planul se ducea de râpă dacă nu o putea contacta pe Leila.

— Leila Galata nu iese niciodată singură din hotel, undeva unde aş putea să o abordez cu uşurinţă?

— Nu, niciodată. Parcă ar trăi în lună. Nu ştiu ce vreţi să vorbiţi cu ea, dar să fiţi sigur că un agent DS tocmai aşteaptă pe unul ca dumneavoastră. Amintiţi-vă de suedezul Raul Wallenberg... Sunt treizeci şi cinci de ani de când a dispărut fără urmă la Budapesta, ridicat de KGB. Şi el a încercat să facă pe salvatorul. A fost văzut acum vreo zece ani într-un lagăr din Gulag. Vă tentează şi pe dumneavoastră aşa ceva? Dacă veţi încerca să o vedeţi pe femeia aceea, e ca şi cum vă veţi cumpăra un bilet la clasa întâi pentru Air Gulag. Numai pentru dus.

— Fiecare îşi alege propriul destin, oftă Malko.

— Bine, acum trebuie să plec. Oricum, o veţi putea zări în seara asta la cazino..

*

* *

La intervale regulate, un tip cu faţa ciupită de vărsat scotea din buzunar bancnote de o sută de dolari pe care le schimba cu jetoane ce erau înghiţite imediat de covorul verde al ruletei... Un asemenea ghinion era admirabil. Cu un pahar în mână, Alois Kartner îi privea pe jucători. În micul cazinou erau patru mese de ruletă şi vreo şase de black-jack, rânduite în jurul unui bar întunecat. O mulţime de străini se buluceau acolo împreună cu târfele din partea locului, destul de bine înţolite. Erau tolerate doar bulgăroaicele.

Crupierii, cu care nu ţi-ar fi plăcut să te întâlneşti într-un loc pustiu şi întunecat, nu acceptau decât un singur fel de monedă, dolarul. La fel ca în Las Vegas. Kartner se apropie de Malko.

— Ea nu va veni, este prea târziu. O micuţă mă aşteaptă jos. Trebuie să plec. Pe mâine.

Malko se îndreptă către bar. Nici nu trecură cinci minute că zări profilul de pasăre de pradă al lui Samir Sidani. Surpriza

agreabilă era că acesta era însoţit de o roşcată plină de vino-ncoa, ce purta o rochie perfect mulată pe rotunjimile promiţătoare de mari delicii. Rochia avea un decolteu generos ce dezvăluia sânii grei.

— Bună seara, spuse sirianul. Samia, ţi-l prezint pe Klaus Frost, unul dintre şoferii noştri. Samia, soţia mea.

Samia îi întinse o mână suplă şi, când se instală pe taburetul înalt, lăsă să se vadă destul din ciorapii negri cu dungă. Era ceva neaşteptat într-o ţară din Est. Malko îşi opri privirile pe o venă albăstruie ce se zbătea delicat pe sânul stâng al femeii. Cu talia ei de viespe şi cu şoldurile rotunde, era mai mult decât apetisantă. Mâna ei cu unghiile roşii lungi de cincisprezece centimetri se aşează pe braţul lui Malko, impregnându-l cu un parfum greu.

— Doriţi şampanie?

— Cu plăcere.

O dispută violentă se iscă în jurul unei mese cu ruletă. Crupierii trişau cu neruşinare „uitând" să plătească la jumătate din numere. Samir Sidani încreţi fruntea dezaprobator.

Samia Sidani îşi încrucişă picioarele iar foşnetul ciorapilor îi stârni lui Malko un fior plăcut. Privirea tinerei femei era aţintită asupra lui, de parcă nu-i venea să creadă că este într-adevăr un şofer. Un crupier mătăhălos îi şopti ceva la ureche soţului ei care plecă de la bar cu un gest de scuze. Samia înflori brusc. Ea ridică zâmbind paharul cu Moet.

— Este primul dumneavoastră sejur în Bulgaria? îl întrebă ea.

— Da. Dar dumneavoastră?

— Eu sunt bulgăroaică...

Prefera să facă pe proasta.

— Noi locuim aici de când lucrurile merg prost la Beirut, spuse ea. Sunt machieuză de cinema. Aici este de lucru. Se poate trăi destul de bine când cunoşti ţara şi ai valută. Aici, *valuta* este cuvântul cheie. Este ca un strigăt de luptă pentru Bulgaria. Este singura ţară comunistă în care nu se face controlul asupra schimburilor. Poţi să intri sau să ieşi liber cu o valiză plină cu dolari.

El se întrebă cât ştie femeia despre el. În orice caz era evident că îl place, i se citea în ochi.

Sidani se întoarse, cu un aer îngrijorat şi îi şopti la ureche lui Malko:

— S-a ivit o mică problemă. Trebuie să mă întorc de urgenţă la Beirut mâine dimineaţă.

Malko se strădui să-şi ascundă dezamăgirea. Aşadar sirianul nu-l mai putea ajuta.

— Pentru cât timp veţi lipsi?

— A, doar pentru câteva zile. Mă întorc înainte de plecarea dumneavoastră. Soţia mea rămâne însă aici – în cazul în care se iveşte vreo problemă. Ea obişnuieşte să se ocupe de şoferi. Vă dau un număr de telefon la care o puteţi găsi: 48 74 56. Sunt dezolat, dar acum trebuie să mergem la culcare, mâine trebuie să mă scol la ora cinci…

Samia Sidani făcu o mutrică încântătoare.

— *Habibi,* noi nu ieşim niciodată. Şi apoi nici nu este prea elegant. Hai să bem ceva acasă. Astfel, când îţi va fi somn, te poţi duce la culcare.

Sirianul rămase impasibil, apoi spuse zâmbind:

— Foarte bine. Este o idee bună. Să mergem.

Malko mai aruncă o privire în jur. Leila Galata nu apăruse încă. Trebuia să aştepte până a doua zi.

Se simţi mai uşurat când părăsi acest cazinou sinistru. Afară era un ger de crăpau pietrele. Începuseră să cadă fulgi mari de zăpadă. Când ajunseră la maşină, Sidani scoase din buzunar ştergătoarele de parbriz…

— Aici se fură orice şi nu se găsesc piese de schimb, remarcă Samia.

Se îndreptară spre centru, apoi o luară spre stânga, intrând pe un bulevard ce se întindea de-a lungul unui râu. În cele din urmă intrară pe majestuosul bulevard 9 Septembrie, puternic iluminat. Samia îi arătă tui Malko un zid lung ridicat în jurul unei imense proprietăţi.

— Aici este reşedinţa Boiana, unde locuieşte preşedintele. Noi stăm puţin mai sus.

Erau aproape de munţii ce înconjurau cuveta în care se afla capitala Bulgariei. Circulaţia era aproape nulă, iar marile bulevarde aveau un aer inuman. Cinci minute mai târziu, Sidani pătrunse într-o grădină în fundul căreia se înălţa o căsuţă din lemn. Pătrunseră într-un salon vechi, plin de covoare şi mobilă orientală. În mijloc trona un samovar imens. Era foarte frig.

Malko acceptă o votcă. Samia se mişca dezinvolt, cu mişcări de felină, aţintindu-l pe Malko cu ochii ei verzi. În cele din urmă, ea se instală pe pernele de mătase, îndoindu-şi picioarele sub ea.

Sirianul sorbea din *mastică, o* băutură destul de tare. Manejul desfăşurat de nevasta sa nu-l tulbura defel.

— Conduceţi de multă vreme camioanele? îl întrebă Samia.

Era o întrebare încuietoare. Oare ştia adevărul sau nu?

— De câtva timp, răspunse el ca să nu se compromită.

Samia oftă cu voluptate.

— Datorită dumneavoastră se schimbă în bine calitatea celor pe care-i vedem pe aici. Majoritatea sunt nişte brute care se îmbată şi îşi cheltuiesc banii cu toate târfele de la *Vitoşa.*

— Eu nu sunt un beţiv, o asigură Malko zâmbind.

Sidani scoase un vag mormăit.

Malko se întrebă care era statutul sirianului faţă în cadrul CIA-ului. Tipul îşi asuma riscuri mari ca să lucreze aici. Apoi, personalitatea soţiei lui îl intriga. Putea fi un agent perfect de penetrare. Dacă CIA îl manipula pe Samir, de ce KGB-ul nu ar fi manipulat-o pe nevasta sa? Se mai văzuseră cazuri... Sirianul căscă în mod ostentativ.

— Samia vă va conduce la hotel. Eu cad de somn şi avionul pleacă la ora şase dimineaţa. Vă voi contacta la întoarcere. Odihniţi-vă bine.

În ciuda protestelor sale, Malko se văzu alături de Samia în Mercedesul cenuşiu. Bulevardul 9 Septembrie era la fel de pustiu, iar luminile Sofiei clipeau. Parfumul greu al bulgăroaicei îi agasa nările. Unghiile ei lungi alunecau în mod plăcut pe volan. Ea întoarse capul spre el zâmbind.

— Doriţi să organizez un dineu poimâine cu nişte prieteni?

— O, nu aş vrea să vă deranjez!

— Dar nu este nici un deranj! Ne plictisim îngrozitor aici în Sofia. Vom merge la *Vitoşa.* La restaurantul panoramic de la etajul nouăsprezece. Se mănâncă bine acolo.

Era dificil să-i spună că el venise la Sofia ca să contacteze un general al KGB-ului care voia să fugă în Occident.

În parchingul hotelului, ea scrise pe o bucată de hârtie numărul de telefon, primit deja de la soţul ei.

— Pe curând. Mă găsiţi acasă după-amiază.

Termometrul prins pe faţada hotelului arăta minus şase grade. Holul era deja pustiu. În, mod instinctiv, el apăsă pe butonul de la etajul 17, unde locuia Leila. Putea să spună că se înşelase...

Ascensorul se opri lin. Malko ieşi pe palier neştiind dacă există camere, de luat vederi şi acolo. Imediat se află în faţa camerei căutate. Era tentant dar extrem de periculos, întorcându-se către lift, el se opri brusc. Îi venise o idee.

Se urcă în ascensor şi coborî la etajul său. În camera sa se auzea muzică. Intrigat, făcu un pas înainte, convins de faptul că nu a atins radioul.

Una din veiozele de la căpătâi era aprinsă. O blondă înaltă era întinsă pe pat şi fuma. Când îl zări, se ridică în picioare cu un surâs şi cu ambele mâini îşi scoase pe cap puloverul din lână albă, dezgolind nişte sâni minunaţi, albi ca piscul Kilimanjaro şi tot atât de ascuţiţi.

Capitolul V

Cu un gest precis, blonda îşi aruncă puloverul pe pat şi se apropie de Malko. Îşi ţinea mâinile pe şolduri şi avansa legănându-se provocator.

— *Dobre vecer*[11].

Purta un pantalon colant ce dispărea în nişte cizme suple şi lungi. Ea se opri la câţiva centimetri de el, într-o poziţie lipsită de orice echivoc. Malko îi căută privirea. I se părea o provocare neruşinată din partea DS-ului. Ca şi cum atitudinea ei nu ar fi fost destul de explicită, blonda îşi prinse sânii în căuşul palmelor şi îi înălţă ca pe o ofrandă, întrebând cu o voce infantilă:

— *You don't like me*?[12]

Malko rămase rece.

— Cine sunteţi şi ce faceţi în camera mea?

Fata zâmbi provocator.

— *My name is Maya Klokotnika. Alois told me to come. He gave me money*[13], adăugă ea, ca pentru a-l asigura pe Malko.

Aşadar fusese Alois! Era o îndrăzneală nemaipomenită. Malko se destinse, examinând-o pe fată cu alţi ochi. Era o femelă superbă, plină de sănătate. Ea îşi înnodă braţele pe după ceafa lui, frecându-se uşurel de el şi şoptindu-i într-o germană pocită:

— Nu doreşti să faci dragoste cu Maya?

Malko o îndepărtă cu blândeţe.

— Acum, nu. Sunt prea obosit.

Degetele abile ale blondei alunecară pe trupul lui.

— Eu pot să te scap de oboseală.

Fata avea o conştiinţă profesională de invidiat!

— Cum reuşit să intri în camera mea? întrebă Malko pentru a schimba subiectul.

— Am o cheie pentru toate broaştele, îi explică târfa. Mi-a dat-o o prietenă.

Un paspartu!

— Şi lumea se bucură când te găseşte înăuntru? Mai ales când sunt şi nevestele?

Ea râse cu poftă.

---

[11] Bună seara, (n.a.).

[12] Nu mă placi? (n.t.).

[13] Mă numesc M.K. Alois mi-a spus să vin. El mi-a dat bani. (n.t.).

— O, aici nu vin niciodată doamne. Numai domni singuri, aşa ca tine.

Bazinul i se mişca lent ca o pendulă, lipit de el.

Văzându-l că nu reacţionează deloc, ea zise cu o voce plângăreaţă:

— Casa mea este foarte departe, este frig şi nu mai sunt taxiuri.

Germana ei era limitată. Malko înţelese că nu va scăpa uşor de ea.

— O.K., făcu el. Poţi să te culci pe celălalt pat. Dar eu o să dorm.

Maya Klokotnika îl sărută în fugă şi zise:

— Eşti foarte gentil. O să-ţi fac o surpriză.

Ea îşi puse repede puloverul.

— Ce, pleci?

— Nu, nu. Mă întorc imediat.

El tocmai voia să-i spună că poate pleca de tot, dar îi veni brusc o idee.

— O.K.. Dar vino repede. Eu îţi păstrez geanta şi paltonul.

Fata râse şi mai spuse:

— Ai să-mi deschizi, nu-i aşa?

— Jur că da, zise Malko.

Maya se făcu nevăzută. După ce uşa se închise în urma ei, Malko se repezi la geantă şi începu să scotocească înăuntru, într-un buzunar lateral, găsi ce căuta: o cheie plată. El ieşi din cameră şi încercă cheia la o uşă din apropiere. Uşa se deschise imediat. Strecură cheia în buzunarul hainei şi se întoarse în camera sa. Se pare că Alois avusese totuşi o idee bună.

Câteva minute mai târziu, se auzi o bătaie uşoară în uşă. Era Maya. Dar nu era singură! O brunetă picantă o însoţea. Era cea pe care Malko o văzuse intrând în lift în acea dimineaţă.

— Uite surpriza! Este tovarăşa Koscina. E departe de casă. Va rămâne aici cu noi.

— O.K., zise Malko. Eu mă, culc.

El îşi scoase hainele rămânând doar în slip şi se întinse pe unul din paturi. Maya se dezbrăcă şi ea cât ai bate din palme. Avea un trup superb, cu picioare, lungi şi pline, fese rotunde şi bombate. Prietena ei îşi scoase paltonul şi rămase într-o bluză roşie. Curând scăpă de ea şi de fustă. Avea un portjartier negru anacronic ce susţinea ciorapii negri. Ea îi arunca lui Malko nişte priviri care l-ar fi zăpăcit şi pe un ayatolah.

Apoi cele două fete se suiră în celălalt pat. Malko stinse

lumina. Era foarte obosit. Avea senzaţia că încă se mai află la volanul uriaşului Volvo.

Râsete înfundate se auzeau din patul vecin. În ciuda oboselii, Malko nu reuşea să adoarmă. Deodată râsetele încetară. O mână expertă i se strecurase pe sub cearşaf, cu intenţii extrem de precise.

El aprinse veioza. Aşezată pe patul lui, bruneta începuse să-l mângâie.

De pe celălalt pat, Maya se uita la ei sprijinită într-un cot.

— Koscina este foarte bună, comentă ea.

Bruneta părea al naibii de pricepută. Malko se lăsă în voia ei. Aici se desfăşura o adevărată vocaţie. Malko simţea cum se trezeşte la viaţă datorită atingerilor savante ale fetei. Simţind că nu mai rezistă, voi să treacă la atac, dar fata îl respinse uşurel, cu un zâmbet vag.

— Ei nu-i place să fie regulată. Pentru asta sunt eu aici.

Iată ce se putea numi o bună diviziune a muncii…

Tocmai la timp, Maya trecu la treabă. Îl încălecă şi îl primi cu un strigăt victorios. Bruneta se retrase cu ochii strălucitori. Avea de gând să se satisfacă singură.

Ca o adevărată amazoană, Maya îl călărea gâfâind din ce în ce mai repede.

Ceva mai târziu, Malko se redresă zicând:

— You make good love.

Trebuia să fie trecut de ora trei dimineaţa când el reuşi să adoarmă cu adevărat.

Când deschise ochii, fetele erau deja gata îmbrăcate. Maya se aplecă deasupra lui.

— You come to bowling, noon?[14]

El auzi cum se închise uşa în urma lor. Verifică dacă paspartuul se afla la locul lui. Dacă Maya i-ar fi observat lipsa, putea crede că l-a pierdut în cameră şi că l-a găsit cineva.

Acum avea un mijloc de a pătrunde în apartamentul Leilei.

*

* *

Malko luă un taxi până în piaţa Lenin, aflată în plin centrul Sofiei. La agenţia Budget, devalizată de turiştii greci, i se promisese o maşină pentru a doua zi. În ciuda frigului, lumea consuma cafea la terasele micilor chioşcuri. El o luă pe jos şi pătrunse pe strada pietonală Stambulijki, plină de buticuri, ca un

[14] Vii la bowling la prânz? (n.a.).

adevărat bazar în care forfotea lumea. O coadă impresionantă se formase în faţa unei tarabe cu portocale şi banane. Maşini Volga cu litera „C” erau parcate pretutindeni. Când ajunse la capătul străzii, văzu un steag american ce atârna pe faţada unui imobil. Era Ambasada Americană. Malko se opri în cele din urmă în faţa agenţiei Air France, unde nişte afişe mari anunţau lansarea noii linii Boeing 737. Era un vis imposibil. Bulgarii de rând nu aveau dreptul să iasă din ţară. În cele din urmă, Malko deschise uşa biroului Agenţiei de turism austriac.

Alois Kartner îi ieşi în întâmpinare, cu un zâmbet încântat.

— Ei, v-a plăcut mica mea surpriză?

— Aveţi o prietenă încântătoare, zise Malko.

Austriacul rânji libidinos.

— Din când în când, îi mai dau câte un bilet de avion, aşa că îmi mănâncă din palmă. Am cunoscut-o când a venit din Plovdiv. Voia să se facă dansatoare. Pe urmă şi-a mai schimbat părerea. Doriţi niţel „sirop scoţian”?

Paharul lui de pe birou era deja plin cu J&B.

— Nu, mulţumesc. Poate aveţi un Perrier sau un Vichy?

— Nu, îmi pare rău, făcu Kartner. Atunci poate mergem la o cafenea.

Din nou, el făcu un gest expresiv către tavan. Ei ieşiră şi se îndreptară către o piaţă dreptunghiulară în mijlocul căreia se înălţa o bisericuţă din cărămidă roşie cam dărăpănată.

— Aici este capela Saint-Petka, explică Alois. Au de gând să o demoleze.

În spatele magazinului ZUM, Malko observă un bar pustiu, învăluit în penumbră.

— Aici este al doilea birou al meu. La anumite ore, poţi găsi aici cele mai frumoase târfe din Sofia.

Cu siguranţă, omul avea o adevărată obsesie…

— Ei, cum mai merg lucrurile? îl întrebă Kartner după ce chelnerul luă comanda.

— Am dat o raită pe la etajul 17, unde se află apartamentul Serdika. Cred că am găsit un mijloc de a pătrunde acolo şi să o văd pe Leila Galata în siguranţă.

Kartner îl privea încremenit.

— Cum, aţi şi reuşit să o regulaţi?

— O, nicidecum. Mai am încă multe de făcut. Încă nu ştiu cum va reacţiona Leila când mă va vedea…

Alois înălţă din umeri.

— Bine, să presupunem că vă sare de gât. Cum veţi ajunge

până la ea?

— Camerele de luat vederi sunt acţionate electric, nu-i aşa?

— Da, cred că da, zise Alois Kartner. Microfoanele însă s-ar putea să funcţioneze cu baterii.

— Oricum, pentru camerele de luat vederi trebuie lumină…

Kartner îl privi fără să înţeleagă.

— Ei şi?

— Dacă tai electricitatea câteva momente, aş putea să mă strecor înăuntru fără să fiu văzut.

— Şi cum aveţi de gând să intraţi?

— Am un mijloc, datorită prietenei dumneavoastră, Maya.

Malko îi povesti despre paspartu. Austriacul îl privea cu admiraţie.

— Dar cum veţi întrerupe curentul?

— Am reperat coloana electrică pe culoar. Este suficient să declanşez un scurtcircuit. Până ce totul va fi repus în ordine, voi putea intra în apartament.

— Şi apoi? Dacă începe să ţipe?

— Cel puţin nu vor şti cine sunt. Voi avea timp să fug. De fapt, sub identitatea mea actuală, nimeni nu va face vreo legătură cu persoana mea. Sper să coopereze însă cu mine şi să obţin ce doresc.

— Asta rămâne de văzut.

— Am nevoie de dumneavoastră. Coloana se află destul de departe de apartament. Va conta fiecare secundă. Dacă veţi produce dumneavoastră scurtcircuitul, eu voi câştiga un timp preţios.

— O.K. Diseară ne vom întâlni la cazinou.

Malko îl părăsi pe austriac şi plecă pe jos către piaţa Lenin. Chiar dacă ar fi întâlnit-o pe Leila în cazinou, nu ar fi putut să o abordeze. Deşi planul său comporta riscuri imense, era unicul mod de a o aborda.

Capitolul VI

Cei doi crupieri discutau aprins cu un bărbat îmbrăcat în costum albastru închis, în faţa mesei de ruletă. Micul cazinou era aproape gol. Un singur arab, ras în cap şi cu braţele goale tatuate, se încăpăţâna să joace black-jack. Kartner îi spuse lui Malko:

— Îl vedeţi pe tipul acela? Este reprezentantul guvernului bulgar. Este asociat al libanezilor în exploatarea acestui cazinou. Tipii ăştia adună cam şaizeci de mii de dolari pe zi.

— Ei, mergem? sugeră Malko.

Acum, că se apropia momentul acţiunii, îşi regăsise calmul. Peste puţin timp avea să ştie pentru ce a venit la Sofia. Barmanul îi salută stăpânindu-şi un căscat. Precauţi, ei apăsară pe butonul de la etajul 16, apoi urcară pe scara de incendiu un etaj. Culoarul era liniştit. Malko îl conduse pe Kartner la cofretul electric. Cu o monedă, acesta deschise panoul şi examină branşamentul. Era suficient să zgârie puţin plasticul de pe fire şi apoi să le pună în contact... Scoase din buzunar o şurubelniţă lungă cu un mâner transparent izolant.

— Sunteţi pregătit?

— Aşteptaţi până ajung la uşă, zise Malko.

Mocheta groasă îi înăbuşea zgomotul paşilor. El introduse cheia plată a Mayei în broască, apoi îi făcu semn lui Kartner. Imediat, lumina se stinse pe tot etajul!

Malko răsuci cheia în broască şi apăsă pe clanţă. Uşa se deschise fără efort. Înăuntru era o beznă totală. El avansa cu mâinile întinse în faţă, dar se lovi de un scaun care căzu cu zgomot peste o măsuţă. Imediat un glas de femeie speriată întrebă în bulgară:

— Cine-i acolo?

Malko simţi că inima îi sparge pieptul. Se temea de microfoanele alimentate cu baterii. El se apropie de locul de unde venea vocea şi văzu o luminiţă slabă. Era deja în pragul camerei alăturate. La flacăra unei brichete putu să vadă o femeie lungită pe pat, cu o carte pusă alături. Era Leila Galata.

În acelaşi moment, flacăra brichetei se stinse. Malko ştia că lumina se va putea aprinde din nou. El se repezi la pat şi cu o mână astupă gura femeii. În acelaşi timp, el îi spuse încet la

urechea parfumată:

— Nu ţipaţi, sunt un prieten. Vin de la Viena.

Ea rămase nemişcată la auzul acestor vorbe.

Malko îi putea auzi bătăile accelerate ale inimii. Cu o mână pe braţul ei, el continuă:

— Trebuie să vă vorbesc. Lumina se va aprinde curând. Unde putem să vorbim fără să fim ascultaţi?

Ea murmură cu o voce tulburată:

— Veniţi după mine.

Femeia sări din pat şi îl apucă de mână trăgându-l în sala de baie. Brusc lumina se aprinse, luminând o femeie înaltă şi brunetă cu nişte ochi albaştri imenşi şi un trup minunat învăluit într-o cămaşă din satin garnisită cu dantele. Nu părea de loc genul de femeie sugerat de contesa Brisbach.

Malko se uită speriat în jur, căutând cu privirea camerele de luat vederi.

Ghicindu-i gândurile, Leila întinse degetul către un colţ al sălii de baie. Malko văzu un petec negru de scotch lipit pe perete. Neutraliza o cameră de luat vederi.

Leila deschise robinetul de la cadă, declanşând un zgomot asurzitor. Apoi, se apropie de Malko şi îi spuse la ureche:

— Am astupat acea cameră zicându-le ca nu permit să fiu observată în sala mea de baie. Stă aşa de mai multă vreme. Acum putem vorbi. Cine sunteţi?

El o examină înainte de a răspunde. Cearcănele mari de sub ochi îi accentuau frumuseţea. Se vedea că are în jur de patruzeci de ani. Avea respiraţia calmă şi reacţiile ei dovedeau că are reflexe excelente. Emana un parfum uşor, nu de paciuli, aşa cum se aştepta Malko. Era o femeie rafinată, cu sânge rece şi, în acelaşi timp, de o superbă feminitate. Nu semăna deloc cu imaginea creată de Hildegard. Malko o întrebă:

— Nu riscăm, să fim controlaţi de cei ce vă supraveghează?

— Nu vin niciodată în timpul nopţii. Au la dispoziţie microfoanele şi camerele de luat vederi.

— Dar zgomotul apei?

Obişnuiesc să fac o baie întotdeauna la ore târzii. Cine sunteţi?

Ochii albaştri îl fixau cu insistenţă. Nu citea în ei nici frică, nici surpriză, ci numai o imensă curiozitate.

— Numele meu nu vă va spune nimic. Am fost trimis aici de cei pe care i-a contactat soţul dumneavoastră înainte de a fi ucis.

Chipul Leilei se crispă şi nările îi fremătară.

— Este… mort?

— Nu ştiaţi asta?

— Nu eram sigură. Aici nu există ziare. Singurul contact cu lumea este postul de radio Sofia. Speram să fie doar rănit…

Sprijinită în mâini pe marginea lavaboului, ea lăsase capul în jos, cu chipul îndurerat. Malko, aflat aproape de ea. Era obligat să-i vorbească aproape lipit de ureche, din cauza microfoanelor. Apa curgea în cadă. Ori Leila era o comediană desăvârşită, ori era ceva ce Malko nu putea înţelege.

— Soţul dumneavoastră nu era singur când a fost ucis. În încăpere se mai afla cineva careta scăpat cu viaţă. Era o femeie care v-a recunoscut vocea. Telefonul dat de dumneavoastră a declanşat atentatul.

Chipul turcoaicei se descompuse pe loc, iar marii ochi albaştri se umplură de lacrimi. Cu un gest automat, ea îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Nu ştiam ce avea să se întâmple, zise ea cu o voce ştearsă. Mi s-a cerut că să-l sun pe soţul meu pentru a-l convinge să se întoarcă la Sofia. Nu m-am gândit nici o secundă la ce s-a întâmplat. Până la urmă tot l-ar fi ucis.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Este o poveste lungă. Soţul meu a fugit de aici, lăsându-mă pe mine ostatecă. Ei nu au crezut că mă va lăsa pe mine aici. Nici nu m-au ţinut la curent cu situaţia lui acolo. Eu abia aşteptam să îl revăd. Dacă aş fi ştiut despre ce este vorba…

— Nu aţi bănuit nimic?

— Nu. Am fost condusă într-o clădire a Ministerului de Interne.

— De către cine?

Ea îşi şterse fruntea de transpiraţie.

— Ştiţi prea bine. Cei de la DS. Acolo au format ei numărul de telefon de la hotelul *Imperial* şi mi-au dat receptorul. Unul dintre ei asculta convorbirea la căşti.

— Nu am observat că telefonul era legat de o cutie neagră de mărimea unui pachet de ţigări. Când au recunoscut vocea lui Becik, şeful lor a făcut un semn. Deşi nu mi-am dat seama despre ce este vorba, m-am speriat şi am scos un ţipăt. Era însă prea târziu. Unul dintre poliţişti apăsase pe un buton. Am auzit un şuierat ciudat vi imediat comunicaţia a fost întreruptă. Apoi şeful lor mi-a explicat. „Soţul dumneavoastră este un trădător. Acum a primit pedeapsa pe care o merită. Prin intermediul acestui telefon, am provocat o explozie. Vocea dumneavoastră a fost înregistrată. Din cauza asta veţi fi considerată complice la

omor. Ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră dacă aţi rămâne în Bulgaria.”

Totul se clarifica. Fusese un plan diabolic. Chipul Leilei era descompus, întregul el trup părea apăsat de povara durerii. Cu o voce de nerecunoscut, ea şopti:

— A fost îngrozitor. Am suferit o criză de nervi. Şi acum am în urechi acel şuierat sinistru. Mi-au făcut o injecţie şi m-au trimis la hotel în stare de inconştienţă. Tot timpul am sperat că era o manevră de-a lor pentru a mă intimida. Am sperat că a scăpat cu viaţă: Acum însă…

— Ce vor de la dumneavoastră?

— Nu ştiu. Nu am voie să părăsesc hotelul. De cum ies din cameră, sunt escortată de agenţii DS-ului. Nu vor să părăsesc ţara. Am protestat, am cerut să-l văd pe consulul Turciei. Atunci m-au ameninţat că, dacă voi continua să protestez, mă vor lichida. Sunt terorizată. Când vreau să fac cumpărături, sunt însoţită de agenţii lor.

În încăpere nu se mai auzea decât huruitul apei. Leila Galata îşi şterse faţa cu un prosop. Ea îl privi pe Malko.

— Ce doriţi de fapt dumneavoastră? De ce aţi venit la mine? Nu ştiţi că vă puneţi viaţa în pericol?

— Ştiu asta. Soţul dumneavoastră era pe punctul de a comunica o informaţie vitală când a fost ucis. Eraţi la curent cu asta?

— Eu nu sunt la curent cu nimic, spuse Leila calmă.

La rândul său, Malko îşi şterse fruntea. Turcoaica nu avea încredere în el. Dacă rezista pe această poziţie, risca să se întoarcă aşa cum venise. Ea continua să-l observe, aplecată peste lavabou.

— Grăbiţi-vă, zise ea. Nu pot lăsa apa să curgă prea mult.

Riscul era enorm, dar Malko se hotărî să încerce.

— Este vorba de un general sovietic care doreşte să fugă în Occident. Potrivit celor mărturisite de soţul dumneavoastră, contactul trebuie stabilit prin intermediul dumneavoastră.

Din nou se auzi doar apa curgând. În cele din urmă, Leila vorbi:

— Dacă ştiţi şi asta, înseamnă că ştiţi multe lucruri…

Malko ar fi vrut să fie aşa. Turcoaica era speriată şi totodată uşurată.

În baie se făcuse foarte cald.

— Este exactă această informaţie? insistă Malko.

— Da.

— Unde este acel general?

— La Sofia.

Malko simţi cum i se ia o piatră de pe inimă. Becik nu se lăudase. Greul însă abia de acum începea.

— Aţi putut lua legătura cu el?

— Nu, dar aş putea.

— De ce vrea să fugă în Vest?

— Se pare că este implicat într-o afacere foarte urâtă de pe piaţa neagră din URSS. Andropov este pe punctul de a-l deferi justiţiei. Singura lui nădejde era în soţul meu care îi promisese că-l va scoate din ţară. Aţi putea face dumneavoastră acest lucru în locul lui?

— Aşa sper. De aceea sunt aici. Dar mai întâi, trebuie să-l întâlnesc.

În ochii femeii apăru o umbră de îndoială.

— Dar sunteţi sigur că nu-i veţi pune în pericol viaţa? Ca să nu mai vorbesc de securitatea mea. DS-ul are oameni foarte periculoşi.

— Sper să reuşesc cu bine, zise Malko. Am venit în Bulgaria ca şofer de camion sub o identitate falsă. În mod oficial lucrez pentru o filială a firmei Somat. Timp de câteva zile pot să rămân în Sofia fără să trezesc suspiciuni, cu condiţia să nu comit vreo imprudenţă. Am în spate o organizaţie foarte puternică. Am prieteni şi la Sofia.

Ea nu-l întrebă despre ce organizaţie era vorba, dar păru încrezătoare.

— Aş putea să-l contactez repede. Ce trebuie să-i spun?

— Spuneţi să stabilească o întâlnire cu mine. Trebuie să organizăm fuga lui.

— Dar cum mine cum rămâne?

El o privi surprins.

— Şi eu vreau să plec. Aici nu mai pot rămâne.

— Bine, o să aranjăm şi asta.

În camion era loc şi pentru două persoane. Lui Malko îi era greu să plece din sala de baie unde se simţea la adăpost. Ca să mai câştige ceva timp, el întrebă:

— Cum l-aţi cunoscut pe general?

Leila ezită puţin înainte de a răspunde:

— Printr-un prieten bulgar care lucrează în DS, Emil Borovo. El avea sarcina să se ocupe de soţul meu. Aşa am devenit prieteni.

— El l-a recrutat pe soţul dumneavoastră în povestea cu Papa?

— Aşa cred.

Brusc, Leila începu să vorbească repede, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de un secret foarte greu.

— El a lucrat pentru KGB. După eşecul atentatului, Moscova a amuţit. Şeful DS a plecat la Moscova. Apoi a sosit la Sofia generalul Storamov. Avea ca sarcină oficială să restructureze Dajavna Sigurnost. De fapt, trebuia să-i elimine din structurile ei pe toţi cei care erau la curent cu atentatul. Avea o metodă foarte eficientă. Respectivii trebuiau să plece la Moscova pentru un instructaj, de la care nu aveau să se mai întoarcă.

— Cum de şi-a dat seama generalul că este bănuit?

— Face parte din profesia sa. Probabil că i-a suflat cineva la ureche. În plus, generalul avea rezerve faţă de aceste metode. Într-o zi cei doi au vorbit, iar generalul s-a interesat dacă ar fi o posibilitate pentru a trece în Vest. Emil s-a gândit atunci la soţul meu.

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea?

— DS-ul a vrut să-l aresteze pe Becik. Emil i-a prevenit şi soţul meu a reuşit să fugă din ţară la timp, dar singur.

Cele auzite îl puseră în gardă pe Malko. Concluzia sărea în ochi de la o poştă.

— Aşadar, vreţi să spuneţi că-l veţi contacta pe Storamov prin intermediul lui Emil Borovo?

Leila îi susţinu privirea.

— Da, acesta este singura cale. Vreau să-l chem pe Borovo. Vom face în aşa fel ca să putem vorbi fără microfoane.

Aşadar avea să fie cam multă lume implicată în povestea asta. Era o cale sigură ca afacerea să avorteze. O tăcere încordată domni în baie. Timp în care Malko analiza noile date. Femeia închise unul dintre robinete. Trebuiau evacuate deci trei persoane. Ascunzătoarea din camion era prevăzută doar pentru una singură.

El începea să înţeleagă de ce Leila îl primise cu atâta căldură. Un lucru îl tracasa în continuare.

— Ştiaţi ca va veni cineva în ajutor după atentatul contra lui Becik?

— Nu. Pierdusem orice speranţă.

— Prietenul dumneavoastră, Borovo, era de faţă când i-aţi telefonat soţului dumneavoastră?

Ea lăsă ochii în jos.

— Da. Au făcut-o expres, ca să-l implice în această oroare.

— Dar de ce nu au luat încă nici o măsură împotriva lui?

— Este dificil. Şi în interiorul DS-ului mai există anumite

rezistenţe, în ciuda presiunilor exercitate de KGB. Emil Borovo este stimat de şefii şi de tovarăşii lui. Din cauza asta a venit şi generalul Storamov. Este vorba de o anchetă foarte delicată care trebuie să se termine doar în câteva zile. Sunt sigură că vor lovi curând. Emil a primit însă ordinul pentru plecarea la un stagiu în URSS. Ştie deja că a fost condamnat. În decursul acestui stagiu va avea un accident, iar familia sa va fi înştiinţată că a murit pentru patrie.

— Credeţi că DS-ul se aşteaptă să vină cineva în ajutorul dumneavoastră?

— Nu cred asta.

Malko se sufoca din cauza căldurii din baie. Mai era de rezolvat o chestiune crucială.

— Cum vom putea păstra legătura? Nu pot repeta trucul cu pana de curent.

— Aveţi o cheie?

— Da.

— Atunci puteţi veni oricând, dar numai noaptea târziu, întotdeauna sunt singură. Voi şti că sunteţi dumneavoastră şi nu voi aprinde lumina. Ca să putem vorbi, voi pune radioul mai tare.

— Pentru chestiuni urgente poate funcţiona, dar nu-mi prea place să mai vin la dumneavoastră. Este prea mare pericolul. Nu ne-am putea întâlni şi la cazinou?

Ea se gândi un pic, apoi zise:

— Voi fi acolo mâine seară, între unsprezece şi unu dimineaţa. Când vă voi zări, mă voi duce la toaleta de lângă ascensoare. Vă voi lăsa un mesaj după un WC. Nu vă rămân decât să-l recuperaţi, prefăcându-vă că aţi intrat acolo din greşeală. Mai întâi trebuie să aşteptaţi ca eu să plec de acolo.

— Dar dacă ratăm?

— Ne rămâne atunci prima soluţie. Orice altceva este prea periculos. Niciodată să nu încercaţi să vă apropiaţi de apartamentul meu în condiţii normale. Un ziarist italian a încercat asta şi, numai în două ore, a fost expulzat din ţară. Cum aş putea lua eu legătura cu dumneavoastră?

— Stau la camera 604.

— Sub ce nume?

— Klaus Frost, de naţionalitate germană.

Ea zâmbi.

— Nu este adevăratul dumneavoastră nume.

— Nu.

Leila nu mai insistă.

— Voi ieşi prima din sala de baie, zise ea. După ce voi stinge lumina, puteţi să plecaţi. Vă doresc succes.

În mod spontan, ea îl sărută. Deşi cast, sărutul ei îl înfioră. O privi cum închide şi al doilea robinet şi cum iese din baie. Cu inima strânsă, el aşteptă ca să poată pleca. Zarurile erau aruncate. Intrase cu piciorul într-un furnicar blestemat... Cine s-ar fi gândit la o asemenea încurcătură? Sistemul feroce al KGB-ului părea să se întoarcă de data asta împotriva lui. Călăii care deveneau victime nu se obişnuiau uşor cu noul lor rol.

Atentatul contra Papei eşuase, deci toţi martorii trebuiau eliminaţi. În primul rând, fusese eliminat pionul din exterior, Becik Galata. Apoi, soţia lui, apoi partea bulgară a complotului şi în cele din urmă, braţul secular sovietic: bărbatul care ar fi putut spune lumii întregi că Yuri Andropov este asasinul Papei. Malko se uită la ceas. Era ora două fără un sfert. Raza de lumină de sub uşă se stinse. El deschise uşurel uşa şi rămase nemişcat. Liniştea era totală. Microfoanele nu puteau recepta zgomotul înăbuşit al paşilor lui. Înaintă uşor prin cameră. După secunde interminabile deschise uşa. Culoarul era cufundat într-o lumină slabă. Malko încuie uşa cu paspartuul şi apoi se îndreptă către scara de serviciu.

Brusc se îndreptă dacă nu cumva CIA l-a trimis la moarte. Un gând îl fulgeră. Nu cumva în sala de baie a Leilei se mai afla şi o a doua cameră de luat vederi?

Capitolul VII

Malko se trezi cu un salt, acoperit de o transpiraţie rece ca de gheaţă, în ciuda căldurii din camera sa. I se păruse că cineva bate la uşă. Îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că sunt bătăile inimii sale.

Se uită la ceas. Când văzu că este deja ora zece şi jumătate, se linişti. Expediţia sa la Leila Galata nu avusese consecinţe nefaste. Altfel, agenţii DS ar fi venit de mult după el.

Îşi aduse aminte de camionul său. Plecarea din Bulgaria i se părea ridicol de uşoară. Partea cea mai delicată urma să se petreacă înainte de întâlnirea finală. Era ca şi cum ar fi trebuit să înainteze într-un câmp minat al cărui plan îi era total necunoscut. Fiecare pas putea fi fatal. Din nefericire, era deja în mers şi nu se mai putea opri. Trebuia să avanseze milimetru cu milimetru.

Zăpada încetase să cadă, dar bătea un vânt puternic şi îngheţat. Sub jetul duşului, mintea sa lucra cu febrilitate. Coborî imediat să servească micul dejun la „piscină”. Deodată o văzu pe Maya Klokotkina, cu o şapcă trasă până peste ochi, cu obrajii roşii de frig. Ea se aşeză alături de el la masă.

— *Good morning! You happy?*

— *Very happy*, zise Malko.

Maya se uită împrejur şi apoi îi spuse.

— *I lost special key în your room*[15]*.*

Malko nici nu tresări.

— *I’ll look,* promise el.

Simţi că fata are de gând să insiste, dar atunci aceasta îl zări pe uriaşul grec care îi făcea semne şi se ridică repede de la masă.

— *I see you at the pool.*

— *OK.*

Grecul o trase după el la un bar de la parter, îmbrăcat cu lemn în stil rustic. Atmosfera era însă foarte sumbră. Salonicul era doar la patru ore de mers pe şosea. Grecii, care în timpul războiului fuseseră cam masacraţi de bulgari, nu erau ranchiunoşi. Autorităţile bulgare interziceau bulgarilor practicarea skiului în jurul Sofiei pentru ca străinii să se simtă cât mai bine.

[15] *Am pierdut cheia specială în camera ta.(n.a.).*

Malko se grăbi să ajungă la agenţia Budget. Nici acum nu aveau nici o maşină liberă. Atunci se duse la compania locală, Balkantour. Calitatea sa de „şofer” îl obliga să discute cu aprindere şi să se tocmească la preţ. În cele din urmă consimţi să ia o Lada diesel veche, de la bătălia de la Stalingrad, pentru douăzeci de leva pe zi, bani cu care ar fi putut fi vândută în Vest la fiare vechi.

*

* *

Malko puse paspartuul pe masa de lemn, în faţa lui Alois Kartner.

— Îmi trebuie imediat o dublură. Altfel Maya va intra la bănuieli. Tocmai m-a întrebat de cheie.

Barosanul austriac sorbea cu nesaţ din „siropul scoţian”.

— Aşteptaţi, cunosc un tip care face chei. Îl cheamă Ivan Vasof. Este un mic artizan care nu a primit cetăţenia bulgară. Repară orice. Putem merge la el pe jos.

Centrul oraşului era sinistru. Singurele pete de culoare erau caschetele roşii ale cadeţilor din armata bulgară. Piaţa Lenin era plină cu oameni care îşi sorbeau cafeaua în gerul de afară. Nenumărate tramvaie galbene treceau zdrăngănind, depăşite de nelipsitele Volgi negre, cu lunetele protejate de perdeluţe albe. Strada lui Ivan Vasof era parcă decupată din secolul trecut, cu izbele din lemn şi faţadele înnegrite de murdărie. Kartner pătrunse într-un mic atelier, în care lucra un bătrânel ce semăna cu Troţki.

— Cu ce vă putem servi? făcu acesta într-o germană impecabilă.

I se arătă cheia. Bătrânul zâmbi.

— A, cunosc acest tip de cheie. Multe fete vin şi-mi cer să le fac una. Puteţi reveni peste o jumătate de oră?

— Atunci o să bem ceva la cafeneaua *Rakowski*, propuse repede însetatul austriac.

Bulevardul Rakowski înconjura vechiul cartier din centru şi era unul dintre cele mai animate din Sofia. Pâlcuri de bulgari gros îmbrăcaţi hoinăreau prin faţa vitrinelor sărăcăcioase. Cozi mari se formau în faţa tejghelelor la care se vindeau portocale. Cu burta înainte, Alois Kartner pătrunse într-o cafenea ticsită de lume unde zări o masă rămasă goală. Era timpul să-şi comande „siropul” lui preferat.

Malko îi relată cele petrecute în ajun? Kartner, impresionat,

dădu peste cap un pahar plin cu whisky J&B. Era bine cunoscut acolo, deoarece barmanul venise imediat cu o sticlă plină la masa lor.

— Sunteţi şcolit nu glumă, făcu el. Este ca şi cum ai vrea să dezamorsezi o maşină capcană cu o singură mână şi cu ochii legaţi. Nu vă daţi încă seama de cât de serioasă este paza lor. Este un adevărat miracol că aţi putut contacta acea femeie... Iar restul va fi aproape imposibil.

— Nu şi dacă voi avea un sprijin local, îl corectă Malko. Este imposibil de dat o întâlnire în hotelul *Vitoşa.* Ştiţi cumva un loc sigur?

Alois îşi frecă obrazul gânditor.

— Este o chestie foarte delicată. Puneţi în pericol viaţa acelei persoane. La primul pas greşit, se va trezi într-un lagăr, sau chiar mai rău.

— Ştiu asta, dar nu am ce face. De unul singur nu voi reuşi nimic.

O pereche de tineri se instală alături de ei, ţinându-se de mână. Deşi în local era o căldură sufocantă, nimeni nu-şi scotea hainele groase. Alois Kartner rămase gânditor. În cele din urmă, zise:

— Cunosc un tip care este un duşman convins al regimului. Este vorba de un pictor care vrea să emigreze, Todor Vlasec. Este un tip sigur, dar trebuie totuşi să-l întreb. Putem merge la el împreună.

— Acum?

Nu mai era nici un minut de pierdut.

— Desigur. Să ne luăm mai întâi cheia şi apoi mergem la el.

*

* *

Maşina austriacului pătrunse într-o străduţă cu semn de interdicţie, ocoli Casa Partidului pe care trona o imensă stea roşie. Apoi ieşiră din centru pe bulevardul Vitoşa, pe lângă excavaţiile făcute în vederea construirii liniei de metrou, de care oraşul nici nu avea nevoie. Sovieticii insistaseră ca şi fraţii lor să se bucure de un metrou garnisit cu marmură albă ca la Moscova...

Trecură prin faţa unui parc de distracţii închis şi pătrunseră pe unul dintre marile bulevarde ce plecau din centrul Dragan-Cankov. Peste vârfurile copacilor din jur se vedea înălţându-se turnul televiziuni?

— Ne oprim ceva mai departe de casa lui. Bulgarii nu au voie să primească în vizită străinii.

Era într-adevăr o ţară încântătoare…

Cei doi porniră pe jos până în strada Cerkowski, cu căsuţe vechi. La capătul ei, se afla o izbă construită din bârne înconjurată de o grădină. Kartner bătu la uşă. În cadrul ei se ivi o tânără femeie blondă, îmbrăcată în pantalon. Sânii ei erau bine puşi în valoare de un pulover roz.

— Todor este acasă?

— Da.

O pisică se încălzea lângă o sobă încinsă. În micuţa încăpere erau înghesuite două piane. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu pulover pe gât şi ochelari, le ieşi în întâmpinare.

— Todor, ţi-l prezint pe prietenul meu.

Todor Vlasek zâmbi cu căldură. Imediat surâsul îi pieri de pe faţă.

— Nu v-a văzut nimeni?

— Nu, fii liniştit. Am lăsat maşina pe altă stradă. Prietenul meu ar vrea să-ţi ceară un serviciu.

— Am nevoie de un loc sigur unde să mă întâlnesc cu cineva, zise Malko. Vin dinafară. De asemenea mai am nevoie de un loc unde să pot lăsa mesaje timp de câteva zile. Apoi plec.

Femeia aduse un platou pe care era o sticlă de votcă bulgărească şi pahare. După ce umplu paharele, ea se aşeză pe un taburet, privindu-i pe vizitatori cu atenţie.

Todor Vlasek părea cufundat în gânduri, mângâind pisica. Părea că este într-o dilemă.

— Sunteţi sigur de persoana cu care sunteţi în contact? Pe aici sunt cei mai mari aşi în arta provocării. Este cel mai bun mijloc de a-şi repera inamicii.

Era dificil să-i spună că era vorba chiar de un agent KGB.

— Vă garantez, se mulţumi să spună Malko.

Îi era cam ruşine de „asigurarea” făcută. Nimănui nu i-ar fi păsat de Todor Vlasek în caz de eşec. În cele din urmă, acesta vorbi:

— Vreau să vă ajut. Ce trebuie să fac?

— Unde pot lăsa un mesaj? Bineînţeles că nu aici, spuse Malko.

Tânăra era înspăimântată. Ea spuse ceva în bulgară, dar Malko o înţelese pentru că ştia limba rusă.

— Eşti nebun de legat. Nici nu-l cunoşti pe omul ăsta. Alois este cumsecade, dar e un beţiv nenorocit. Nu ai avut destule

necazuri până acum?

— Cred că este sincer, răspunse repede bulgarul. Poate că ne va ajuta şi pe noi să fugim de aici.

Malko nu se clinti, aşteptând ca Todor să-i vorbească în engleză.

— Acum lucrez ceva pentru un magazin de stat, zise el. Lucrez zilnic la Muzeul Icoanelor, în cripta de sub catedrala Alexandru Nevski, unde copiez anumite icoane. Este un loc frecventat de turiştii străini, dar şi de mulţi bulgari. Acolo nu veţi atrage atenţia. Se poate lăsa o hârtiuţă pe şevaletul meu fără să vadă nimeni.

Iată o idee bună. Malko înghiţi votca pe nerăsuflate. Băutura îi ardea esofagul. I se făcu dor de coniacul său Gaston de Lagrange. Strânse cu căldură mâna pictorului şi spuse încet.

— Voi vedea dacă pot să vă ajut ca să plecaţi din ţară în cadrul acestei acţiuni. Nu vă pot face o promisiune fermă însă.

O lumină trecu prin ochii bărbatului din faţa lui.

— Ar fi minunat, şopti el. Am cerut o audienţă la generalul comandant al DS. Voiam să plec în străinătate cu o expoziţie. M-a primit pentru trei secunde ca să-mi spună că nu poate să-mi elibereze un paşaport. Sunt considerat ca fiind un element periculos pentru că tatăl meu a fost patronul unei fabrici înainte de Eliberare.

— Înţeleg, făcu Malko cu un nod în gât.

— Nu aş putea însă pleca fără Silvana, soţia mea.

— Înţeleg, zise Malko.

Ei îşi dădură mâna. Dacă lucrurile mergeau tot aşa, camionul său avea să ajungă autobuz... După căldura din colibă, vântul de afară i se păru şi mai îngheţat.

— Aveţi noroc, spuse Kartner. Todor este un bărbat de încredere. Vă rog însă să nu-l băgaţi în bucluc...

— Mă voi strădui, promise Malko.

Ei făcură cale întoarsă în centrul oraşului. La fiecare intersecţie se aflau miliţieni posomorâţi ce dirijau circulaţia cu discurile lor roşii. Oamenii mergeau grăbiţi în tăcere. Totul era lipsit de viaţă şi bucurie.

După ce se despărţi de Kartner. Malko se îndreptă spre hotel, la volanul Volgăi prăfuite. Crezu că nu va reuşi niciodată să urce coasta abruptă până acolo.

Trebui să colinde tot hotelul ca să dea de Maya. O găsi la bowling, unde se bronza la o lampă de ultraviolete. Malko se apropie de ea şi îi întinse discret cheia.

— Uite că am găsit-o!

Ea sări în picioare, bucuroasă.

— Oh, thank you! Thank you!

El plecă, convins că fata nu va da fuga la DS ca să le dea raportul. Câţiva arabi nostalgici se uitau cu jind la fete prin ferestrele snack-barului. Malko se hotărî să mai exploreze împrejurimile hotelului în speranţa că va găsi un loc liniştit în care să poată efectua încărcarea camionului său, dacă totul se desfăşura cu bine. Până la întâlnirea cu Samia Sidani nu avea nimic altceva de făcut..

Oare Leila Galata va reuşi să-l contacteze pe generalul sovietic şi să-i lase un mesaj?

*

* *

— Este cel mai bun şofer al companiei noastre, spuse cu mândrie Samia Sidani prietenei ei.

Aceasta era o bulgăroaică pe care ochelarii mari nu reuşeau să o urâţească. Ea îl sorbea din ochi pe Malko. Samia era îmbrăcată cu o tunică albă închisă până-n gât, rămânând însă la fel de fascinantă pentru Malko. El îi ceru noutăţi despre soţul ei, dar nu primi decât un răspuns foarte evaziv. Prietena ei, care nu purta sutien, emana prin toţi porii o senzualitate animalică. Era însoţită de tatăl ei, un colonel din armata populară şi de mama ei, o matroană oribilă, veritabil aspirator de dulciuri, care nu deschidea gura decât ca să înfulece ceva.

Un pianist se ostenea din greu ca să mai încălzească atmosfera în marele restaurant panoramic de la etajul 19, încărcat de mobilier mohorât, unde se mâncau cartofii prăjiţi cei mai anosti din lume. Serviciul era de o încetineală exasperantă, dar lui Malko puţin îi păsa. Întâlnirea sa cu Leila era programată cu mult mai târziu. El încercă să fie atent la conversaţie. Samia îi trimise un zâmbet devastator.

— Ar trebui să-mi faceţi o vizită la studio. Acum mă ocup cu machiajul unui Frankenstein, în care desfigurez un tânăr drăgălaş...

Colonelul începu să povestească despre apropiata sa ieşire la pensie. Visul său era să se dedice creşterii porcilor ca să-şi rotunjească umilul venit lunar de 240 de leva. Ca să cumperi o singură maşină Lada aveai nevoie de 7 000 de leva! Samia părea să se împace mai bine cu regimul, datorită activităţii soţului ei.

Cina se lungi destul de mult. Când sosi cafeaua, toţi erau pe

jumătate adormiţi. Samia plăti consumaţia, scoţând un teanc uriaş de bancnote, spre marea ruşine a lui Malko.

— Nu aţi vrea să dăm o raită şi pe la cazinou? întrebă el.

Samia zâmbi dezolată.

— Prietenii mei nu au voie să pătrundă acolo. Este interzis pentru bulgari. Poate altă dată. Sunaţi-mă mâine. Poate vă voi putea da veşti de la Samir.

Bulgăroaica cu sânii liberi îl sărută pe Malko pe obraji de trei ori, iar a patra oară îl sărută cu foc direct pe gură, sub privirile îngrozite ale maică-si. Rămas singur, el intră în cazinou. Era plin de străini. Alois Kartner, prezent la bar, stătea cu o mână pe coapsa Mayei.

— Ei, nu vi s-a aplecat acolo? Cred mâncarea pe care o servesc este suficientă ca să omoare un şobolan. Veniţi să vă spălaţi stomacul cu ceva tare.

Malko era deja la a doua votcă atunci când îşi făcu apariţia Leila. Era răpitoare într-o rochie furou, de un roşu discret ca o maşină de pompieri, despicată în părţi până în talie. Ochii ei imenşi alungiţi cu creionul dermatograf erau distanţi şi trufaşi. Era escortată de doi indivizi, prost îmbrăcaţi, cenuşii şi comuni, dar cu nişte ochi ce zburau în toate direcţiile. Miroseau de la distanţă a sticleţi din DS.. Ei îşi croiră drum spre o masă de ruletă, iar unul smulse un scaun de sub un jucător ca să i-l ofere Leilei.

Malko dorea ca Leila să-i remarce prezenţa. El plecă să schimbe în jetoane două sute de dolari, apoi se duse la masa unde juca aceasta şi intră în joc, evitând să o privească direct.

*

* *

— Câştigător „7”, anunţă crupierul.

El strânse toate jetoanele de pe masa verde, lăsându-le doar pe acelea aşezate pe numărul bun. El îl săgetă pe Malko cu o privire întunecată. Teancul de jetoane din faţa acestuia creştea continuu, în spatele scaunului său se adunaseră mai mulţi curioşi ce observau jocul. Mesele era practic asediate. Malko juca „7” în mod sistematic. Voia să-şi ocupe mintea. Micuţul crupier rotofei îl furase de două câştiguri, dar Malko nu-l băgă în seamă.

Lângă el se instală un grup de libieni plini de coşuri, care începură să arunce cu dolarii ţipând excitaţi. Dacă i-ar fi putut vadea colonelul Kadafi... Malko îşi aranjă jetoanele. În spatele Leilei, cei doi poliţişti în civil stăteau ţepeni, absenţi la hărmălaia

din jur. Nu vorbeau, nu fumau, ca nişte automate. Din când în când, scrutau sala de joc, apoi îşi aţinteau privirea în ceafa turcoaicei.

Malko era în continuare norocos, făcându-l pe rotofeiul crupier să spumege de necaz. Dimpotrivă, Leila nimerea potul destul de rar. Deodată, ea se ridică şi ieşi escortată de unul din civili. Malko oftă fericit. Femeia îşi ţinea promisiunea. După câteva minute ea reveni şi reîncepu jocul. În jumătate de oră îşi epuiză jetoanele, se ridică şi părăsi cazinoul cu paznicii după ea. Becik Galata avusese un gust desăvârşit la femei. Fusese însă un mare nemernic lăsând-o abandonată în mâinile bulgarilor. Malko se jură să o scoată de acolo. Trebuia să găsească un loc şi pentru ea în camionul Volvo.

El jucă jumătate din suma pe care o avea pe „29”. Spre stupefacţia crupierului, „29” ieşi. Malko îşi adună jetoanele şi se ridică de la masă. Doi turci din spatele lui se repeziră certându-se pe scaunul lui. În busculada creată, simţi la brâul unuia dintre ei patul unui revolver uriaş. Turcul nu părea să-l ascundă. În timp ce îşi schimba jetoanele în dolari, el îl revăzu pe arabul cu ţeasta rasă, schimbând şi el un teanc de bancnote.

Când ieşi, în loc să se îndrepte către ascensor, o coti la stânga. În faţa toaletelor nu era nimerii. El intră la dame. Cele două cabine erau goale, cu uşile deschise. El intră în cea din stânga. Introduse o pilă de unghii între zid şi chiuvetă, scoţând de acolo o hârtie albă împăturită în patru. O vârî în buzunar, ieşind ca şi cum ar fi greşit uşa şi intră la bărbaţi. Acolo despături biletul. Un singur rând era scris cu majuscule: „MÂINE, LA ORA NOUA, PARCUL SVOBODATA STAŢIA DE TRAMVAI 14.”

Malko rupse biletul şi îl aruncă în WC. Aşadar, fusese stabilit contactul cu generalul sovietic. Avusese nevoie de două zile. Mai avea cinci zile la dispoziţie ca să pună la punct acţiunea de exfiltrare a acestuia. Numai de n-ar fi fost o capcană. Era cea mai îndrăzneaţă misiune la care participase până acum. Să vină să caute un general KGB chiar sub nasul bulgarilor.

Când ajunse în camera sa de la hotel, el inspectă sertarele de la comodă şi valiza: firele de păr puse ca sigiliu erau neclintite aşa cum le pusese. Nimeni nu scotocise la el. Până acum, totul mergea ca pe roate.

*

* *

Malko căuta locul întâlnirii pe o hartă a oraşului. Era în

apropiere de casa lui Todor Vlasek, într-o periferie a Sofiei. Afară sufla un vânt rece şi tăios. Dură mult până reuşi să pornească motorul îngheţat al hodoroagei de Volga şi să plece la întâlnire. Centrul bulevardului Vitoşa era ocupat de liniile de tramvai şi la o staţie de taxiuri se formase o imensă coadă. Malko îşi continuă drumul drept pe Anton Ivanov unde era mai puţină circulaţie. Se opri la un stop. Tocmai voia se demareze, când sunetul strident al unu fluier îl făcu să tresară. Un miliţian se dăduse jos de pe trotuar şi îi făcea semn să tragă maşina pe dreapta.

Capitolul VIII

Malko simţi că i se răceşte tot trupul. Timp de o fracţiune de secundă fu tentat să calce pedala de acceleraţie şi să treacă peste miliţian. Era însă o idee nebunească. Ar fi fost imediat găsit după numărul maşinii şi asta ar fi însemnat sfârşitul călătoriei.

Cu gâtul uscat de frică, el se supuse ordinului, uitându-se prin oglinda retrovizoare la miliţianul care se apropia. Mai avea doar un sfert de oră până la întâlnirea cu generalul Fiodor Storamov. Lăsă geamul în jos. Omul legii îi arătă cu degetul centura de siguranţă.

— *Remengn!*[16] făcu el cu un glas aspru.

De uşurare, lui Malko îi venea să-i râdă în nas. Cu un zâmbet larg, el începu să-şi prindă centura. Dar miliţianul nu se mulţumi cu acest gest de bunăvoinţă. El întinse mâna înmănuşată în piele.

— *Dokumenti!*[17]

Malko se feri să-şi arate cunoştinţele de bulgară. El îi întinse hârtiile maşinii pe care miliţianul le răsfoi tacticos. Apoi, cu o încetineală exasperantă, el dădu un ocol maşinii, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că are patru roţi. În cele din urmă, îi dădu lui Malko actele şi îi făcu semn să plece.

*
* *

Cu inima încă strânsă de emoţie, el opri maşina la intrarea în marele bulevard Dragan-Cankov, lângă imensul parc împădurit Svobodata. El grăbi pasul. Era un ger tăios. Curios era că liniile tramvaielor 9,14 şi 19 şerpuiau în mijlocul parcului înainte de a ajunge pe strada Mihailovski.

Malko simţea cum pământul îi scârţâie sub tălpi. Pădurea era pustie. Era un loc cam sinistru pentru o întâlnire...

În mijlocul aleii era o staţie de tramvai, semnalată printr-un panou verde pe care erau trecute numerele tramvaielor. Malko se opri. În jur nu se vedea nici ţipenie. Ce rost avea o staţie de tramvai într-un loc atât de pustiu? Cu siguranţă era de folos în

[16] Centura! (n.a.).

[17] Documentele! (n.a.).

sezonul estival. Tăcerea fu tulburată de un huruit metalic. Un tramvai cu două vagoane îşi făcu apariţia. Era „9”. Malko rămase nemişcat şi tramvaiul trecu prin faţa lui, plin până la refuz.

Trecură cinci minute. Dinţii îi clănţăneau de frig.

Deodată observă că cineva fugea în pădure pe o alee alăturată. Curând, Malko distinse figura unui bărbat îmbrăcat în trening albastru de jogging. Necunoscutul venea drept spre el. Malko îi blestemă în gând pe cei din CIA care nu-i dăduseră o fotografie a generalului Storamov. Era astfel expus la orice tip de manipulare. Joggerul se opri lângă el gâfâind ca o locomotivă cu aburi. Tipul era destul de corpolent şi părea să aibă vreo şaizeci de ani. Avea apărători pentru urechi şi o bărbie dublă din cauza grăsimii. Numai ochii de un albastru cenuşiu lăsau să se ghicească o personalitate ieşită din comun. El făcu o genuflexiune, trase aerul adânc în piept şi îl întrebă:

— Vaşe ime?[18]

Malko avea gâtul sugrumat de emoţie. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. În faţa sa se afla un general KGB gata să dezerteze. El răspunse repede:

— Klaus Frost. Vî Fiodor Ivanovici Stdramov?

Sovieticul îl privi surprins, mirat de faptul că vorbea ruseşte.

— Da. Să plecăm repede. Ar putea fi periculos. Unde putem merge?

Malko nu prevăzuse treaba asta. Ceva mai departe, după arborii desfrunziţi, putea ghici coliba lui Todor Vlasek. Era singura lor posibilitate.

— Pe strada Cerkowski, la numărul 18.

Fără să spună o vorbă, generalul trase aerul în piept şi luă la sănătoasa. Dacă ar fi fost spionaţi, tot ce se putea vedea era un sportiv care a făcut o pauză de câteva secunde. Malko se grăbi şi el către strada Cerkowski, tăind în două pădurea. Curând, bătea la uşa izbei.

Femeia blondă deschise uşa.

— Todor nu este acasă, spuse ea cu răceală.

— Nu-i nimic, aş vrea să intru o clipă. Trebuie să mi întâlnesc cu cineva aici…

Chipul femeii se întunecă.

— Dar nu se poate, aştept pe cineva în vizită.

Asta, da, ghinion. Malko întoarse capul şi văzu silueta generalului care se apropia. Văzând expresia îngrozită de pe

[18] Cum vă numiţi? (n.t.).

chipul lui Malko, Silvia Vlasek îi zise brusc:

— Dacă este ceva urgent, puteţi intra în rulota din garaj. Vă voi da cheia.

— Este perfect, zise Malko.

Femeia se întoarse cu cheia. Pisica i se freca de picioare. Malko se gândi o clipă la atmosfera caldă din casă şi-i fu dor de un moment de relaxare. Dar luă cheia şi se duse la garaj, apoi ieşi în întâmpinarea generalului. Acesta se urcă repede îi rulotă şi se lăsă să cadă pe una din banchete. Locul era foarte mic, iar cei doi aproape că se atingeau. Rusul îşi scoase apărătoarele pentru urechi şi îşi frecă ţeasta pleşuvă. În ciuda kilogramelor în plus, degaja o impresie de energie debordantă.

— Aveţi cumva o ţigară?

— Nu fumez, răspunse Malko.

Rusul desfăcu fermoarul treningului descoperind piepţii acoperit de pete roşii şi păr cărunt. Era o forţă a naturii. Cei de se observară câteva clipe, apoi rusul rupse tăcerea, vorbind îl ruseşte:

— Ştiu cine sunteţi şi dumneavoastră ştiţi cine sunt eu. Pot să vă spun că fac în fiecare, dimineaţă jogging pe traseu acesta şi că nu sunt urmărit. Poate că sunt supravegheat de departe cu binoclul, deşi nu cred. Este singurul răstimp în care ne putem vedea, altfel nu trebuie să încercaţi fără o autorizaţie din partea mea.

— De acord, zise Malko.

Afară se auzi un zgomot de paşi şi, cu o iuţeală de fulger, Storamov scoase de la brâu un revolver Tokarev automat.

Zgomotul paşilor se îndepărtă şi Storamov puse arma, pe masă.

— Sunteţi pregătit să treceţi în Vest?

— Da.

— Ştiţi la ce riscuri sunteţi expus?

— Aţi auzit vorbindu-se de Serbskii Institut din Moscova?

— Nu.

— Este infernul. Este rezervat celor care nu gândesc bine. Creierul lor este repus în funcţiune prin tot felul de tratamente chimice. (El zâmbi amar). Când scapă de acolo, sunt extrem de liniştiţi şi înţelepţi. Bineînţeles, totul se petrece în *„soverşeno secret*[19]*"*. Printr-un prieten apropiat, am aflat că se pregăteşte acolo o cameră specială pentru mine…

[19] Supersecret. (n.a.).

El vorbea cu o voce calmă, controlată. Malko simţea un formidabil instinct vital în spatele acestei măşti de Buda învelit în grăsime.

— Sunteţi pregătit să dezvăluiţi tot ce ştiţi despre atentatul contra Papei?

— Lucrez la Departamentul V de doisprezece ani, zise generalul cu simplitate. Eu sunt cel ce i-a format pe cei mai mulţi informatori. Am foarte multe lucruri de spus şi nu numai despre Papă. Un lucru trebuie să se înţeleagă: niciodată nu am primit vreun ordin scris. Cei din Piaţa Derjinski se tem şi de umbra lor. Vă amintiţi de ceea ce presa occidentală a numit umbrela bulgară? Era una din ideile mele. Otrava din ricin, venea din Cehoslovacia, sfera din platină în care se afla, era fabricată în laboratoarele noastre din Kuşino, iar bulgarii au furnizat umbrela…

— Într-adevăr, totul pare impresionant, zise Malko. S-ar părea că au de ce să vă poarte pică prietenii dumneavoastră.

— Ar face orice ca să mă omoare, zise generalul. Însă nu am decât şaizeci de ani şi încă iubesc viaţa.

În micuţa rulotă aerul devenise ceva mai plăcut din cauza respiraţiei.

— Vorbiţi foarte bine ruseşte, remarcă generalul.

— Mulţumesc.

Rusul se uită la ceas.

— Trebuie să ne grăbim. Ce aţi prevăzut pentru plecarea mea?

— Un camion cu o trapă de acces secretă. Vom trece frontiera turcă, într-un convoi de mai multe camioane.

— Cine va fi la volan?

— Eu. Tot eu l-am condus la venire.

— *Dobre*[20]*,* făcu generalul aprobator. Nu voi pleca singur. Mă va însoţi un bulgar.

Malko bănuia acest lucru, dar totuşi întrebă:

— De ce?

— Pentru că altfel mă denunţă. Se află în aceeaşi situaţie cu mine. În acest moment, organizăm lichidarea tuturor celor care ştiu ceva. El a primit deja biletul pentru Aeroflot, pentru sâmbăta viitoare. Sunt sigur că pentru a-şi salva propria piele ar fi în stare să mă denunţe. Este o prostie, pentru că îl vor elimina oricum. Când va fi plecarea?

— Nu pot să vă dau încă data exactă. În cel puţin şase zile.

[20] Bine. (n.a.).

— Nu trebuie să mai dureze mult. Zilnic voi parcurge traseul acesta alergând prin pădure, dar ne trebuie şi o ascunzătoare pentru orice eventualitate.

— Am găsit deja una, zise Malko. La subsolul catedralei Alexandru Nevski există Muzeul Icoanelor. Un pictor lucrează acolo toată ziua. Puteţi să-i lăsaţi un mesaj pentru Klaus.

Generalul se încruntă, ca şi cum cumpănea cele auzite mângâind patul pistolului Tokarev. Apoi spuse brusc:

— Cred că vă cunosc. Nu cumva sunteţi prinţul Malko Linge?

Era ridicol să-l contrazică. Malko se simţi de parcă ar fi stat gol în faţa omului care cândva fusese un adversar redutabil.

— Este exact, zise el.

Pe chipul lui Fiodor Storamov apăru un zâmbet glacial.

— Şefii dumneavoastră riscă enorm trimiţându-vă aici. Chiar şi cu o acoperire solidă.

Malko nu se putu abţine.

— Au avut grijă să-mi pregătească o asigurare de viaţă.

După ce îi explică generalului despre ce este vorba, acesta scutură din cap.

— Şefii dumneavoastră fac o enormă greşeală. Se vede că nu ne cunosc prea bine.

— Ce greşeală?

— Nu v-am schimba niciodată contra acelui colonel. La noi, un om care a trădat, nu mai are absolut nici o valoare după ce a trecut dincolo. Mai devreme sau mai târziu, tot îşi primeşte pedeapsa. Cât despre dezvăluirile lui, este suficient că fie contrazise de un fals fugar.

Malko simţi un fior rece pe şira spinării. Dacă generalul spunea adevărul, el lucra ca un acrobat pe sârmă, fără plasă dedesubt. Era prima fisură în planul perfect al lui Margdof. Generalul zise cu o voce dulce:

— Trebuie să te obişnuieşti cu frica. Şi eu mă trezesc uneori noaptea şi-mi ascult bătăile inimii. Atunci dau drumul la muzică şi visez. Frica se risipeşte cu venirea zorilor. Cântaţi la pian?

— Nu.

— Ar trebui.

El se ridică, îşi puse revolverul la brâu şi îşi închise bluzonul. Chipul său pătat de cuperoză tremura ca gelatina, dar frângerea sa de mână era plină de vigoare.

El deschise uşa rulotei şi sări afară. Prin hubloul din plexiglas, Malko îl privi cum se îndepărtează. Încerca sentimente contradictorii. Se bucura de reuşita acestui prim contact, dar o

frică superstiţioasă îi spunea că prea fusese totul uşor până atunci, că ceva rău avea să se întâmple. O angoasă tulbure îi strângea pieptul.

El părăsi rulota şi se îndreptă către, intrarea în casă. Silvana Vlasek îi deschise neliniştită.

— A fost totul în regulă?

— Da.

— Doriţi un ceai sau o votcă?

— Cu multă plăcere. El intră în izbă şi, imediat, simţi cum pisica i se freacă de picioare.

*

* *

Aşezată pe o pernă pusă pe jos, Silvana îl privea pe Malko. Ochii ei mari erau plini de tristeţe. După un timp, spuse încetişor:

— Vă rog din suflet să nu-i faceţi vreun rău lui Todor. Este un om foarte vulnerabil. Nu cunosc scopul prezenţei dumneavoastră la Sofia, dar îmi dau seama că este vorba de ceva extrem de periculos. Noi am suferit deja destul. În septembrie 1945, comuniştii mi-au împuşcat toată familia, inclusiv pe frăţiorul meu de unsprezece ani. După trei zile erau zece mii de morţi. Trebuia să se cureţe locul pentru ruşi Bineînţeles că nu a mai protestat nimeni. De altfel bulgarii îi iubesc pe ruşi. Cei care nu-i iubeau au fost lichidaţi.

Malko îşi simţea gâtul strâns de emoţie la această evocare a trecutului.

— Vă jur că voi fi foarte precaut, zise el. De asemenea va face imposibilul ca să vă scot de aici.

— O, ar fi minunat, dar noi nu vă cerem un asemenea risc făcu tânăra femeie resemnată.

Malko simţi cum angoasa îl părăseşte. O sărută pe Silvani pe ambii obraji şi se îndreptă către maşina sa cu paşi vioi. Era hotărât să-i treacă dincolo pe toţi: pe general, pe bulgarul care ar fi putut să-l denunţe, pe Emil Borovo, pe Leila şi pe cei de Vlasek. Era încă euforic când portarul hotelului îi întinse un mesaj împreună cu cheia de la şomeră.

Îl sunase Samia Sidani care îl ruga să o sune.

Malko se duse la cabina telefonică din hol. Telefonul însă nu funcţiona. Trebuia să urce în camera sa. Spera să nu fie vorba de o veste proastă.

Capitolul IX

Malko trebui să formeze numărul de trei ori. Vocea exuberantă a tinerei femei îl calmă imediat.

— Voiam să vă invit să luăm ceaiul împreună. Am o surpriză pentru dumneavoastră.

— Una bună?

Era chicoti.

— Sper. Puteţi veni? Veţi găsi drumul?

— Cred că da. Vin imediat.

Bulevardul Balgaria, era cu mult diferit de magma din centrul oraşului. Era de aşteptat, pentru că ducea la reşedinţa secretarului general al partidului comunist bulgar. Cât vedeai cu ochii, erau numai vile somptuoase, înconjurate de grădini umbroase. Malko găsi cu uşurinţă casa elegantă a familiei Sidani. O Volgă neagră, echipată cu telefon, era parcată lângă un Mercedes cenuşiu. Cui aparţinea oare?

Samia îi deschise uşa chiar înainte să sune. Intră în living-room şi se opri brusc. Vasilia, fata colonelului, era instalată pe o canapea mare. Sânii ei mari tremurau pe sub cămaşa strâmtă şi transparentă. O fustă mini lăsa la vedere pulpele cărnoase. Fata se uită la el cu un zâmbet umed. Ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari fumurii.

— Vasilia a dorit foarte mult să vă revadă, zise Samia cu un ton fără echivoc. Din păcate, nu poate vorbi decât în bulgară. Sper că vă veţi putea înţelege. Pe mine, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec undeva.

Ea se făcu nevăzută în camera vecină, unde începu să-şi facă de lucru.

Vasilia îşi dădu jos ochelarii şi începu să se uite insistent la Malko. Acesta se apropie de ea şi cei doi se observară reciproc timp de câteva momente. Malko putu să citească în ochii fetei ceea ce avea să se întâmple. Cu un gest nespus de gingaş, fata îi cuprinse tâmplele între mâini şi îl atrase spre ea. Avea buzele întredeschise dar nu-l sărută imediat întârziind şi savurând din plin clipa. Apoi, se dezlănţui brusc, sărutându-l cu nesaţ, unduindu-şi trupul ca şi cum ar fi vrut să se facă una cu el. Zgomotul făcut de respiraţiile lor agitate se putea auzi până în camera cealaltă, unde Samia Sidani părea că nu este de loc

îngrijorată în privinţa tor. Cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui Malko, Vasilia nu-şi dezlipea gura de gura lui. Apoi, mâna ei se insinuă cu mişcări stângace între trupurile lor şi începu să-l elibereze şi să-l mângâie. Malko nu reuşea să-şi revină în faţa acestui asalt nebunesc, de o violenţă ieşită din comun. Dincolo, Samia fredona o melodie.

— Sper că nu vă plictisiţi, nu? aruncă ea cu un accent ironic.

Malko simţea că nu mai rezistă. Fata schimbă tactica şi trecu la atac. În acel moment, tocurile Samiei se auziră pe gresie. Vasilia se redresă iute, cu faţa roşie ca focul şi îl acoperi pe Malko spre a ascunde obiectul dorinţei sale. Samia râse complice.

— Eu mă duc la depozit. Aştept acolo un telefon de la Samir. Pe curând.

— A cui este Volga cea neagră? întrebă Malko.

— Este a tatălui ei, a colonelului, zise Samia şi ieşi din cameră.

Cât ai clipi din ochi, fetiţa colonelului se dezbrăcă şi rămase numai cu sutienul pe ea. Avea un trup debordând de sănătate, cu nişte sâni mari, grei şi tari, aşa cum numai o fată de douăzeci de ani poate să aibă. Ea începu să se frece uşor de pântecele lui Malko, apoi niţel mai jos, declanşând un scurtcircuit electric în tot trupul acestuia. Apoi Vasilia coborî ceva mai jos şi-şi reluă activitatea întreruptă de prietena ei. Când degetele lui Malko îi prinseră sfârcurile sânilor, ea începu să gâfâie:

— Da! Da! Dobre!

El continuă din ce în ce mai repede şi o văzu cum îşi dă ochii peste cap. Parcă suferise un atac de epilepsie. El o ţintui pe pat. Şi o străpunse dintr-o singură încercare. Vasilia bolborosea cuvinte fără şir balansându-şi capul dintr-o parte în alta. Când se imobiliză, fulgerat, Malko nu mai ştia pe ce lume era. Cei doi rămaseră înlănţuiţi. Apoi, Vasilia începu să se trezească din şoc. Cu o poftă încă nestăvilită, ea încercă să-l trezească iar la viaţă. Cambrată ca o pisică în călduri, ea se oferea din nou, cu un apel mut în ochii încercănaţi.

Nu terminară bine turul al doilea, că de afară se auzi zgomotul unei maşini. Vasilia se repezi la haine şi fugi în baie să se îmbrace. Malko era încă într-o ţinută ce numai decentă nu se putea numi, când Samia îşi făcu intrarea. Lui Malko nu-i plăcu deloc ce văzu în privirea ei. Bulgăroaica îşi aruncă poşeta într-un fotoliu şi zise:

— Klaus, s-a ivit o problemă.

Sângele lui Malko îngheţă. Reuşi totuşi să o întrebe cu o voce

calmă:

— Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit adineauri cu Samir. Camionul dumneavoastră a avut un accident în apropiere de Izmir. Nu mai poate fi utilizat.

*

* *

Cu mişcări de automat, Malko îşi încheia nasturii de la cămaşă, evaluând în gând consecinţele. Fără camion, nu mai avea cu ce să-l scoată din ţară pe generalul Storamov. Ca să nu mai vorbească de ceilalţi.

— Nu se poate găsi un alt camion? întrebă el.

Ea se aşeză în faţa lui, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul gânditoare.

— Nu. Toate celelalte camioane au şoferii lor.

— Atunci, ce se va întâmpla?

— Bulgarii vă vor da un bilet de avion ca să puteţi pleca la Zurich sau la Viena.

— Când?

— Nu ştiu, nu a fost încă nimeni anunţat în mod oficial. Samir mi-a spus ca să vă anunţ mai întâi pe dumneavoastră.

— Nu aţi fost interceptaţi?

— Nu cred. Am vorbit în arabă.

— Când se întoarce soţul dumneavoastră?

— Nu ştiu. Este reţinut acum în Turcia din cauza acestui accident.

Creierul lui Malko lucra febril. El auzi ca prin vis vocea Samiei:

— Este grav?

— Foarte grav.

Uşa de la sala de baie se deschise şi apăru Vasilia cu chipul încă răvăşit şi cu ochelarii la ochi. Cu un gest de tandreţe către Malko, o sărută pe Samia şi ieşi din apartament. Apoi se auzi Volga demarând. Fusese un interludiu destul de ciudat. Samia îl privi pe Malko.

— Pot să vă ajut cumva?

— Nu ştiu încă. Mai întâi trebuie să mă lămuresc.

— De fapt, ce faceţi dumneavoastră aici? întrebă ea. Puteţi avea încredere în mine.

Malko zâmbi.

— Nu. Nu mai pot să am încredere nici în umbra mea. Deocamdată, singurul lucru pe care puteţi să-l faceţi pentru mine este să nu spuneţi încă nimic despre accident bulgarilor. Astfel,

mai pot rămâne la hotel.

— De acord.

El îi sărută mâna, iar ea îl conduse către ieşire.

Străbătu ca un nebun bulevardul Balgaria. În capul său se ciocneau toate elementele survenite atât de intempestiv. Avea la dispoziţie mai puţin de cinci zile ca să găsească o soluţie de schimb. Altfel, generalul Fiodor Storamov avea să intre pe mâinile savanţilor de la Institutul Serbski din Moscova, unde creierul său avea să fie spălat în mod definitiv.

Capitolul X

Kurt Morell îl pofti pe Malko în camera cifrului în care lucra el, în cadrul Ambasadei Republicii Federale Germane, Deasupra uşii se aprinse becul roşu, semn că se efectuează o transmisie, în micuţa încăpere, în afară de aparatura necesară, nu se aflau decât o masă de lemn şi două scaune. Neamţul îi făcu semn lui Malko să ia loc.

— Presupun că aţi dat de bucluc, dacă aţi venit la mine, zise el.

— Într-adevăr. Am dat de un mare bucluc.

În timp ce Malko îl puse la curent cu situaţia, Morell îl asculta mângâindu-şi părul cu un gest maşinal. Deşi era bavarez, semăna mai degrabă cu un meridional datorită coamei de păr negru şi aerului său vesel.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă el pe Malko.

— Am nevoie de trei paşapoarte turceşti în alb.

Kurt Morell păru brusc îngrijorat.

— Generalul Storamov nu va trece neobservat…

— Am o idee pentru rezolvarea acestei probleme. Dacă totul va fi în regulă, când aş putea obţine paşapoartele?

— Poimâine soseşte valiza diplomatică. Chiar acum voi trimite un telex la Pullah[21]. Sper că se vor mişca. Trebuie însă să fiţi extrem de prudent. Nu v-a urmărit nimeni?

Contrar celorlalte ambasade, cea germană era la dracul în praznic, pe strada Anri Barbius, aproape de bulevardul Lenin.

— Am venit pe jos din bulevardul Lenin.

— Bine. Vă las acum, am de expediat un telex.

Morell se apropie de o fereastră. O Lada neagră era parcată chiar sub ferestrele ambasadei. Înăuntrul ei se aflau doi civili. Unul dintre ei avea pe genunchi o cutie mare din metal cenuşiu.

— Uitaţi-vă la cei doi. Sunt agenţi DS. Au aflat că în dimineaţa asta ambasadorul nostru îl va primi pe colegul său american. Aşa că au venit cu un microfon direcţional. Nu au nici o jenă. De când am sosit aici am neutralizat optsprezece microfoane. Bulgarii aceştia sunt maniaci în tehnica ascultărilor…

Nu părea deloc încurajator… Malko coborî peronul ambasadei

[21] Centrul german de informaţii, (n.a.).

cu inima strânsă şi se îndepărtă, întorcând spatele maşinii-spion. Avea încă multe de făcut. Chiar şi cu paşaport, generalul rus nu putea ieşi din ţară cu aspectul lui obişnuit.

*

* *

După aproape o oră de mers pe jos, Malko ajunse acasă la Samia Sidani. Nu avusese curaj să o sune. Prefera să rişte să nu o găsească acasă.

Dacă Morell îl ajuta, el trebuia să rezolve anumite probleme... Mercedesul cenuşiu era în faţa casei. Samia îl primi cu o cordialitate excesivă.

— Sper că nu aţi venit aici doar din interes, zise ea.

— Mă tem că vă voi dezamăgi, recunoscu el.

Samia ridică amuzată din umeri.

— Fetele din ziua de azi sunt atât de grăbite! Vasilia este o bună amică, aşa că nu am putut să o refuz. Este moartă după dumneavoastră.

— Nu-mi pare rău de cele întâmplate, spuse el. Îmi spuneaţi că sunteţi machieuză. Chiar puteţi transforma pe cineva?

Ea râse.

— În ce să-l transform?

— A, nu doresc să creez un monstru, dar mă gândesc la o schimbare radicală a aparenţei fizice, astfel încât persoana respectivă să nu poată fi recunoscută.

Ea îl privi curioasă.

— Este vorba de un bărbat sau de o femeie?

— De un bărbat. Cât timp v-ar trebui?

— Depinde de ceea ce vreţi. O transformare completă, cu perucă şi cu completări din material plastic, necesită, mai multe ore. Am nevoie mai întâi de o fotografie a subiectului, ca să pot face un studiu preliminar. În total, aş avea nevoie de o săptămână, mai ales dacă va trebui să lucrez la mine acasă, căci sunt obligată să-mi procur anumite materiale care nu se găsesc decât la studio.

— Va trebui să terminaţi mult mai repede. Cât timp rezistă un asemenea machiaj?

— În sezonul rece, aşa ca acum, poate rezista o zi întreagă.

— Şi credeţi că persoana nu va fi recunoscută?

— Fac minuni. Am primit şi un premiu, în Canada.

— Ei bine, acum va trebui să faceţi o adevărată minune. Din nefericire, nu dispun de o fotografie a subiectului. Voi încerca

însă să vi-l descriu.

— Staţi un pic. Vreau să fac o schiţă.

Samia îşi aduse un caiet de desen. Malko îl descrise pe Fiodor Storamov, cât putu mai amănunţit. În cele din urmă, ea îi arătă lui Malko schiţa.

— Seamănă uluitor de bine, făcu acesta. Tipul are cuperoză.

— Încep imediat să mă gândesc la treaba asta, spuse Samia. Mâine vă spun ce pot face. Acum trebuie să mă duc la studio.

Ea îl conduse la uşă. Când ajunseră în prag, ea îl îmbrăţişă lung, cu patimă. Apoi, se desprinse de el cu un surâs tulburat.

— Ticăloasa aia mică m-a cam stârnit, zise ea încet.

*

* *

Rezemat cu coatele de barul cazinoului, Alois Kartner enumera cu lux de amănunte tehnicile tuturor târfelor ce lucrau în hotelul *Vitoşa.* Se vedea clar că le încercase. Cu gândul dus aiurea, Malko nu-l asculta, numărând orele. Încerca să ghicească modul în care va lucra BND-ul. Acum era în mâinile lui Kurt Morell.

Ruletele erau luate cu asalt ca de obicei. Deodată, o văzu pe Leila Galata. Avea o rochie verde şi era escortată de cei doi securişti. Ea se îndreptă spre una din mese, trecând prin faţa barului. Cei doi agenţi DS, îi croiră drumul ca să obţină un loc bun. Ea îl zări pe Malko şi îi zâmbi scurt. În ochi i se citea încrederea!

Malko se simţea ca un nemernic. Femeia se aşeză la masa de ruletă, cu spatele la el. Alois Kartner îl bătu pe umăr.

— Nu sunteţi într-o pasă bună. V-ar prinde bine o cataplasmă de prospătură.

Tipul era mai mult decât obsedat.

— Mai degrabă mă culc, zise el.

Cei doi cinaseră împreună, dar Malko era prea stresat ca să poată suporta mai mult compania barosanului. În camera lui îi fu însă imposibil să închidă ochii. Până la primirea celor trei paşapoarte stătea ca pe ace. Kurt Morell îl aştepta a doua zi în yori.

*

* *

— Nu am veşti prea bune, făcu Morell, înfruntând cu greu privirea lui Malko. Nu vor să-mi dea decât un singur paşaport.

— De ce?

— Nu mi-au dat nici o explicaţie. Îi cunoaşteţi pe tipii din

Pullah.

Era o catastrofă. Bavarezul bătea darabana cu degetele pe masa din lemn. Era dezolat. Doar generalul rus putea primi paşaport. Iar timpul era prea scurt ca să poată începe o strategie de convingere a oficialităţilor, mai ales în cazul în care comunicarea era destul de primejduită.

— Trimiteţi un al doilea telex, ceru Malko fără prea mari speranţe. Mai îmi trebuie cel puţin unul.

Adio pentru Leila, ca să nu mai vorbim de familia Vlasek. Nici nu îndrăznea să se gândească la tânăra turcoaică. Cum avea să o abandoneze la *Vitoşa,* ştiind prea bine situaţia ei? Neamţul îl privea în tăcere.

— Aţi găsit un mijloc de a completa paşaportul?

— Cred că da. Când anume îl veţi primi?

— Mâine, o dată cu valiza diplomatică. Este virgin. Este suficient să adăugăm fotografia, numele şi ştampilele. Au colaborat şi serviciile turce din Bonn. Cum voi afla numele persoanei, voi comunica la Bonn ca să îl treacă în computer.

— Bine, mai am nevoie şi de o armă, zise Malko.

— Asta pot să vă dau. Trebuie însă să mergem la mine acasă. Vreţi să dăm o fugă acolo?

Cei doi coborâră peronul ambasadei. Maşinile diplomaţilor staţionau în curtea ambasadei. Kurt Morell se apropie de un BMW cenuşiu parcat în faţa unui Mercedes 500 SL şi scoase o înjurătură:

— Drace! Ambasadorul mi-a blocat maşina şi şoferul lui a plecat. Nu putem pleca în maşina dumneavoastră?

— Cum să nu? Este parcată afară, pe trotuar.

El întoarse maşina, ghidat de Morell. Traversară bulevardul Lenin îndreptându-se spre sud într-o zonă de construcţii, plină cu terenuri virane şi depozite. Apoi, intrară pe şoseaua Zelio Voivoda.

— Încetiniţi, vă rog, stau ceva mai încolo, pe dreapta.

Era o zonă vastă, unde se ridicau câteva blocuri de locuinţe. Concentrat la traversarea drumului, Malko nu dădu atenţie camionului care ieşi dintr-un depozit şi îi tăie calea. El apăsă pe frână şi pe claxon în timp ce uriaşa maşină trecu la câţiva centimetri de el. Extraordinarul său reflex îi salvase. Maşina dispăru într-un huruit îngrozitor, fără să-şi micşoreze viteza. Cei doi schimbară o privire. Diplomatul german era alb ca ceara.

— Dobitocul! Puţin a lipsit să ne facă piftie!

Tulburat, Malko depăşi un lung şir de maşini ce aştepta la o

benzinărie. Oare fusese o tentativă de eliminare? Vru să claxoneze pentru a preveni vreo posibilă ciocnire, dar claxonul nu funcţiona. Kurt Morell zise încruntat:

— Poftim, nici claxonul nu vă merge…

— Mai devreme funcţiona foarte bine. O fi vorba de vreun scurtcircuit.

Trei blocuri turn în care erau locuinţele diplomaţilor se ridicau de o parte şi de alta a şoselei, înconjurate de case şi terenuri virane.

În faţa clădirii, era un Mercedes roşu, pe butuci, căruia îi fuseseră furate toate accesoriile.

— Priviţi. Aşa păţim dacă lăsăm maşina prea mult afară şi dacă nu avem o placă de înmatriculare adecvată:

— Ce înseamnă „adecvată”?

— Diplomaţii străini au trei serii de numere. De la 0 la 1 000, pentru occidentali, de la 1 000 la 2 000 pentru ţările din lumea a treia şi de la 2 000, la 3 000, pentru ţările socialiste…

Nefericitul proprietar al maşinii avea numărul 1548…

Ei urcară la etajul 16. Locul era sinistru. Pereţii era infiltraţi cu apă şi ploua până şi în ascensor. Portăreasa îi privi cu neîncredere. Era unealta miliţiei. Apartamentul lui Kurt Morell, micuţ şi curat, dădea spre turnul Televiziunii. Era înţesat cu tot felul de aparate electronice: amplificatoare, video Akai, combine muzicale de mare fidelitate. Morell era înnebunit după tehnica hi-fi…

— Am luat de la Akai ce e mai bun, zise mândru diplomatul, ca un copil în faţa jucăriilor preferate.

El dispăru în camera vecină, iar Malko îl auzi înjurând. Morell se întoarse în cameră, cu prosopul în mână.

— Veniţi puţin.

Malko îl urmă în sala de baie. Din tavan, curgea un jet subţire de apă!

— De zece zile mă chinui să aduc un instalator, zise Morell. Nu pot să deschid un robinet fără să fiu stropit din cap până-n picioare. Aşa sunt instalaţiile astea socialiste…

El scoase dintr-un sertar un Walther P 38 şi un încărcător de schimb, pe care i le întinse lui Malko.

— Are numerele şterse cu acid. Nu poate fi depistat. Sper că nu veţi avea nevoie de el. Când mai veniţi pe aici, aveţi grijă să vorbiţi în germană cu miliţianul de jos. Toţi bulgarii trebuie să-şi treacă numele într-un registru, la intrare. Registrul este prezentat la miliţie o dată pe săptămână.

Malko vârî arma în buzunar. Morell scoase nişte scule dintr-o trusă hi-fi şi spuse râzând:

— Vreau să verific ceva în maşina dumneavoastră.

Cei doi coborâră la maşina Lada, Neamţul activă unul dintre instrumentele sale şi se auzi un fluierat uşor.

— Ei, drăcia dracului! făcu el.

Cu o şurubelniţă, deschise un căpăcel de ebonită din centrul volanului, descoperind mai multe fire electrice, pe care le cercetă cu atenţie. După vreo treizeci de secunde, scoase la iveală o cutiuţă legată de un fir multicolor.

— Iată scurtcircuitul dumneavoastră! Este un microfon legat în mod grosolan. Lucrează ca porcii.

Cu o smucitură, smulse microfonul, puse firele la loc şi înşurubă calota de ebonită. De astă dată, claxonul funcţiona... Malko era încremenit. Să facă aşa ceva la o maşină închiriată! Se chinui să-şi amintească dacă nu spusese ceva compromiţător, dar creierul îi era blocat. Neamţul părea mai degrabă amuzat.

— Nu vă necăjiţi. Este vorba doar de rutină! Jumătate din maşinile închiriate de la Balkancar sunt echipate cu aşa ceva. S-ar putea să vă fi pus asta chiar ieri, în parcare. Poate că ar fi mai bine să închiriaţi o maşină de la Budget. În asta s-ar putea să mai fie şi alte microfoane. Nu o putem desface în bucăţi.

— Nu credeţi că am fost vizat în mod special?

— Nu în mod obligatoriu. În orice caz, vă recomand multă prudenţă. Mâine vă recuperez paşaportul. Veniţi la ambasadă mai către seară.

Acum Malko putea să îl înştiinţeze pe general. Trebuia însă să îşi schimbe maşina. Când se întoarse la hotel, obţinu de la Budget o Lada nouă, la acelaşi preţ pe care îl dăduse pentru epavă. Era convins că nu avea microfoane.

*

* *

Două tramvaie 14 trecuseră deja, iar pe Malko îl cuprindea deja disperarea, când văzu silueta generalului printre copaci. Rusul alerga în paralel cu liniile de tramvai. Înainte să se întâlnească cu Malko, el îşi încetini treptat viteza, apoi se opri, de parcă simţea nevoia să se odihnească puţin. Ochii îi lăcrimau de frig.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă, zise Malko.

El îi explică repede situaţia şi planul cel nou. Impasibil,

generalul respira profund, ca şi cum cele auzite nu-l interesau direct.

— Mi se pare cu mult mai periculos, remarcă el.

Malko tăcu. Era greu să-l contrazică. Nu avea însă de ales.

Generalul mai făcu nişte mişcări de încălzire, pândind tramvaiul care se apropia. Malko întrebă:

— Ce facem cu… prietenul dumneavoastră?

Vocea rusului plesni ca un bici.

— Nimic. Va trebui să-l lăsăm să creadă, că pleacă şi el. Puneţi repede la punct planul de salvare.

El reluă cursa fără să mai spună la revedere. Malko se îndreptă către maşina sa. Puţin îi păsa lui de poliţaiul bulgar. Problema care îl frământa pe el era Leila Galata. Nu putea să o lase în mâinile bulgarilor. Nu avea însă nicio soluţie. BND-ul poate i-ar mai da un paşaport, dar trei, în nici un caz.

*

* *

Din receptor se auzi vocea călduroasă a lui Alois Kartner:

— Sunt aici. Veniţi să bem ceva.

Malko îşi petrecuse toată ziua străbătând în lung şi în lat hotelul, dând o raită prin oraş şi eşuând în cele din urmă în faţa televizorului. Holul era invadat de cete de schiori greci, gălăgioşi şi urâţi, iar acest lucru îi accentua starea depresivă. Nu îndrăznea să o sune pe Samia Sidani, ca să nu atragă atenţia. Aşa că trebuia să-şi omoare timpul cumva. În ciuda plictiselii, îl refuză politicos pe Kartner. Grăsanul era suportabil numai în doze mici.

— Haide, veniţi, altfel o să regretaţi, insistă austriacul.

În spatele acestui ton jovial, lui Malko i se păru că se ascunde un apel presant.

— OK, vin.

— Sunt la barul de la parter. Aici se poate flirta cu gagicele în linişte.

Adevărul era că barul, cu pereţii acoperiţi de lemnărie aproape neagră, era atât de sumbru, încât Malko abia reuşi să-l zărească pe Kartner. Acesta era singur, cu inevitabilul său sirop scoţian. Nici picior de târfă în zonă. Deci era vorba de întâlnire de afaceri.

— Am un mesaj, spuse ei. Todor Vlasek a trecut pe la agenţie. Cineva i-a lăsat un bilet pentru dumneavoastră Sunteţi aşteptat în seara asta, la ora opt, pe strada Baco Kiro numărul 27.

— Unde se află strada aceasta?

— În centru.

— Nu mai este nici o altă precizare? Etajul, numele?

— Nu, nimic.

— Cum era persoana care a adus mesajul?

— Abia l-a văzut. Un bărbat solid, de vreo cincizeci de ani, brunet, cu o faţă banală.

Singura persoană care cunoştea această modalitate de comunicare era generalul pe care Malko tocmai îl întâlnise de dimineaţă. Însemna că acesta avusese încredere în cineva.

Lui Malko nu-i plăcea deloc treaba asta. Se felicită că are revolverul cu el.

— Vreţi să vin cu dumneavoastră? îl întrebă Kartner.

— Mulţumesc, nu. Sunt doar intrigat, asta-i tot.

Ce putea să ascundă această întâlnire misterioasă? Şi de ce generalul fusese nevoit să apeleze la o a treia persoană? Peste treizeci de minute, avea să afle. Era exact intervalul de timp necesar ca să-şi ia revolverul şi să ajungă acolo.

Capitolul XI

Cantonierii care lucrau în tura de noapte aprinseseră un foc chiar pe trotuarul din strada Baco Kiro. Flăcările luminau casele vechi, dărăpănate şi igrasioase, cu prăvălioare microscopice. Cartierul acela nu fusese niciodată renovat. Malko îşi parcase maşina ceva mai departe şi căuta numărul 27. Două cariatide susţineau un balcon lung, mărturie a unor timpuri de splendoare, din care supravieţuiseră doar obloanele din lemn, destul de stâlcite. Imobilul părea pustiu, fără nici o lumină aprinsă.

Malko trecu de trei ori prin faţa lui până să se decidă să intre. Întâlnirea asta nu-i mirosea deloc a bine. Avea acum Waltherul în buzunarul de la palton. Nu făcuse nici trei paşi pe culoar, că fu orbit de o lumină puternică. Cineva aprinsese o lanternă electrică.

— Veniţi încoace, spuse o voce în bulgară.

Malko mai făcu doi paşi.

Lanterna lumina o uşă întredeschisă.

— Intraţi!

El se supuse. Bărbatul cu lanterna îl urmă. Un bec se aprinse în tavan. Malko se întoarse şi dădu cu ochii de un tip îmbrăcat cu o haină de piele. Avea părul tuns perie şi nişte ochi răi, sfredelitori. Pe faţa roşie se vedea un neg mare, aflat la baza nasului.

Tapetul de hârtie era sfâşiat şi mirosea a mucegai. Pe dalele pardoselii se vedeau pete suspecte.

Necunoscutul îndrepta spre Malko un revolver automat negru, prevăzut cu un amortizor ce părea a fi foarte eficace.

— Aş putea să vă ucid aici şi nimeni nu va descoperi cadavrul săptămâni de zile, făcu el.

Tipul avea un curios mod de a intra în conversaţie.

Malko scrută chipul impasibil al necunoscutului, încercând să-i înţeleagă atitudinea atât de puţin amicală.

— De ce aţi dori să mă ucideţi? întrebă el în limba rusă.

— Asta depinde numai de dumneata, amice.

Se lăsă o tăcere grea. Malko nu îndrăznea să se mişte, neştiind ce-i în capul acestui straniu personaj, care părea a fi unul şi acelaşi cu complicele generalului Storamov.

— Cu cine am onoarea? întrebă el.

— Mă numesc Emil Borovo, zise necunoscutul cu o voce mieroasă. Am lucrat cu generalul Storamov la un proiect pe care îl cunoaşteţi bine. Iar dumneavoastră sunteţi Klaus Frost.

Se părea că individul nu-i cunoştea adevărata identitate. Malko era curios şi îngrijorat totodată: înaintea sa era agentul DS, care organizase atentatul contra Papei. Cel care voia să fugă în Vest.

— Dacă îmi cunoaşteţi numele, ar trebui să ştiţi că nu am intenţii rele în legătură cu dumneavoastră, făcu Malko.

Un zâmbet ironic apăru pe chipul bărbatului.

— Poate în legătură cu el, nu cu mine.

— Ce vreţi să spuneţi? zise Malko cu un aer nevinovat.

O lucire rea trecu prin ochii bulgarului.

— Vreau să spun că tocmai încercaţi să organizaţi fuga generalului Storamov, nu şi a mea.

— Este inexact, îl corectă Malko. La început nu ştiam nimic de dumneavoastră, dar generalul mi-a explicat cum stau lucrurile. Mi-a vorbit de dumneavoastră şi de o a treia persoană. În camionul meu este loc pentru toţi. Mi-a promis că vă va pune la curent.

Emil Borovo făcu un pas către el. Înainte ca Malko că poată reacţiona, îl lovi cu patul revolverului în tâmplă. Ameţit, Malko se clătină. Cu toate aste, nu duse mâna la revolver.

— Mincinosule! urlă Borovo. Nu mai există nici un camion! Vreţi să-l scoateţi din ţară numai pe general şi chiar i s-a pregătit paşaportul. Este vorba doar de un singur paşaport!

Malko rămase fără grai. Cum de aflase? Emil Borovo se apropie de el şi-i înfipse ţeava revolverului în piept. Furia îl îneca.

— Minţiţi cu neruşinare! repetă el. Amândoi minţiţi. Vă urmăresc de când mi-a spus cum vă cheamă. Aflaţi că eu răspund încă de supravegherea tuturor persoanelor străine venite la Sofia şi dispun de mijloace foarte puternice. Ştim şi codul Ambasadei germane. E greu să mă fraieriţi. Bineînţeles, nu am comunicat încă nimic superiorilor mei, dar aş putea face asta.

Deci nu generalul îl trădase pe Malko. Întâlnirea aceasta fusese plănuită de Borovo, căruia generalul îi dăduse doar locul de tăinuire. Malko se gândi să riposteze.

— Nu puteţi să procuraţi un paşaport fals, cu influenţa pe care o aveţi?

— Nu, de asta se ocupă un alt sector. Din anumite motiva sunt deja marcat. Trebuie chiar să plec la Moscova. Definitiv.

El pronunţase sacadat ultimul cuvânt. În încăpere se lăsă o

linişte apăsătoare. În stradă claxonă o maşină şi bulgarul tresări.

— Ce doriţi de la mine? întrebă Malko.

Borovo zâmbi amar.

— Este simplu: să plec în Vest. Dacă nu aveţi decât un singur paşaport, acela va fi pentru mine.

— Generalul este la curent cu demersul acesta?

— Porcul ăla nu ştie nimic. Este gata să treacă peste cadavrul meu, dar nu-i va merge.

Nici generalul nu va fi mai îngăduitor. Malko era prins între două focuri. Misiunea sa era să-l scoată din Bulgaria pe Storamov nu pe Emil Borovo. Bulgarul îşi vârî arma în buzunar.

— Ascultaţi. Vă dau întâlnire tot aici, mâine seară, la aceeaşi oră. Îmi veţi aduce paşaportul primit de la Kurt Morell. Altfel, vă voi aresta. Desigur, nu voi putea fugi, dar nici generalul nu o va face. Ca să nu mai vorbesc de dumneata.

Bulgarul scoase o cheie din buzunar, pe care o aruncă în faţa lui Malko.

— Asta-i cheia acestui apartament. Este o secţie a DS-ului, dezafectată de câteva săptămâni. Locul este sigur, iar restul clădirii este neocupat. Dacă nu sunt aici, aşteptaţi-mă.

Borovo ieşi din încăpere şi închise uşa după el. Încremenit, Malko asculta cum zgomotul paşilor se pierde treptat. Apoi începu să inspecteze locul. Mai erau acolo câteva lămpi, un frigider, un aparat de radio şi ziare vechi. În bucătărie, pe pereţi, erau montate nişte inele metalice şi lanţuri. Fusese sala de interogatoriu... Malko ieşi din imobil, încuind uşa în urma sa.

În întunericul de afară, cariatidele erau ameninţătoare. Malko se îndepărtă cuprins de gânduri *negre.* Capcana bulgară se strângea în jurul lui într-un mod cu totul neaşteptat. Era acum în puterea lui Emil Borovo care nu avea să ezite nici o clipă să-l denunţe când va simţi că este în pericol... Singurul care îl putea ajuta acum, era generalul Fiodor Storamov: Lupta între cei doi era nemiloasă: în joc se aflau vieţile lor.

*

* *

De data asta, în staţia de tramvai îl aştepta o altă persoană. Era o femeie grasă, cu trupul diform înfofolit într-un palton uriaş. Malko era mort de oboseală. Toată noaptea nu lipise geană de geană. Cumplita dilemă nu părea a avea vreo rezolvare. Cu coada ochiului, el pândea liziera pădurii. În cele din urmă, apăru şi generalul. Malko se îndepărtă de vecina iu cu câţiva metri.

Rusul se apropia fără să încetinească viteza, Malko îi ieşi în cale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă gâfâind Storamov în timp ce făcea obişnuitele mişcări de încălzire.

— Aseară, l-am văzut pe Borovo. Vrea să-i dau lui paşaportul dumneavoastră. Trebuia să vă vorbesc. Este urgent.

Generalul se aplecă şi atinse pământul cu palmele, observând-o pe grăsana care stătea cu spatele. Când se redresă, spuse repede.

— Ne vedem peste o oră la restaurantul *Krim:* de lângă hotelul *Sofia.* Veţi vorbi cu mine după ce iau masa, în timp ce-mi voi citi ziarul.

Generalul o şi porni la fugă. Imediat sosi şi tramvaiul 9, iar grăsana se urcă în el. Malko avea gâtlejul uscat de emoţie. Fiecare ceas aducea alte probleme. Era foarte periculos să rişte o întâlnire cu Storamov, fără să ştie unde va face pasul următor. Se gândi că Alois ar putea să-i fie de ajutor.

*

* *

Austriacul avea de astă dată în faţă o sticlă de Gaston de Lagrange. Era abia ora zece dimineaţa. El îl privi pe Malko cu afecţiune şi-i spuse emoţionat:

— Iată ce am primit de la Paris…

Malko îl puse la curent cu ultimele veşti; în timp ce interlocutorul său încălzea coniacul între palmele uriaşe.

— Ştiu restaurantul *Krim.* Se mai numeşte şi Clubul ruşilor. Vă pot însoţi acolo. Astfel, veţi fi mai puţin remarcat. În cazul în care se iveşte vreo problemă, voi spune că eu v-am adus. După aceea, vă las ca să mă ocup de primirea turiştilor.

— Apropo, nu ştiţi în ce zile există zboruri nonstop către ţările noncomuniste?

Grăsanul se gândi repede, apoi îşi verifică nişte tabele:

— Vineri există un zbor direct pentru Viena. Air France se opreşte mereu la Budapesta sau la Bucureşti. Balkan, deasemenea.

— Vreau o companie străină, nu bulgară.

— Atunci, compania noastră, vineri, la ora 17 şi 40 de minute.

— Aţi putea să-mi rezervaţi două sau trei locuri, sub nişte nume false, astfel ca DS să nu bănuiesc nimic?

— Bineînţeles, zise austriacul.

— Bine, mâine vă voi confirma numărul de locuri necesare.

*

* *

Un tablou uriaş, reprezentând partizani ruşi din al doilea război mondial aşezaţi în jurul unui foc de buşteni în mijlocul unei păduri îngheţate, domina sala restaurantului. Mobilierul închis la culoare şi scaunele în stil Art Deco, dădeau locului un aer vetust. Nu erau decât câteva persoane. Malko începu să servească din borşul din farfurie, când zări silueta solidă a generalului. Era îmbrăcat cu o haină de blană şi pe cap avea o şapcă din astrahan. Era pentru prima oară când îi vedea îmbrăcat normal. Cu ochelari în stil Rayban şi cu costumul vărgat prost croit, părea un businessman american. Rusul era singur. Un băiat de sală se repezi la nou-venit şi îl conduse la o masă din apropierea lui Malko şi a lui Kartner. Generalul despături imediat ziarul Pravda şi se cufundă în lectură.

El nu aruncă nici o privire în direcţia lui Malko. Termină de mâncat înaintea lor şi se duse să se instaleze într-un salon separat cu un paravan, unde îşi continuă lectura. Malko şi Kartner comandară o cafea. Plecau şi ultimii clienţi. Kartner se uită la ceas.

— Sunt obligat să plec. Vă doresc succes.

Rămas singur, Malko se apucă să contempleze uriaşul tablou, fără să-l piardă din ochi pe generalul care acum îşi aprinsese un trabuc. Fără grabă, Malko se ridică şi se îndreptă spre salon, aşezându-se cu spatele la Storamov. Acesta lăsă capul pe spate, exalând fumul havanei.

— Ei bine?

— L-am văzut pe Borovo aseară, într-o casă de pe strada Baco Kiro. Ştie că azi primesc un paşaport pentru dumneavoastră. Îl vrea pentru el. Altfel, ne va denunţa mâine dimineaţă.

Un chelner îl întrebă pe Malko dacă nu doreşte să bea ceva. În acelaşi timp, generalul îi întinse ziarul cu un zâmbet. Malko îi mulţumi, apoi după plecarea chelnerului, zise:

— Ştiaţi despre asta?

— *Niet.*

Era la fel de impasibil; ca un jucător de şah. Continua să fumeze, trăgând câte puţin fum din trabuc, cu ochii aţintiţi la vechea lustră din cristal, plină de praf.

— Unde îi veţi da paşaportul?

— Acolo unde ne-am întâlnit aseară, la ora opt.

— Foarte bine. Mergeţi acolo.

Malko nu mai avu timp să mai spună ceva. Storamov se

ridicase şi se îndrepta deja către un individ puternic ce abia intrase. Cei doi se strânseră în braţe cu multă căldură, apoi se instalară ceva mai departe. Malko plecă din Clubul ruşilor. Era perplex. De ce generalul acceptase ca el să-i dea paşaportul lui Borovo? Se vedea că ştia bine casa din strada Baco Kiro. Cu siguranţă că nu avea intenţia să-l lase pe bulgar să plece în locul său. Avea desigur un plan. Nu era greu de ghicit care anume. Ştia că nu va veni singur la întâlnire.

Ei plecă spre hotelul *Vitoşa,* fără să mai aibă nimic de făcut până la primirea paşaportului.

De la una din puţinele cabine în care telefonul mai funcţiona, Malko sună la Ambasada Germaniei. I se făcu imediat legătura cu Morell.

— Mă duc la aeroport să vă caut ciocolata, anunţă el. Avionul trebuie să sosească. După aceea, trebuie să mai fac o cursă undeva înainte de a mă întoarce acasă.

— Vreţi să trec eu pe la dumneavoastră?

— Nu. Riscaţi să nu mă găsiţi. Mai bine trec eu pe la *Vitoşa* să beau ceva. Ne vedem la barul de la etajul 19, pe la ora şapte.

— Perfect, admise Malko.

Ar mai fi rămas o oră până la întâlnirea cu Emil Borovo. Avea intenţia să se ducă acolo, dar fără paşaport. Revolverul Walther P 38 avea să-i fie de mai mult folos.

Întâlnirea din strada Baco Kiro nu se anunţa deloc veselă, cu doi oameni ca Emil Borovo şi Fiodor Storamov.

Capitolul XII

Malko întorcea capul ori de câte ori auzea deschizându-se uşa de la intrare şi mai intra cineva. Barul de la *Vitoşa* era singurul loc vesel din Sofia. Lumea făcea coadă afară ca să se poată instala în penumbra din jurul barului. Câteva prostituate venite mai devreme îşi savurau *mastica,* iar îndrăgostiţii profitau de lipsa aproape totală a luminii ca să se mai giugiulească. Malko observă îngrozit că, în loc de votca rusească pe care o comandase, i se aduse Smirnoff, o votcă fabricată în SUA. Însă tonicul, era pus în pahare separate, după moda rusească.

Era ora şapte şi jumătate şi Kurt Morell nu venise încă.

Sunase la ambasadă şi la domiciliul diplomatului german, dar nu răspundea nimeni. Ca să-şi omoare timpul, Malko privea peisajul. Întunericul se lăsase de cinci ore şi, prin ferestrele panoramice ale barului, nu se putea zări mare lucru.

Malko se uită la ceas. Dacă Morell nu venea până la opt fără un sfert, se va duce la el acasă. Poate că i se întâmplase ceva, vreo pană de maşină, cine ştie. În mai puţin de jumătate de oră, avea întâlnire în strada Baco Kiro cu Emil Borovo. Teoretic, ca să-i dea paşaportul.

Cum trecu sfertul de oră, Malko se ridică, îşi bău tonicul şi se duse în camera sa să-şi ia paltonul şi arma. Studiase harta Sofiei şi ştia că va găsi uşor casa lui Kurt Morell. Oare ce i se întâmplase?

*

* *

Pe timp de noapte, turnul diplomaţilor, izolat în mijlocul terenurilor virane, era şi mai sinistru. Caroseria Mercedesului cu pneuri sparte se afla tot acolo. Malko intră în holul blocului unde fu oprit de un miliţian morocănos care îl întrebă unde merge. Când văzu că este străin, îl lăsă să treacă. În ascensor se infiltra şi acum apa! Ai.fi crezut că te afli într-un bloc rezervat emigranţilor... Culoarele erau slab luminate, iar vopseaua era coşcovită şi căzută.

Când ajunse la etajul 19, o muzică pop asurzitoare invada culoarul făcând să se cutremure zidurile. Muzica se auzea din apartamentul lui Kurt.

Malko sună la uşă, apoi bătu, dar în zadar, căci nimeni nu-i

deschise. Nu ştia dacă diplomatul locuia singur. Poate că uitase să închidă radioul. În orice caz, Kurt nu era acasă. Poate se încrucişaseră pe drum şi acum îl aştepta la *Vitoşa...* El coborî, iar portăreasa abia dacă îşi ridică ochii din ziarul pe care îl citea. Urcă în maşină, porni motorul, aprinse farurile şi se opri brusc. Mai trebuia să verifice ceva. Ocoli clădirea şi găsi intrarea de la subsol, unde era garajul. Toate maşinile aveau numere diplomatice şi stăteau pe tocuri numerotate. Aleea rezervată etajului 16 era în fundul garajului. Acolo staţionau trei maşini. Una din ele era un BMW, ca cea a neamţului, înmatriculată XXX 835. Corespundea. De la 0 la 1000, erau occidentalii. Malko se apropie şi o cercetă mai bine. Maşina era încuiată. El atinse capota. Era rece. Kurt venise devreme acasă. Ce ciudat!

Malko îşi scoase revolverul din maşină. Introduse un glonţ pe ţeavă şi-l băgă în buzunarul exterior înainte de a se întoarce la ascensor.

Muzica urla tot aşa de tare. În plus, se auzeau acum şi acordurile unei melodii arăbeşti. Bătu din nou la uşa lui Kurt, fără nici un rezultat.

Malko încerca să găsească o soluţie, când uşa de la apartamentul vecin se deschise şi apăru capul ciufulit al unei brunete superbe. Din păcate, era destul de plinuţă.

— Îl căutaţi pe domnul Morell? îl întrebă ea în engleză.

— Da. Aveam întâlnire cu el. Suntem prieteni. Nu înţeleg, se aude muzică la el, iar maşina este în garaj.

Ea zâmbi.

— A, probabil că ascultă muzică şi nu mai aude nimic altceva. I se întâmplă mereu. Eu am o cheie. Pot să vă deschid. Mi-a lăsat-o în caz că vine instalatorul care trebuie să-i repare chiuveta. Eu sunt mereu acasă. Soţul meu lucrează la Ambasada Siriei. Bineînţeles, instalatorul nu a venit nici până acum.

Ea aduse cheia şi trecu prin faţa lui Malko legănându-şi şoldurile în mod provocator. Precis, Kurt Morell îi cerea ceva mai mult decât să-i păstreze o cheie. Femeia îi descuie uşa şi îl lăsă să intre în apartament.

— Spuneţi-i că nu a venit nici un instalator.

Malko pătrunse în apartament, asurzit de muzică. Simţi imediat un miros acru şi greţos de vomă. Intrigat, intră în living-room şi se opri brusc. Scaunul din faţa eşafodajului cu aparatură Akai era gol. Kurt Morell zăcea pe duşumea, într-o haltă de sânge, gol până la brâu.

Malko îngenunche lângă el. Neamţul mai respira slab. Ochii îi

erau însă sticloşi. Întorcându-l uşor pe o parte, Malko văzu că are mâinile legate la spate cu o coardă ce-i pătrunsese în carne. Gleznele erau şi ele bine legate. Pe covor, era o scrumieră plină cu mucuri de ţigări. Cu oroare, Malko văzu pe bustul lui Morell o mulţime de pete rotunde şi negre. Cineva încercase să-l facă să vorbească. Pantalonul era desfăcut şi se vedea membrul plin de acelaşi stigmate oribile ale torturii. Kurt fusese lovit în cap cu patul unui revolver, fapt care-i provocase voma. Sângele încă mai curgea din urechi. Probabil că suferise o fractură de craniu. Malko îi puse o pernă sub cap, dar rănitul nu deschise ochii. Era în comă.

— Kurt! strigă Malko. Ce s-a întâmplat?

Nu primi nici un răspuns. Pulsul devenea din ce în ce ma neregulat. Trebuia să cheme urgent un medic. Malko se repezi la telefon, dar se opri. Vecina lui putea să-l ajute. Un sughiţ se auzi în spatele lui. Kurt Morell deschisese ochii. Părea că tuşeşte, dar nu era decât bila pe care o dădea afară. Imediat acesta se prăbuşi pe o coastă, cu gura căscată. Malko repezi la el. Imobilitatea sa era mai mult decât grăitoare. Bietul Kurt îşi dăduse sufletul! Fusese torturat în mod bestial după ce fusese lovit în cap. În spatele urechii stângi, se vedea clar osul craniului sfărâmat. Malko începu să cerceteze apartamentul Părea devastat de o tornadă. Sertarele erau deschise, discurile erau răvăşite pe parchet, mormane întregi de farfurii erau ţăndări. Malko intră în dormitor. Era şi mai rău. Salteaua er tăiată cu cuţitul, şifonierul, golit, iar biblioteca, măturată de taifun. Era clar, ca bună ziua: cineva căutase paşaportul generalului Storamov.

Nu putea fi vorba decât de Emil Borovo. Cu ajutorii sistemului de ascultare, acesta înţelesese mesajul sibilic a germanului privitor la „*ciocolată*” şi reacţionase cu sălbăticie neîncrezător în bunele intenţii ale lui Malko. Se verifica încă i dată că micile imprudenţe puteau duce la mari catastrofe.

Malko mai aruncă o privire în jurul său. Kurt Morell nu şi lăsase intimidat. Altfel, nu ar mai fi fost agresat şi tortura întrebarea era: până la urmă vorbise sau nu? Torţionari găsise oare paşaportul?

Dacă bulgarul pusese mâna pe paşaport, Malko putea să aibă probleme serioase... El se îndreptă spre uşă. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine... îşi aduse aminte de vecină. Ce trebuia să facă? Dacă nu o anunţa, risca să fie denunţat. În cele din urmă, se hotărî să sune la uşa ei.

Zâmbetul pieri de pe faţa femei când văzu chipul lui Malko.

— Puteţi veni un minut?

Ea îl urmă. Când văzu cadavrul lui Kurt, rămase ca trăsnit!

— Ce s-a întâmplat?…

— Nu ştiu. Când am intrat, tocmai era pe moarte. Cineva l-a asasinat. Poate că a fost un hoţ. Nu vreau să credeţi că eu am fost vinovatul.

Ea îl scrută pe Malko, cu colţurile gurii lăsate în jos, apoi spuse în şoaptă:

— Înţeleg… Nu voi spune nimic, vă promit. Nu vreau să am probleme. Dumnezeule, este îngrozitor!

Ea părăsi camera, Malko luă ascensorul până la subsol, la maşina sa. În timp ce făcea cale-ntoarsă printre terenurile virane, singurul gând al său era la paşaport. Unde era acesta?

Era ora opt şi jumătate. Exista un mod simplu de a afla dacă Borovo pusese mâna pe el. În cazul în care îl avea, nu avea de ce să mai vină la întâlnire. Prin poziţia pe care o ocupa, nu mai avea nevoie de nimeni ca să poată pleca din Bulgaria.

Imaginea trupului schingiuit al lui Morell îi stăruia în faţa ochilor. Malko îşi dorea din toată inima ca Emil Borovo să vină la întâlnire. Asta ar fi dovedit că nu are paşaportul şi că crima sa fusese inutilă. Dar, în acest caz, un de ar fi putut fi paşaportul?

*

* *

Când intră în holul imobilului, Malko scoase revolverul din buzunar. În clădire domnea o linişte absolută. Era nouă fără un sfert. El ascultă nemişcat în întuneric. Nu se auzea decât zgomotul propriei sale respiraţii. Încercă clanţa uşii. Era încuiată. Cu mare grijă, el scoase cheia din buzunar, o vârî în broască şi descuie uşa apartamentului. În cameră nu era nimeni. Emil Borovo nu venise la întâlnire, sau plecase deja, crezând că Malko nu mai vine. Aprinse lumina, în speranţa că va zări vreo urmă a bulgarului. Deodată, un geam de la fereastră sări în ţăndări. El se întoarse şi văzu ţeava unui revolver îndreptată spre el. O fracţiune de secundă crezu că va muri. Apoi revolverul dispăru. Malko nu-şi, revenea din surpriză.

În cameră îşi făcu apariţia nimeni altcineva decât generalul Storamov.

— De câtă vreme sunteţi aici? îl întrebă Malko.

— De la şapte şi jumătate. Am stat în grădină, într-o magazioară. Borovo nu a venit. Aveţi paşaportul la

dumneavoastră?

— Nu. S-ar putea să fie în mâinile lui Borovo…

El îi povesti generalului despre asasinarea lui Kurt Morell.

Fiodor Storamov era vădit afectat.

— A vrut să joace rolul durului.. A ştiut că mă veţi preveni…

Cei doi se priviră. Malko era de-a dreptul îngrozit. Tot planul său era la pământ. Pe culoar se auzi un zgomot, apoi vocea rece a lui Emil Borovo sparse tăcerea:

— Nu mişcă nimeni!

Înfăşurat în haina de piele, bulgarul îi ameninţa din pragul uşii cu revolverul său cu amortizor. Avea ochii plini de ură. El închise uşa cu o lovitură de picior şi îndreptă arma spre generalul Storamov.

— Aşa deci, Fiodor Ivanovici, voiai să-mi tragi un glonţ în spate, nu?

— Dumneavoastră l-aţi asasinat pe Kurt Morell, îi tăie vorba Malko.

Borovo se întoarse lent către el. Gura lui era o linie subţire.

— Da, eu. Şi sunt gata să vă ucid şi pe voi doi dacă trebuie. Tot ce vreau este paşaportul.

Aşadar, nu găsise paşaportul în locuinţa neamţului.

— Imbecilule! izbucni generalul. Nu faci decât să atrag atenţia asupra dumitale.

Bulgarul părea să nu înţeleagă. Nu-l slăbea din ochi pe Malko.

— Ce aţi pus la cale cu Morell? Unde a ascuns paşaportul meu?

— Dacă aş fi ştiut şi tot nu v-aş fi spus, zise Malko. Dar nu ştiu nici eu.

— V-am spus deja că am mijloace de supraveghere extrem de puternice, ţipă bulgarul. Ştiu orice faceţi.

— Atunci ar trebui să ştiţi că aveam întâlnire cu el la barzii din hotel, unde trebuia să-mi dea documentul. Dumneavoastră însă l-aţi omorât înainte.

Bulgarul nu răspunse. Storamov părea o statuie. Avea trăsăturile calme şi privirea vie. Borovo se uita când la unul, când la celălalt. Malko crezu că Borovo îi va spulbera creierii lui Storamov, atât de multă ură i se citea în ochi. Fiodor Storamov nu părea că se teme. Tăcerea se prelungea, apăsătoare, insuportabilă. Malko simţi cum bulgarul pierde teren, în ciuda revolverului din mâna sa. Dacă îl ucidea pe Malko era ca o sinucidere.

— Klaus! strigă el. Mai aveţi o zi la dispoziţie ca să găsiţi acel

paşaport blestemat. Dacă nu-l am mâine seară, voi raporta superiorilor mei totul. Mâine seară, la ora opt.

El se retrase cu spatele, fără să-i piardă din ochi. Apoi dispăru în întuneric.

Generalul păru să se însufleţească.

— Unde este paşaportul?

— Habar n-am.

— Cum asta? Mâine trebuie să plecăm. Altfel, imbecilul acesta poate deveni periculos.

— De ce nu v-a ucis?

Generalul zâmbi vag.

— Pentru că sunt general KGB. Moartea mea ar declanşa o procedură în care ar fi zdrobit. Ştie prea bine acest lucru. Nu poate face nimic direct împotriva mea. Ştiu însă că nu se va da înapoi de la nimic pentru a pune mâna pe acest paşaport. Îmi pare rău că nu l-am ucis acum.

Malko se gândea, Kurt Morell scăpase de paşaport între serviciu şi casă. De ce? Şi cui putuse el să-l dea? Deodată, îşi aminti că Alois Kartner fusese şi el la aeroport. Iar Morell ştia că lucra împreună cu el.

Trebuia să-l găsească repede.

— Am o idee, zise el.

— Grăbiţi-vă. Lăsaţi un mesaj în cripta de la Muzeul Icoanelor. Voi trece pe acolo după-amiază. Nu trebuie să na întâlnim prea des. Nu vă temeţi. Vom scăpa de nemernicul acela.

Cei doi bărbaţi ieşiră. Generalul se furişă în grădină ia Malko se grăbi să ajungă la maşina sa. Alois trebuia să se afli la *Vitoşa,* ca de obicei.

*

* *

Alois Kartner nu era în camera sa şi nici nu-i lăsase vreun mesaj. Nimeni nu-l văzuse la restaurantul japonez şi nici la cel de la etajul 19. Malko străbătuse hotelul în lung şi în lat, dar nu reuşi să-i dea de urmă. Totuşi, Kartner ar fi trebuit să fie în hotel. Sofia nu oferea prea multe distracţii în exterior. Malko îşi aduse atunci aminte de micul bar din spatele hotelului *Balkan* Se hotărî să coboare în oraş.

Barul era plin de fum şi cu greu se puteau distinge perechii înlănţuite în interiorul separeurilor. O fată îi tăie calea întrebându-l în engleză dacă este liber. Malko i se adresă barmanului în limba rusă:

— Nu l-aţi văzut pe prietenul meu austriac? Cel cu nas roşu.

— Nu l-am văzut în seara asta.

Malko ieşi în vântul rece de afară şi se întoarse la *Vitoşa.* Făcu iar o inspecţie generală, de astă dată şi în cazinoul care tocmai se deschidea. De Alois, nici urmă. Malko se opri la bar unde comandă o votcă. Unul dintre crupieri îi zâmbi. Îi veni idee.

— Cunoaşteţi o fată pe nume Maya? O fată blondă cu sâni mari. Libanezul îi răspunse cu un rânjet murdar:

— Sigur că da. De ce mă întrebaţi?

— Mă cam plictisesc, zise Malko. Mi-ar plăcea să beau un pahar cu ea în seara asta.

Libanezul se dădu jos de pe taburetul înalt şi îl prinse pe Malko de braţ.

— Bună idee. Mă duc după ea. Până atunci, încercaţi-vă norocul.

Tipul avea afacerea în sânge. Malko trebui să schimbe în faţa lui două sute de dolari în jetoane, ca să-l determine să plece. Începu să joace la ruletă, cu gândul în altă parte. Plasa jetoanele la întâmplare. Ca prin minune, nimeri trei numere din şase. Crupierul avea de ce să fie îngrijorat. Cazinoul trebuia să aducă un profit zilnic de şaizeci de mii de dolari, altfel bulgarii făceau urât de tot. Din fericire, Malko începu să piardă cu o regularitate emoţionantă, iar crupierul îşi redobândi veselia. Mai avea doar trei jetoane, când libanezul îşi făcu apariţia. Era singur. El se aplecă la urechea lui Malko, după ce verifică discret că acesta pierdea.

— Duceţi-vă la barul restaurantului. Sunteţi aşteptat. Distracţie plăcută!

Malko plasă cele trei jetoane pe 7 şi părăsi sala mai înainte ca ruleta să se învârtească.

Barul panoramic era în întuneric. Nu văzu nici o blondă. O brunetă stătea cu spatele la uşă. O recunoscu repede. Era prietena Mayei, Koscina, fata cu cizme din piele neagră şi portjartier alb. Ascunzându-şi dezamăgirea, Malko îi zâmbi.

— Bună seara. Maya nu este cu dumneavoastră?

— Nu. În seara asta este ocupată. Eu, în schimb, am tot timpul din lume.

Era deja lipită de el. Malko încerca să găsească un mod diplomatic să se descotorosească de ea.

— Pe amicul meu Kartner l-aţi văzut?

— A băut un pahar împreună cu Maya. L-am văzut jos pe amândoi. După aceea, el a plecat.

— Unde?

Fata îl atinse pe coapsă.

— Ce putem face? Am putea petrece în mod plăcut seara.

— Sigur, sigur, dar mai întâi trebuie să-l văd pe Alois. După aceea avem la dispoziţie toată noaptea.

Koscina îl privi bănuitoare.

— Sigur?

— Vă promit solemn. Dar mai întâi, găsiţi-o pe Maya. Bulgăroaica îşi dădu băutura peste cap şi se ridică în picioare.

— De acord. Veniţi cu mine.

Ea zâmbea în mod ciudat. Malko se întreba unde îl va duce. Trebuia să dea de Kartner cu orice preţ. Era singura persoană care putea să-l ajute acum.

Capitolul XIII

Koscina opri ascensorul la etajul 16 şi merse pe culoarul ce ducea la unul din apartamentele aflate la extremitatea clădirii. Apartamentul nu avea număr. Ea bătu la uşă într-un mod special. Întâi o dată, apoi de două ori. Uşa se întredeschise cu lanţul pus. După o scurtă conversaţie, uşa se deschise larg. Cei doi intrară într-o cameră spaţioasă, în care era un fum atât de gros. Că putea fi tăiat cu cuţitul. Mai mulţi bărbaţi şi femei stăteau peste tot, în fotolii şi pe canapele, cu feţele ascunse în penumbră. Măsuţele joase erau pline cu sticle şi pahare. O fată brună se ridică. Purta o bluză roşie şi portjartierul negru susţinea ciorapi de aceeaşi culoare. Ea se opri în faţa lui Malko bombându-şi pieptul în afară.

— Bună seara, zise ea.

— Vrea să o vadă pe Maya, spuse Koscina cu un zâmbet ciudat.

Fătuca în portjartier, întinse graţios o mână către Malko şi spuse:

— O sută de dolari.

Nu era momentul să pună întrebări. Din toate părţile se auzeau foşnete, gemete şi gâfâieli. O fată ţipa. Bruneta împături sutica şi făcu o piruetă, arătându-i lui Malko un fund cambrat.

— Veniţi cu mine.

Malko pătrunse în camera vecină. La început nu văzu decât o masă goală, acoperită cu o pânză roşie. Vreo douăzeci de bărbaţi stăteau în picioare în jurul ei. Apoi o văzu pe Maya. Tânăra ieşi din umbră, complet despuiată, se întinse pe masă încetişor, cu genunchii îndoiţi. Apoi, începu să-şi fâţâie fundul în ritmul unei sambe braziliene. Bărbaţii din jurul ei păstrau o imobilitate de gheaţă.

Brusc, unul se desprinse din cerc: era arabul cu ţeasta rasă şi cu braţele tatuate, pe care Malko îl întâlnise de câteva ori. El se apropie de masă şi aruncă o bancnotă verde, apoi o apucă pe Maya de glezne şi o trase spre el. În lumina crudă i se văzu o clipă sexul care o străpunse cu brutalitate. Acesta fu semnalul de începere al orgiei. Mai mulţi bărbaţi se repeziră şi aruncară bancnote pe trupul oferit cu atâta generozitate. Unul îi înşfăcă sânii umflaţi ai căror sfârcuri începură să tresară. Un altul îşi

împinse vecinul şi se repezi la gura primitoare a Mayei. Cei care nu apucaseră ceva mai bun, se mulţumeau să-şi frece virilitatea de trupul ei, cu ochii ieşiţi din orbite. Parcă erau la balamuc. Maya nu rămânea nici ea mai prejos. Dădea din mâini ca o înecată de parcă ar fi fost posedată de diavol. În tot acest timp, arabul o lucra în forţă fără milă, ridicându-i picioarele în echer. Spaţiul care rămânea la intervale regulate între ei era măsura exactă a virilităţii lui. Malko simţi degetele Koscinei agăţându-se de el.

— Vă place? Asta se întâmplă o dată pe săptămână. În felul ăsta, Maya câştigă *o groază de* bani şi se mai şi distrează.

Halal distracţie! Malko era şocat dar şi tulburat. După o lovitură finală, arabul se retrase, fiind imediat înlocuit de un uriaş cu o ditamai mustaţă neagră şi cu un membru pe măsura acesteia. Era un turc. Maya se porni pe răcnit la fiecare smucitură. Malko îşi simţea gâtul uscat. Chipurile contorsionate în mod bestial ale masculilor din jurul mesei îi produceau o senzaţie de rău fizic, dar furia sexuală a Mayei îi producea şi o arsură în stomac. Cu degete diafane, Koscina îl împinse lângă perete şi îngenunche în faţa lui. Malko pierdu curând noţiunea timpului. Când deschise ochii, îl văzu pe turc arcuit deasupra Mayei într-un ultim efort. Amândoi răcniră într-un singur glas. Muzica se opri, iar femeia căzu lipsită de vlagă, cu ochii închişi. Participanţii la orgie începură să se risipească în tăcere, de parcă ar fi plecat de la o înmormântare. După un timp, Maya era singură. Nemişcată ca o moartă.

Coborâse cu picioarele pe pământ. Malko îi şopti Koscinei:

— Trebuie să vorbesc cu ea neapărat.

— Acum e momentul.

El se apropie de masă. Maya deschise ochii şi îi zâmbi.

— A, eraţi aici…

— Maya, spuneţi-mi unde se află Alois Kartner. Am un mesaj urgent pentru el.

Cu frunte încruntată, fata spuse:

— Alois? A, da, s-a dus să conducă nişte turişti la un restaurant rustic, sus pe munte. Koscina ştie unde se află.

Ea închise ochii, Malko se îndepărtă în vârful picioarelor. În penumbra din cameră se mai aflau câteva perechi. În aer plutea un miros puternic de sex şi fum de ţigară.

Odată ajunşi pe culoar, Koscina îl privi cu un aer întrebător.

— Aveţi de gând să mergeţi acolo? Este al naibii de departe.

— Da. Ce face acum Maya?

— Se va odihni, probabil în camera lui Alois. Adesea îi foloseşte camera. Poate că ar fi mai bine să rămâneţi cu ea acolo.

— Nu. Să mergem.

Fata părea că-i pune la îndoială echilibrul mintal. Văzându-l atât de hotărât, oftă:

— Bine, dacă insistaţi. Trebuie să luăm un taxi, altfel riscăm să ne rătăcim.

În curând reuşiră să găsească un taxi liber, iar fata îi recomandă şoferului, să ceară plata în dolari. Cu capul lăsat tandru pe umărul lui Malko, Koscina dădea dovadă de o mare dexteritate manuală.

Şoferul o repezi în limba bulgară:

— Nu puteai să te regulezi la hotel?

— Caraghiosului ăstuia îi place folklorul, răspunse ea.

Malko era cu gândul în cu totul altă parte. Numai Kartner l-ar mai fi putut ajuta... Drumul urca printre brazi. Se aflau acum pe munte. Deodată începu să ningă. După cinci minute văzduhul semăna cu un zid alb... încă trei viraje şi Volga derapă în mijlocul şoselei! Şoferul scoase o înjurătură şi se întoarse spre ei.

— No *go! Impossible!*

Apoi adăugă în limba bulgară ca să înţeleagă fata.

— Nu vom ajunge niciodată. Nu am lanţuri şi dacă îmi fac maşina zob, va fi vai de capul meu.

Imediat băgă maşina în marşarier, întorcându-se printre brazi şi prăpastie. Se stârnise o adevărată furtună de zăpadă.

Malko clocotea de furie. Emil Borovo ar fi putut face acelaşi raţionament ca şi el, iar Kartner să aibă aceeaşi sortă ca neamţul. Trebuia cu orice preţ să-l găsească. Brusc, în spatele lor se aprinseră nişte faruri. Şoferul trebui să oprească. O Volga neagră se opri. Malko văzu că are o placă „C”. Farurile taxiului îi luminară parbrizul. Bărbatul dinăuntrul ei era Emil Borovo. Malko vârî mâna în buzunar şi scoase o hârtie de cincizeci de dolari, o sumă colosală în leva şi o flutură pe la nasul şoferului.

— *You go!* spuse el simplu.

Bulgarul nu rezistă tentaţiei decât câteva secunde. Apoi taxiul porni mai ceva ca în raliul de la Marna. Cu un zgomot asurzitor, Volga începu să urce muntele de bine de rău, urmărită de cealaltă maşină. Furtuna da zăpadă se înteţise.

maşină ce venea din sens opus fu aproape să-i arunce în prăpastie. În cele din urmă, în faţa lor apăru o cabană în jurul căreia staţionau mai multe maşini.

— Am ajuns, spuse fata.

Din cabană se revărsau acordurile unui cântec popular, înăuntru era o căldură sufocantă, iar sala era plină până la refuz. Malko îl căută cu privirea pe Alois şi-l descoperi imediat la o masă, în mijlocul unui grup de turişti. Mastica şi vinul alb curgeau în valuri. Era o atmosferă de chermesă, plină de voioşie. Când îl zări, Alois îi făcu semn cu mâna şi-i ieşi în întâmpinare, roşu la faţă ca un far aprins.

— O, ce surpriză!

— Am simţit nevoia să mai ies puţin din *Vitoşa,* zise Malko pe un ton degajat.

Profitând un moment de faptul că fata se dezbrăca, Alois îi spuse la ureche:

— Trebuie să vorbim.

Îi se aduseră inevitabilele farfurii cu cârnaţi şi vin alb sec. Brusc, Malko zări un bărbat care stătea în picioare în spatele dansatorilor. Era Emil Borovo. Imediat îl pierdu din ochi. Pe pista de dans, năvăliră turiştii. Koscina ţinea morţiş să danseze. Kartner refuza să se scoale de pe scaun, aşa că Malko fu nevoit să se sacrifice.

Ea dansa ca un fulg, strâns lipită de Malko.

— Cine a organizat serata asta? o întrebă el.

— A fost ideea Mayei.

Koscina începu să se mişte într-un mod destul de provocator, pentru a atrage viitoarea clientelă. Slow-ul se transformă în ceva nedefinit între vals şi paso doble, cu urme de cha-cha. Malko profită imediat.

— Vă las să vă distraţi. Muzica asta nu e pentru vârsta mea.

El se întoarse grăbit la masă, unde Kartner ataca nemilos a patra sticlă de vin alb.

— Ce voiaţi să-mi spuneţi?

Kartner îşi *bău* vinul tacticos, apoi zise:

— L-am văzut pe Kurt Morell la aeroport şi mi-a dat ceva pentru dumneavoastră.

Malko simţi o bucurie imensă. Neamţul fusese ucis de pomană.

— Paşaportul?

— Da. Morell era foarte nervos. Mi-a spus că a fost urmărit de un tip, un agent DS. Era înspăimântat. Când vameşul a ieşit ca să semneze nişte hârtii, mi l-a dat mie. Morell a plecat cu codiţa după el. Atunci, m-am întors la *Vitoşa.*

— Kurt Morell a fost asasinat! zise Malko. Mai întâi a fost

torturat în mod sălbatic. Cel care l-a ucis se află acum aici. A venit după mine.

Kartner puse brusc paharul pe masă.

— Drace!

— Unde se află paşaportul? Îl aveţi la dumneavoastră?

— Nu, făcu austriacul. Este…

Koscina îşi făcuse apariţia şi se aşeză pe scaun epuizată.

Malko nu mai avea chef de folklor. Kartner chemă chelnerul. Malko se uită în jurul lui. Emil Borovo dispăruse.

— Până la urmă, a meritat să venim până aici. E foarte vesel. Mi-ar fi plăcut să mai rămânem. Mi s-a acrit de *Vitoşa.*

— Dacă ninge în continuare, se înzăpezesc drumurile remarcă Alois Kartner.

Malko stătea ca pe ace. Unde era paşaportul? Nu puteai vorbi despre asta cu fata de faţă.

Ei se îndreptară grăbiţi către maşini. Turiştii se îmbarcau şi ei în autobuz. Volga lui Borovo nu se vedea nicăieri.

— Pe curând! strigă Alois, urcându-se în maşina sa. Ne revedem în holul hotelului.

Şoferul lui Malko aştepta nerăbdător. El porni la drum şi, curând, pierdură din ochi maşina lui Kartner. Taximetristul cobora panta cu grijă, fără să se grăbească. Koscina devenea din ce în ce mai tandră. În cefe din urmă, în faţa lor apăru silueta impunătoare a hotelului.

În hol, nu era nici urmă de austriac şi nici în camera sa.

— Beat cu era, cu siguranţă că a adormit buştean. Mă tem să nu sforăie în vreo râpă.

Malko încerca să înlăture din minte o altă ipoteză… Borovo nu venise după Alois fără motiv.

Absenţa lui Kartner îl obseda pe Malko. Cum intră în camera lui, Koscina începu să se dezbrace grăbită foc. În alte ocazii, ar fi apreciat o fată atât de bine înzestrată.

Fata se uită la el întrebătoare.

— Nu-ţi plac? Ai fi vrut să fi cu Maya?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Kartner. Crezi că o fi avut vreo pană?

— Nu ştiu. Puţin îmi pasă mie de el, răspunse fata.

Malko nu ştia cum să scape de ea.

— Mai bine hai să bem ceva la bar. Nu prea mă simt în formă în noaptea asta.

Jignită, Koscina începu să se îmbrace. Era din ce în ce mai furioasă. Tocmai îşi trăgea puloverul pe cap, când cineva bătu la

uşă. Era Maya.

— Alois nu este cu dumneavoastră? întrebă ea.

Koscina, supărată îşi pusese şi paltonul. Ea se apropie de Malko cu mâna întinsă.

— M-ai făcut să pierd toată seara. Două sute de dolari!

El se execută fără să protesteze, iar fata plecă trântind uşa după ea.

— Ce a apucat-o? întrebă Maya.

— Este furioasă că nu am fost prea în formă şi că am luat-o în munte. Trebuia se mă întâlnesc cu Alois aici, la hotel, dar a dispărut între cabană şi hotel. Mă tem că a avut o pană de maşină.

Pe chipul Mayei apăru o expresie ciudată. Părea încurcată. Malko o întrebă brusc:

— Ştiţi ceva, nu-i aşa?

— Da, făcu ea dintr-o suflare. Dormeam la Alois în cameră, când a intrat cineva în cameră. Am aprins lumina şi am văzut un bărbat brunet, tuns scurt şi cu o haină de piele. Nu a trebuit să-mi arate legitimaţia ca să ştiu că este sticlete. M-a întrebat ce caut acolo, cine sunt, tot felul de chestii. După aia mi-a spus că Alois a fost arestat, din cauză că făcea trafic de valută şi că trebuie să cerceteze camera, aşa că am şters putina şi am venit aici... Nu voiam să vorbesc de faţă cu Koscina.

Malko simţea că se sufocă. Neputinţa sa îl exaspera. Cum să-l ajute pe Alois, prins în angrenajul nemilos al unui sistem inuman? Şi cum să recupereze paşaportul? Nu putea pătrunde în camera lui Alois. Poate că Borovo mai era şi acum acolo.

Maya îl întrebă cu timiditate:

— Aş putea să dorm aici? Mi-e frică să mă întorc acolo.

— Bineînţeles.

Asta-i mai lipsea acum. Maya se dezbrăcă şi se strecură în patul vecin, ca o pensionară cuminte. El stinse lumina, dar nu adormi. Dimpotrivă, tânăra începu să respire cu un uşor sforăit. Malko se sculă încetişor, se îmbrăcă şi ieşi din cameră în vârful picioarelor. Era ora unu şi jumătate. Avea nevoie de un alibi în cazul în care Maya s-ar fi trezit. Urcă la etajul 19. Cazinoul era încă plin. Crupierul îl privi cu încântare.

— V-aţi distrat bine?

— Excelent, zise Malko. Aş vrea să-mi recâştig cei două sute de dolari.

În loc să-şi recupereze banii, mai pierdu o sută, dar fu recompensat de o votcă oferită din partea cazinoului. El sună la

camera lui Alois de la telefonul public. Cum nu răspundea nimeni luă liftul până la etajul şapte, apoi urcă pe scări un etaj.

Când ajunse în faţa camerei lui Kartner, vârî paspartuul în broască. Avea revolverul pregătit în mâna dreaptă. Nu voia să aibă soarta lui Morell. În cameră era întuneric. El aprinse lumina. În faţa lui era priveliştea deja cunoscută. Totul era întors pe dos, devastat, distrus. Malko se aşează pe marginea patului. Oare găsise paşaportul. Alois putea fi torturat. Dacă paşaportul mai era acolo, trebuia să pună mâna pe el.

Malko intră în sala de baie. Şi acolo fusese scotocit fiecare ungher. Malko se întoarse în cameră, cercetă mocheta, plafonul, exteriorul ferestrei, somierele. Nu erau prea multe ascunzători într-o cameră de hotel. După o jumătate de oră, era deja descurajat. Tocmai când voia să plece, îşi aminti un obiect din sala de baie.

Pe o etajeră, în mijlocul periuţelor şi a loţiunilor, era un recipient cu spumă de ras. Ca o străfulgerare, îşi aminti de clipa când Alois îi deschisese uşa având în mână aparatul de ras electric. El se uită în jur. Nici urmă de aparat de ras obişnuit.

Luă recipientul în mână şi îl acţiona. Ieşi puţină spumă. Îl cântări în mână şi îl examină pe toate părţile. Apoi încercă să-l demonteze. Fundul recipientului se detaşă uşor. Era gol! Malko pipăi cu degetele şi dădu de ceva dur. După câteva secunde scoase un paşaport albastru, turc. Malko îl deschise. Era un paşaport virgin.

Pentru acest paşaport fusese ucis Kurt Morell! El vârî din nou paşaportul în recipient, pe care îl ascunse în buzunarul de la pantalon. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se întoarse în camera sa, unde Maya dormea cu pumnii strânşi. Puse recipientul în sala se baie şi luă propria sa cremă de ras. Străbătu iar culoarele pustii până la camera lui Alois. Chiar dacă se vor întoarce să scotocească, nimeni nu-şi va da seama de substituire.

În cele din urmă, putu să se culce şi el şi să se calmeze. Reuşise să recupereze preţiosul document, dar cu ce preţ!

Acum rămăsese de făcut principalul lucru. Avea un singur paşaport pentru trei persoane şi un tip capabil de orice încerca să pună mâna pe el. Cu orice preţ, trebuia să iasă din Bulgaria.

Capitolul XIV

Cel de al treilea tramvai trecu într-un zgomot de fiare vechi. Era ora nouă şi douăzeci şi cinci de minute. Malko era profund nedumerit. Generalul nu mai făcuse jogging. Ce putea să însemne asta? El se întoarse la maşină aproape fugind, ca să se mai încălzească niţel. Alois Kartner nu mai apăruse. Absenţa generalului sovietic era tulburătoare. Malko avea o veste bună pentru el, chiar dacă Borovo constituia o mare ameninţare pentru ei. Se gândi la Kartner. Nu putea să-l abandoneze. Porni aşadar să vadă care este situaţia ia agenţia lui de turism. Rămase însă înlemnit când îl văzu pe austriac la biroul său, cu un pahar cu whisky în faţă. El se ridică în picioare şi-i strânse mâna cu vigoare.

— Să mergem de aici, zise îl făcând cu ochiul către microfoanele din tavan.

În barul cu târfe, Alois îşi dădu drumul:

— Nenorociţii! izbucni el. Am tras o sperietură groaznică, Mi-au dat drumul azi dimineaţă. Trebuie să vă spun unde am ascuns paşaportul.

— L-am găsit, spuse Malko.

El îi spuse lui Kartner cum a petrecut noaptea. Grăsanul era fermecat.

— Tipul mă aştepta afară. Era chiar Borovo în persoană, pentru că cei de la Interne i-au pus la dispoziţie două birouri. A pretins că am fost denunţat în legătură cu traficul de paşapoarte false, pentru a-i ajuta pe trădători să fugă în Vest.

— Recipientul dumneavoastră se află în sala mea de baie Trebuie să ştiţi de el în cazul în care mi s-ar întâmpla mie ceva.

— Să nu vorbim de rău. Când plecaţi?

— Dacă totul merge bine, mâine dimineaţă.

— Fiţi atent să nu vă urmărească cineva.

Austriacul dădu pe gât o porţie zdravănă de „sirop scoţian” şi plescăi din limbă.

— Nu-mi rămâne decât să vă urez noroc.

Până la urcarea în avion mai erau însă foarte multe lucru de făcut. Malko se gândi deodată la ceva.

— Dacă vor descoperi că generalul Storamov a fugit, nu voi putea cere aterizarea avionului în altă ţară comunistă?

Kartner rămase gânditor.

— Mi se pare puţin probabil, deşi nu imposibil. S-ar isca însă un teribil scandal diplomatic. Într-un caz similar *comandantul de bord* previne autorităţile ţării de destinaţie ci să o anunţe în legătură cu persoana căutată, dar nu va modifica planul de zbor din ordinul unei alte ţări. Dimpotrivă...

El se opri ştergându-şi fruntea.

— Ce?

— Ar fi tentant să lase unul sau două Mig-uri în urmărirea lui DC 9, care să nimerească din greşeală aparatul cu vreo rachetă. În felul acesta totul s-ar termina cu scuze politicoase şi cu o coroană de flori.

Malko gândea la fel.

— Nu am ajuns încă acolo. Generalul Storamov ia masa în fiecare zi la *Krim...*

— Sunteţi sigur că nu este vorba de o manevră a KGB-ului. De o manevră ca să lanseze pe orbită o nouă „Fedora[22]”. Riscaţi în acest caz să deveniţi un complice involuntar.

Dacă generalul nu voia decât să-şi construiască o „legendă” asta avea să iasă la iveală abia după câţiva ani, sau niciodată Această ipoteză ar fi explicat uşurinţa *cu care se putea* mişca.

Până atunci, trebuia să asigure plecarea generalului. Samia Sidani avea de jucat un rol important. Acum nu putea să-l întâlnească pe general decât la masă.

Samia îi întinse lui Malko câteva foi cu schiţe. Una reprezenta chipul lui Storamov nemachiat. Celelalte erau tentativele ei de a-l transforma.

Malko opri una.

— Puteţi într-adevăr să realizaţi aşa ceva?

Era fantastic. Forma craniului era complet schimbată cu ajutorul unei peruci coafate în stil sud-american, nasul era îngroşat şi o mustaţă groasă mărea gura.

— Dacă îşi mai pune şi ochelari cu ramă de baga, va fi şi mai bine, zise Samia, dar nu ştiu dacă voi putea procura. Ar trebui să mai fac câteva teste pentru culoarea feţei.

— Asta nu va fi posibil, remarcă Malko. Nu pot să mă văd cu această persoană decât extrem de greu.

Samia îl privi fix pe Malko.

— Este periculos ce-mi cereţi să fac, nu-i aşa?

— Aveţi un Polaroid? întrebă Malko fără să-i răspundă la

[22] Un fals fugar sovietic (n.a.).

întrebare.

— Da. De ce?

— Trebuie să fac o fotografie de identitate.

— Este vorba de o persoană foarte cunoscută?

— Nu cred. Dar trebuie să fie de nerecunoscut din alte motive.

Cei doi părea singuri în imensa casă de pe coasta muntelui. Samia purta nişte blugi strânşi pe trup şi un pulover negru, cu un decolteu extrem de generos, ce lăsa la iveală sânii ei mari. Femeia se sprijini de perne zâmbindu-i.

— Cât aveţi să-mi plătiţi pentru toată povestea asta?

— Cât veţi estima dumneavoastră.

— În dolari sau în leva?

— Eu cred că în dolari…

— Eu vreau însă altceva, zise ea.

— Ce?

— Să vă revăd cândva, când voi dori. Şi când voi avea eu poftă.

Era o propunere destul de ciudată. Malko o privi pe tânăra femeie. Ar fi fost cu mult mai uşor să o satisfacă pe loc. Ea râse încetişor.

— Ştiţi, eu nu sunt o femeie uşoară. Este adevărat că relaţia mea cu soţul meu nu este prea strălucită, dar acum este plecat. Poate că nu vă voi chema niciodată. Poate că va fi foarte repede. Dar când o voi face, va fi în deplin acord cu mine însă-mi. Mă înţelegeţi?

— Vă înţeleg, zise Malko.

— Îmi plac ochii dumneavoastră, zise ea visătoare. Parcă sunt din aur lichid, fierbinţi, grei şi totodată liniştitori.

— Samia, soţul dumneavoastră lucrează cu noi, dar pentru dumneavoastră nu este acelaşi lucru. Vrea să ştiţi că vă asumaţi un risc foarte mare. Dacă rolul jucat de dumneavoastră va fi descoperit, s-ar putea să nu vă mai vedeţi niciodată casa.

Ea făcu un gest resemnat.

— Cu atât mai rău.

— Ar trebui să operaţi mâine. Puteţi?

— Da.

— Şi mai este ceva. Ştiţi unde aş putea găsi paşapoarte false în Sofia?

— Nu. De ce?

— Aş mai vrea să scot pe cineva de aici. Pe o femeie.

— Vreo iubită?

— Nu. Este vorba doar de afaceri.

— Cum este ea?

— Frumoasă, tip de arăboaică, brună cu ochi albaştri.

— Vorbeşte araba?

— Cred că da.

Samia făcu o mică strâmbătură.

— Văd că devin cu adevărat indispensabilă. Adevărul e că am două paşapoarte: unul bulgar şi unul sirian. Pot să vi-l dau pe cel sirian. Este pe numele Sidani pe care nimeni nu-l cunoaşte aici. Nu ştiu dacă însă fotografia va merge. Poate că va trebui schimbată.

— Este în regulă?

— Absolut. M-am servit de el când am intrat în ţară ultima dată.

— Nu vă este teamă că aţi putea avea probleme?

— Voi spune că l-am pierdut... Apropo, va trebui să mă duc chiar azi după paşaportul dumneavoastră la antrepozit. Trebuie să plecaţi până la sfârşitul săptămânii.

— Lucrurile se potrivesc foarte bine, spuse Malko.

Îi venea să chiuie de bucurie. Samia îl conduse până la uşă. El îi luă mâna şi i-o sărută, în timp ce se priveau în ochi.

— Vă voi aduce o veste bună, zise el.

Când coborî iar în oraş, bucuria începu să i se risipească. Prea era totul uşor. Prea se potriveau toate. Dacă Samia făcea un joc dublu? Era cu totul în mâinile ei. Era suficient un telefon la aeroport şi Leila şi generalul ar fi fost imediat arestaţi. Samia putea fi zălogul lui Sidani. De când murise Kurt Morell, Malko nu mai avea alţi aliaţi.

Trebuia acum să-l întâlnească pe generalul Storamov, să rezolve problema lui Emil Borovo şi să găsească un mod de a o scoate din hotel pe Leila Galata.

*

* *

Malko atacă plin de râvnă pulpa de miel din faţa sa. În celălalt capăt al restaurantului de la Clubul ruşilor, Fiodor Storamov se lupta cu un morman de cârnaţi, senin ca o icoană. Malko aştepta ca pe ghimpi ca rusul să se retragă în separeu cu ziarul său şi cu ţigara. În cele din urmă, acesta luă Pravda. Sala era goală, până şi chelnerii începuseră să plece.

— Am găsit paşaportul. Îl anunţă Malko pe general.

I se păru că trupul rusului se dilată brusc.

— Borovo ştie?

— Nu cred. Va trebui să mă întâlnesc cu el în seara asta, de nu…

— Mergeţi şi promiteţi-i ceva, orice. Ca să nu mai fie primejdios mâine.

— Ce anume?

— Am reuşit să-i determin pe cei de la centru ca să fie arestat mâine în zori. Va fi judecat şi împuşcat. Tot dosarul lui este pregătit.

— Dar dacă vorbeşte?

— Nimeni nu va sta să-l asculte imediat. Când plecăm?

— Mâine.

— La ce oră?

— La ora şase fără cinci minute p.m. Înainte trebuie însă să vă machiaţi. Avem nevoie de ceva timp pentru asta. Puteţi să ne întâlnim la prânz, acolo unde ne-am văzut prima oară, în rulota prietenilor mei.

— Nu. Prefer în staţia de tramvai. Ocupaţi-vă de Borovo în seara asta. Pe mâine.

El se ridică de la masă şi se duse să-şi ia paltonul de la garderobă. Malko mai zăbovi câteva minute, meditând. Pentru prima oară, se întrezărea posibilitatea ca planul său să fie încununat cu succes. În teorie, el rezolvase problema cuadraturii cercului: să-l scoată din Bulgaria pe general fără Emil Borovo, ci cu Leila Galata. Desigur, mai existau obstacol până să se urce în avion. Părăsi restaurantul şi plecă pe joi spre piaţa Narodno Sabranie unde îşi lăsase maşina, în faţa hotelului *Sofia,* la picioarele monumentului Eliberatorilor. Un vânt îngheţat mătura cu furie bulevardul Ruski, iar miliţieni ocupaţi cu filtrul maşinilor se lupta cu greu să-i ţină piept.

Malko îşi storcea creierii pentru a găsi o cale de a-l potoli pe Borovo. Acesta nu avea de unde să ştie data şi ora exactă plecării, dar risca să nu-l piardă din ochi nici o clipă. Fiind dat personalitatea bulgarului, neutralizarea lui trebuia să fie una definitivă, iar acest lucru îl repugna lui Malko.

Tocmai cobora pe bulevardul Tolbuhin, când îi veni în minte soluţia la problemă. Acum trebuia să i-o „vândă” lui Emil Borovo.

Piaţa Lenin gemea de lume. Malko fu nevoit să facă ocolul ei de trei ori până să găsească un loc pentru maşina sa. Baco Kiro era la doar câţiva paşi. Nu făcuse decât câţiva metri, când în spatele lui se auziră ţipete. Un miliţian îi făcea semne furioase, arătând la semnul de staţionare interzisă chiar lângă locul unde îşi lăsase maşina.

Malko se întoarse enervat. Era inutil să discute. Restul maşinilor care staţionau acolo aveau pe placă „C”. În momentul în care se urca la volanul Ladei, văzu un taxi care se opri în apropiere. O femeie grasă se chinuia să coboare din el. Malko încremeni. Fără îndoială, grăsana era una şi aceeaşi cu cea din staţia de tramvai!

El recapitula în minte tot ce făcuse de la cea de a doua întâlnire cu Storamov. Simţea cum îl cuprinde panica. Dacă urmăritoarea lui lucra pentru DS, serviciile bulgare erau la curent cu tot ce punea la cale şi nu aşteptau decât momentul cel mai propice ca să-l culeagă ca pe o poamă coaptă.

Cu stomacul făcut ghem. El se urcă la volan. Grăsana îl văzuse. Ea traversa liniile de tramvai clătinându-se către chioşcurile cu ziare şi gogoşeriile din piaţă. Prefăcându-se că nu înţelege că miliţianul îi cere actele, Malko se scuză în germană, cu un cel mai frumos surâs al său şi demară în direcţia bulevardului Dimitrov. În oglinda retrovizoare, el o văzu pe grăsană repezindu-se să oprească un taxi care nu opri şi apoi la miliţian.

Trebuia cu orice preţ să scape de ea. Pe bulevardul Jimitrov nu exista nici un mod de a face dreapta sau stânga.

Dacă femeia ar fi găsit un alt taxi, ar fi putut să-l ajungă din urmă. El trecu în viteză pe lângă ZUM. Dar, catastrofă! La intersecţia următoare stopul era roşu. Un tramvai trecea prin faţa lui, prin centrul bulevardului. Malko trecu peste şinele de tramvai şi-i tăie calea, la un pas de a se ciocni cu el. După mai multe manevre nebuneşti, el reuşi să oprească maşina pe bulevardul Volgograd de unde plecă pe jos spre strada Baco Kiro. Cine oare îl fila? Dacă un ar fi fost miliţianul acela, nu ar fi observat şi ar fi dus-o pe grăsană direct la întâlnirea cu Emil Borovo. Simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

Micuţa stradă era pustie. El pătrunse în clădire, cu mâna dreaptă în buzunar, strângând în pumn revolverul.

În culoarul întunecat plutea un miros ciudat. Mirosul de mucegai era amestecat cu fum de ţigară. Deci, mai era cineva acolo. El vârî cheia în broască şi intră. Din întuneric, o voce autoritară îi ordonă:

— Rămâneţi nemişcat!

Malko înţepeni. Cineva venea către el. Reuşi să distingi; silueta lui Emil Borovo. Acesta îndrepta către el o armă.

— Mi-aţi adus paşaportul?

— Nu, am ceva mai bun pentru dumneavoastră.

Simţi ţeava revolverului înfiptă în stomac, iar vocea lui Borovo îi plesni ca un bici.

— Imbecilule! O să vă ucid!

În vocea lui Borovo era o furie oarbă şi disperată. El era capabil să se ţină de cuvânt. Se auzi un clic. Bulgarul ridicase piedica. Era suficientă doar o simplă apăsare pe trăgaci ca şi poată expedia în ficatul lui Malko un proiectil de nouă milimetri care ar fi provocat daune ireparabile.

— Aşteptaţi, strigă Malko. Am găsit o soluţie mai bună, fără să avem nevoie de paşaport.

Simţea răsuflarea bulgarului după un moment de tăcere, acesta întrebă:

— Ce vreţi să spuneţi?

— În curând, voi avea la dispoziţie un nou camion. Am primit confirmarea azi dimineaţă, prin persoana care m-a ajutat să pătrund aici. Veţi pleca amândoi după cum fusese prevăzut iniţial, ascunşi într-o cuşetă secretă. Trebuie să mai aşteptăm însă două zile.

Borovo evalua gradul de credibilitate al acestei propuneri. Malko adăugă:

— Este vorba de aceeaşi filieră. Camionul vine de la Zurich. A fost nevoie de ceva timp ca să fie pregătit. Veţi fi scutit de orice risc. Vom trece în Turcia, unde suntem aşteptaţi.

Borovo lăsă arma în jos. El aprinse lumina. Becul ce atârna din tavan împrăştia o lumină gălbuie, sinistră.

— Dacă mă minţiţi, vă voi ucide fără nici un avertisment. Vă jur.

Cu revolverul în mână, el îl privi pe Malko cu o expresie hotărâtă. Pierduse însă acea duritate. Malko se hotărî să încerce:

— Cu o condiţie însă: vreau să găsiţi o cale ca să o scăpaţi pe Leila Galata de gardienii ce o păzesc.

Borovo ridică din nou arma.

— Nu admit nici un fel de condiţii, tună el.

— Ce are de gând DS-ul în privinţa ei? Sunt convins că se vrea eliminarea ei.

— Nu-i adevărat. În cel mai rău caz, va fi trimisă într-un lagăr sau... Dar ce importanţă are asta?

— Pentru mine are o importanţă foarte mare, zise Malko. Ea trebuie să plece cu noi în acelaşi camion. Avem loc destul.

— Bine, bine. Mă voi ocupa personal de acest lucru.

Tipul cedase prea repede ca Malko să poată crede în sinceritatea promisiunii lui dar puţin îi păsa. Cel care va minţi

mai bine va fi tot el. Mai avea o problemă de rezolvat. Şi era o problemă vitală.

— Astăzi am fost urmărit. Era o femeie. Am observat din întâmplare, altfel, o aduceam aici…

— Cum arăta acea femeie?

Malko i-o descrise. Bulgarul zâmbi.

— V-am spus că eu ştiu tot ce faceţi. Dacă mă minţiţi, voi descoperi imediat. Şi atunci vă veţi căi amarnic.

Malko simţi o uşurare în pofida tuturor ameninţărilor. Grăsana era unealta lui Borovo. Oricum, totul avea să se termine a doua zi şi va scăpa de tot acel coşmar.

— Mâine vreau să aflu numărul de înmatriculare al acelui camion. Dacă va sosi peste două zile, postul de frontieră trebuie să fi fost deja anunţat. Vă aştept aici la aceeaşi oră.

A doua zi, la ora asta, avea să zboare deasupra Ungariei.

Capitolul XV

Leila Galata îşi făcu apariţia către miezul nopţii, ca Cenuşăreasa, încadrată de cei doi paznici bulgari. Era tare mândră cu rochia ei mov, decoltată până la buric. Câteva clipe zgomotul din cazinou se stinse şi toate privirile se îndreptară spre ea. Crupierii profitară ca să mai fure câteva mize.

Tânăra turcoaică se aşeză la masa de ruletă la care stătea Malko. Crupierii se gudurau în jurul ei. Din bănetul lăsat de ea acolo, ar fi meritat decoraţia Ordinul Lenin. Cei doi agenţi se aşezară de-o parte şi de alta, menţinând o distanţă apreciabilă între Leila şi restul jucătorilor.

Malko îi căută privirea. Ea i se uită în ochi atât timp cât să nu atragă atenţia celor doi. El spera că a fost înţeles. Nu mai aveau acum timp să se întâlnească. De data asta, el lăsase un mesaj în cabina de la toaletă: *„Plecarea este mâine. Veţi fi lăsată liberă. Eu vin ceva mai târziu”.*

Chiar dacă acest mesaj ar fi fost descoperit, nu ar fi fost o catastrofă. După un timp, el o văzu că se ridică şi se duce la toaletă, escortată de gardieni. Când se întoarse, Malko îşi dădu seama că găsise mesajul. Nu le rămânea decât să-şi omoare timpul îmbogăţind cazinoul. Malko se gândi că, dacă vrea Dumnezeu, asta era ultima lui seară la Sofia.

Leila Galata era atât de emoţionată, încât abia vedea cifrele ruletei. Repeta la nesfârşit în minte cuvintele mesajului primii de la Malko. După o oră de joc, ea părăsi cazinoul. Câne ajunse în camera ei, i se adresă unuia din însoţitori, care o sorbea din ochi:

— Gregori, am un bec care nu funcţionează. Nu vrei să vii niţel să vezi?

Gorila nu ezită nici o secundă. Tovarăşul său se grăbea să meargă la culcare.

— Vin şi eu îndată. Ne întâlnim jos în hol, îi spuse el acestuia.

Leila îl conduse până în baie.

— Este acolo.

El se ridică în vârful picioarelor, verifică becul, îl mai strânse niţel şi acesta se aprinse.

— O, mulţumesc, făcu Leila.

Ea îl atinse în treacăt. Gregori simţi un o descărcări electrică în pântece. Ochii tulburaţi şi gura întredeschisă a femeii erau acum

într-o ceaţă. Ca un automat, el îi cuprinşi sânii prin bluza de mătase. Leila scoase un geamăt şi se lipi toată de el.

Ca un dement, îi ridică rochia şi încercă să-i scoată slipul Leila îl auzea cum gâfâie ca o focă. Îi veni repede îi întâmpinare, oferindu-se, iar el se descarcă după scurte zvâcnituri. Ea îi şopti la ureche:

— O, vă doream atât de mult! Am mai putea şi mâine. Trebuie să fac nişte cumpărături. Aţi putea veni singur? Am putea mânca undeva în oraş şi după aceea puteţi găsi un loc bun…

Gregori, cu picioarele tăiate, nu-şi putea crede urechilor. Era prea mare norocul ce-l copleşea…

— Voi face tot posibilul.

Leila îl conduse la uşă, atentă din cauza camerelor de luat vederi, apoi îl privi îndepărtându-se pe culoar. Era convinsă că bărbatul avea să se descurce.

*

* *

Malko traversă culoarul în câteva secunde, vârî paspartuul în broasca apartamentului Serdika şi pătrunse înăuntru. Aşa cum se aştepta, lumina era stinsă. Cunoscând cât de cât locurile, el se îndreptă cu uşurinţă spre pat. Acesta era însă gol! Din baie se auzea cum curge apa. Pe sub uşă se vedea o rază de lumină. El deschise încetişor uşa şi se strecură în baie. Camerele de luat vederi nu erau activate. În baie domnea o atmosferă caldă şi umedă. Leila îl privea surâzătoare, lungită în cadă, acoperită de spumă. Sânii erau afară din apă. Fără să spună un cuvânt, ea ieşi din cadă, plină de spumă. Avea un trup minunat. Cu mişcări delicate, îi scoase vesta, apoi îi zise cu o voce suavă şi înceată:

— Scoateţi totul de pe dumneavoastră, altfel, vi se vor uda hainele.

Ea urmări cu un aer provocator cum Malko se dezbracă, în timp ce apa curgea în cadă cu zgomot. Leila îl luă de mână şi îl trase după ea. Apoi începu să-l sărute mărunt pe tot corpul. Insistă mai mult asupra sexului. Apoi se redresă şi îi şopti la ureche să o aibă în picioare, cu spatele lipit de faianţă. Când o penetră, Malko avu impresia că Leila o să leşine. Ea îl ţinea strâns de mijloc, cu bazinul cambrat, cu ochii daţi peste cap de plăcere, tremurând din tot corpul. Orgasmul violent îi smulse un ţipăt, pe care şi-l înăbuşi muşcându-se de mână.

Apoi, cei doi căzură în cadă, epuizaţi. Acolo, femeia îi spuse la ureche:

— A trecut atâta vreme de când postesc. Aproape că uitasem cât de bine este. Acum putem sta de vorbă.

— Am găsit un paşaport pentru dumneavoastră. Ştiţi să vorbiţi araba?

— Da.

— Aveţi o fotografie de identitate?

— Am mai multe.

— Trebuie să-mi daţi una. Acum, problema principală: vreau să vă scot din ţară mâine după-masă. Cum putem ieşi de aici?

— Cred că voi reuşi, spuse Leila. Unul din paznici este îndrăgostit de mine. Îl voi neutraliza în oraş. Este de acord să vină la cumpărături cu mine.

— Apoi, va da alerta imediat.

Ea închise ochii timp de o secundă.

— O să am grijă ca să nu poată. Unde ne vom întâlni?

— La intersecţie bulevardelor Lenin şi Sitjakovo este o staţie de autobuz. Să fiţi acolo la ora patru. Vom pleca direct la aeroport. Să nu întârziaţi căci nu pot să vă aştept.

Leila îl privea extaziată.

— Este adevărat că voi pleca? O, ce bine! Să scap odată de hotelul ăsta mizerabil. Să încep să trăiesc!

— Nu vă bucuraţi până ce nu vă veţi vedea la Viena. Genul acesta de operaţiuni nu sunt niciodată sută la sută lipsite de risc Mult depinde chiar de dumneavoastră. Trebuie să scăpaţi de gardieni şi, chiar şi aşa, mai este un hop de trecut la aeroport.

Bucuria se stinse în ochii Leilei.

— Ştiu, dar prefer să mă bucur oricum. Mă duc să vă aduc o fotografie.

*

* *

Malko îşi simţea hainele lipite de trup, impregnate de umezeala din baie. Avea în buzunar fotografia Leilei. De acum, o va întâlni de abia în staţia de autobuz. Uşa ascensorului se deschise fără zgomot. Din nou, norocul părea că este de partea sa. Simţea încă pe buze gustul sărutărilor Leilei. Se culcă, dar nu putu să adoarmă, atât era de surescitat. A doua zi avea să fie ziua cea mai lungă din sejurul său la Sofia. Începu să revizuiască mental toate elementele problemei. Exista o şansă ca treaba să meargă, dar era la fel de complicat ca lansarea unei rachete spaţiale. Orice amănunt putea duce la catastrofă. Spera din tot sufletul ca Storamov să-l poată neutraliza pe Emil Borovo, altfel

avea să asiste la un adevărat măcel.

Capitolul XVI

Malko se uită pe fereastră. Cerul era acoperit şi ningea liniştit. Era primul semnal al destinului. Decolajul nu era compromis. El simţea o uşoară stare de excitare dar, în acelaşi timp, era perfect lucid. Până la plecarea din Sofia, erau mai puţin de zece ceasuri. Ştia că dimineaţa va trece îngrozitor de greu. Tot ce avea de făcut era să-i facă o vizită Samiei Sidani ca să-şi ia paşaportul lui şi paşaportul pentru Leila. Apoi, avea să meargă la Krim de unde avea să-l ia pe Storamov ca să-l ducă la Vlasek acasă, unde îl aştepta Samia. Urma machiajul, plecarea la aeroport, cu recuperarea pe drum a tinerei turcoaice.

El se bărbieri. Paşaportul virgin al generalului se afla încă în ascunzătoarea lui. Cu mişcări abile, Malko îşi făcu valiza, încetul cu încetul, senzaţia de seninătate începu să i se risipească. Când coborî în hol, inima îi bătea nebuneşte. Avea impresia că toată lumea se uită la el. Se gândi la Leila Galata, care probabil că tocmai se scula ca să înceapă ziua cea mai importantă din viaţa ei. Avea în portofel fotografia ei. Scurta lor întâlnire îi lăsase un gust de miere. Malko se îndreptă către maşina sa. Începuse numărătoarea inversă.

*

* *

Samia Sidani îl privea pe Malko în timp ce acesta dezlipea din paşaport fotografia ei, cu ajutorul unei lame de ras, pentru a o înlocui cu fotografia Leilei. Avu nevoie de douăzeci de minute de muncă de mare precizie. În sfârşit, el netezi bine pagina şi o cercetă cu atenţie. Atât talia, cât şi descrierea fizică corespundeau. El răsfoi paşaportul apoi o fixă pe Samia.

— Sunteţi sigur, a că nu regretaţi nimic?

— Da.

Cu toate acestea, ea înghiţi în sec de emoţie, apoi îşi feri privirea ca Malko să nu-i zărească lacrimile. El nu înţelegea de ce plânge. Bucuria că o salvează pe Leila Galata îi copleşea inima.

— Aţi adunat tot materialul necesar pentru machiaj?

— Ultimele elemente trebuie să sosească din clipă în clipă.

— Vin după dumneavoastră la ora unu, zise Malko. Veţi avea posibilitatea să părăsiţi Bulgaria după aceea? Nu mi-ar plăcea să vă ştiu aici când se va descoperi fuga Leilei Galata.

— Nu. Am de gând să rămân. Ar fi mult mai periculos să mă fac remarcată. V-am spus doar că ne vom revedea cândva la Viena sau la Paris.

Malko puse paşaportul în buzunar. Lucrurile se legau deja.

— Aici aveţi paşaportul dumneavoastră, zise Samia. Am spus partenerilor noştri că luăm asupra noastră toate cheltuielile de drum şi că doriţi să vă opriţi în Austria. Nu au făcut nici un comentariu.

— Nu bănuiesc nimic?

— În fiecare săptămână, sunt zeci de şoferi în tranzit. *Vitoşa* este plin: Sunteţi doar unul dintre ei. Pe curând!

Ei se priviră îndelung. Femeia asta avea un curaj teribil!

Malko avea la dispoziţie trei ore libere. Un gând nu-i dădea pace. Emil Borovo fusese scos cu adevărat din circuit, aşa cum afirmase generalul? Malko îşi zise că, în caz contrar, acesta s-ar fi făcut deja remarcat. Indiferent de situaţie el trebuia să plece din Bulgaria. Acum nu avea nici o posibilitate de a controla situaţia. Trebuia să aibă încredere în steaua sa.

*

* *

Instalat în cafenea în faţa unui pahar cu Perrier, Malko încerca să fie atent la o partidă de bowling. Trei june superbe se hârjoneau în amoniacul din piscină, iar nişte arabi se uitau la ele cu ochii scoşi din orbite. El o văzu pe Maya, într-un bikini roz, croit la limita atentatului la pudoare.

Malko se gândi să dea o raita prin oraş. Traversa holul când se opri brusc. Uşa de la intrare se deschise şi îşi făcu apariţia Fiodor Storamov! Lui Malko nu-i venea să creadă. Ce căuta generalul la *Vitoşa?*

Fiodor Storamov îşi scoase şapca îmblănită. Malko se grăbi să-l întâmpine, dar uşa turnantă se roti iar şi, de astă dată, apăru grăsana! Legănându-se ca un urs, ea se îndreptă către ascensoare. Era chiar femeia care îl urmărise cu o zi în urmă. Generalul se uită în jurul său, fără să-l observe pe Malko, ascuns într-un grup de greci. Apoi se îndreptă către ascensoare, urmat imediat de grăsană. Malko alergă şi, în ultima clipă, reuşi să se strecoare printre uşile glisante. Se pomeni nas în nas cu matroana. Aceasta putu să citească în ochii lui că o recunoaşte. Storamov exclamă:

— A, dumneavoastră eraţi!

El se opri brusc, căci Malko îi făcu un semn discret ochiul. Apoi

totul se petrecu repede. Grăsana apăsă pe buton de la patru. După câteva secunde, ascensorul se opri. Femeia se precipită să iasă, cu o grabă suspectă.

Malko ştiu pe loc că avea să-i denunţe.

Cu o mişcare fulgerătoare, o prinse de guler şi o înapoi în cabină. Din fericire, pe palier nu era nimeni. Luptându-se cu ea, el îi zise generalului:

— Este femeia care ne-a urmărit în staţia de tramvai!

— Daţi-mi drumul! urlă femeia. Eu lucrez pentru...

Generalul se aruncă asupra ei şi o prinse de gât. Malko primi un picior în gleznă, apoi femeia se răsuci înjurând în ruseşte şi luptându-se să se libereze din strânsoare.

Ascensorul se opri brusc şi uşile de deschiseră. Îngrozit, Malko se aştepta să se pomenească în faţa mulţimii din hol, dar afară era întuneric beznă! Erau la subsol. Generalul o îmbrânci pe grăsană afară din lift. Cei doi continuară să se lupte în întuneric. Ascensorul fusese deja chemat de alţii. Această parte a hotelului părea complet părăsită. Din întuneric se auzi un ţipăt strangulat şi apoi urmă o bufnitură. Vocea calmă a generalului anunţă:

— Veniţi să mă ajutaţi.

La lumina unei brichete, Malko văzu trupul uriaş al femei zăcând nemişcat pe pardoseală.

— Este doar leşinată, spuse generalul. Trebuie să o ducem de aici. Pe timp de iarnă nu vine nimeni, dar nu putem totuşi să o interogăm aici.

— Cum să o ducem?

Malko se şi închipuia traversând holul plin de lume al hotelului, cărând în braţe namila de lângă ei.

— Zece metri mai încolo, este o uşă ce dă în spatele hotelului, unde nu este niciodată nimeni. Fiţi cu ochii pe ea, eu mă duc să aduc maşina. Dacă ţipă, făceţi-o să tacă!

— Dar de ce aţi venit aici? întrebă Malko.

— Pentru că Emil Borovo a scăpat din mâinile celor care au venit să-l aresteze. Trebuie să plecaţi imediat din *Vitoşa.* Malko rămase încremenit lângă trupul inert al grăsanei. Erau iar urmăriţi şi Emil Borovo se afla undeva, în Sofia, gata să se răzbune.

*

* *

Lui Malko îi veni greu să-i facă rău grăsanei care începuse să geamă ca o balenă eşuată la ţărm. Se auziră paşi şi apoi, vocea

generalului Storamov:

— Să plecăm de aici.

Cei doi o apucară pe femeie de subsuori şi o târâră de-a lungul culoarului, până la o uşă metalică. Afară se afla Volga neagră a generalului, cu portbagajul deschis. De cealaltă parte a şoselei, se afla un teren viran. Nu se vedea nici ţipenie de om. Femeia atârna o tonă. În cele din urmă reuşiră să o arunce în portbagaj. Generalul îşi şterse fruntea de sudoare.

— Aduceţi-vă valiza. Trebuie să părăsiţi hotelul. Vă aştept în staţia de taxi de alături.

Malko trebui să se supună cu moartea în suflet. În fiecare clipă putea fi arestat. Respiră uşurat când se văzu în maşină şi se întâlni iar cu generalul. Cei doi se îndreptară către sudul oraşului. Străbătură bulevardul Tajkov, ieşiră din oraş, apoi generalul o luă la dreapta, continuând drumul alături de şinele de tramvai. Se aflau acum în plin câmp, dar liniile de tramvai continuau. După un timp văzură un depou, cu poarta deschisă larg. Volga generalului pătrunse într-un hangar şi se opri lângă un şir de vagoane galbene. Malko staţionă ceva mai departe, apoi coborî din maşină şi se duse şi el acolo.

— Vom fi mai liniştiţi aici, zise Storamov. Vagoanele astea nu pleacă decât în orele de vârf.

Aici era mai frig decât în Sofia. Generalul deschise capacul portbagajului şi femeia încercă să iasă. Generalul se repezi să o ajute. Cum puse picioarele pe pământ, ea începu să ţipe.

— Poţi să ţipi cât vrei, scroafă nenorocită! zise Storamov. Aici nu te aude nimeni.

Cum agenta vru să o ia la goană, el o îmbrânci în mâzga noroioasă, apoi o trase pe linia de tramvai.

— Ajutaţi-mă, îi ceru el lui Malko.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă acesta.

— S-o fac să vorbească. Vreau să ştiu câţi mai sunt implicaţi în treaba asta.

— Şi cum veţi reuşi?

— Veţi vedea imediat.

Malko se interpuse între general şi femeie.

— Mai întâi, vreau să ştiu cum veţi proceda.

Generalul scoase din buznar revolverul Tokarev şi îl îndreptă spre Malko.

— Nu mai faceţi pe idiotul, altfel vă zbor creierii. Amândoi suntem în pericol de moarte... Trebuie să lăsăm de-o parte toate sensibilităţile.

— Doar nu doriţi să o ucideţi.

— Nu. Vreau doar să o sperii niţel. Staţi de pază. Dacă vine cineva, daţi-mi de ştire.

Malko se supuse împotriva voinţei sale. Câmpia era pustie. Generalul se urcă într-un vagon şi îl puse în mişcare în direcţia femeii. Apoi coborî în viteză şi îngenunche lângă prizoniera sa. O luă de păr şi începu să o pălmuiască.

— Spune-mi repede unde sunt ceilalţi. De nu, aici rămâi. Cui trebuia să dai raportul?

Femeia scutura încăpăţânată din cap, încercând să scape din strânsoare. Călare pe ea, generalul ţipă:

— Vorbeşte odată, vacă nenorocită!

— Lucrez pentru tovarăşul Borovo!

— Eşti singură?

— Da, vă jur că sunt singură. Lăsaţi-mă, vă rog, se rugă ea înspăimântată.

Un ţipăt groaznic se auzi, apoi un zgomot atroce. Malko îl văzu pe general retrăgându-se din faţa vagonului. După câteva clipe, vagonul se izbi de tamponul de la capătul liniei. Malko alergă către linia de tramvai. Văzu trupul greoi de pe şine. Capul era sub vagon. Fără să scoată un cuvânt, generalul se urcă în tramvai şi opri motorul, apoi se întoarse lângă Malko.

— Aţi asasinat-o, făcu acesta scârbit.

— Dacă intentaţi ceva contra mea, vă zbor creierii, spuse generalul. Nu am avut o altă soluţie. Ori ei, ori noi… Nu cred însă că a spus adevărul. Borovo este încolţit, dar a avut grijă să dea de ieri anumite ordine. De multă vreme nu am mai făcut un asemenea interogatoriu. Obişnuiam să procedăm astfel în Ucraina, în timpul războiului, cu partizanii aliaţi cu nemţii… îi aliniam pe şine cu zecile. Ghiciţi, câţi erau călcaţi până să vorbească primul?

Malko asculta încremenit de oroare.

— Opt oameni erau călcaţi, dar al nouălea vorbea întotdeauna. Nu mai rezista. Pe urmă îi împuşcam pe ceilalţi.

Malko privi cadavrul din faţa sa. Sângele curs începuse să îngheţe. Generalul scotoci prin geanta femeii, apoi o azvârli şi se uită la ceas.

— Este ora zece şi jumătate. Nu cred că e cazul să fim văzuţi prin oraş. Ar fi mai bine să mergem de acum la prietenii noştri. Aş vrea să mă odihnesc puţin.

— Unde este Emil Borovo?

— Nu am idee, mărturisi rusul. Cu siguranţă că este hăituit de

agenţii din DS. Probabil că a fugit din Sofia. Nu avem ce face. Ştie la ce oră plecăm?

— Nu.

— Să sperăm că totul se va petrece cu bine. Luaţi-vă lucrurile şi puneţi-l e în maşina mea. Este mai puţin remarcată.

— Nu se va mira nimeni de absenţa dumneavoastră?

— Nu.

Malko îşi transferă bagajul în Lada generalului. Ferocitatea acelui om îi paralizase. Ştia însă că, odată alertat DS-ul, ar fi fost imposibil să mai părăsească Bulgaria. Erau ca într-un submarin aflat sub o plasă plină cu mine. Dacă atingea una, era sfârşitul. Plecară către oraş. După o lungă perioadă de tăcere, Malko îl întrebă, pe general:

— Credeţi că a spus adevărul?

— Da. Îi recunosc pe mincinoşi. Doar în cazul în care ar fi fost în misiune oficială ar mai fi fost şi alţii implicaţi.

Ar fi fost bine să fie aşa.

— De ce nu aţi încercat să fugiţi direpţ din Rusia când v-aţi simţit ameninţat? Cu un post atât de însemnat, nu ar fi fost deloc dificil.

Fiodor Storamov îşi scutură guşa de grăsime, zâmbind ironic.

— Se vede bine că nu cunoaşteţi sistemul nostru. La Moscova eram mult mai aprig supravegheat. Nu se poate pleca de acolo decât cu avionul şi ar fi trebuit să fie prea multă lume implicată. Când mi s-a dat ordin să fac curăţenie în Bulgaria, mi-am dat seama că mai am o şansă. Dar aveam nevoie de un ajutor din afară. Imaginaţi-vă un ofiţer SS cerând azil evreilor. Oameni ca prietenii dumneavoastră mi-ar fi închis uşa în nas, luându-mă drept un provocator.

El căscă. Erau aproape de locuinţa familiei Vlasek.

— Aş avea poftă de un borş fierbinte, zise Storamov. Şi de câteva ore de somn. Era al naibii de frig în depoul acela. Apropo, unde se poate mânca un borş adevărau în Vest?

Malko nu răspunse. Deasupra capului său atârna sabia lui Damocles. Nu împărtăşea deloc optimismul generalului. Nu-i ieşea din minte gândul co Emil Borovo şi-ar fi vândut şi propria piele numai să împiedice fuga generalului.

*

* *

Pierdut în mijlocul traficului de pe bulevardul Volgograd, Emil Borovo înjura de unul singur, cu chipul schimonosit de furie. Era

obligat să fugă în propriul său oraş, el, unul dintre cei mai puternici oameni din Dajavna Sigurnosti! Alături de el, pe banchetă, se afla revolverul său. Cu un glonţ pregătit pe ţeavă. Oricând, putea să răsară în faţa sa o maşină galbenă a miliţiei.

Dacă nu ar fi fost un vechi prieten împreună cu care împărţise multe necazuri, acum ar fi fost deja la răcoare! Nu era în relaţii bune cu noul şef al DS-ului, instalat la putere cu două luni în urmă. Acum, sistemul se întorsese împotriva sa. Nici unul dintre vechii agenţi nu mai voiau să-l ajute. Spumega de mânie că nu poate da nici măcar un telefon, fie şi de la o cabină publică, pentru a-i preveni de fuga generalului Storamov. Nu avea nici o dovadă clară şi nu ar fi fost crezut. El se opri într-un parching uriaş de camioane. Lângă un munte de fiare vechi se ridica o căbănuţă în care era o cârciumă. Acolo nu avea să fie recunoscut.

Nu mai putea să străbată Sofia la infinit. Numărul maşinii sale era dat deja în urmărire generală. Scuipă furios gândindu-se la paşaportul promis de Malko. Era sigur, că Storamov era capul răutăţilor. Îi era insuportabil gândul că acesta va reuşi să scape şi că el va sfârşi cu un glonţ în cap. Voia să trăiască. Bău cafeaua fierbinte şi mai comandă una. Trebuia neapărat să găsească o cale de ieşire. Singura sa şansă era să părăsească Sofia chiar acum. Dar mai întâi, trebuia să pună mâna pe cei doi care se pregăteau să şteargă putina.

Capitolul XVII

Todor Vlasek deschise uşa cu precauţie, dar când îl văzu pe Malko, se lumină la faţă. Apoi îl măsură pe Storamov, care era calm, cu mâinile în buzunare. Era ora unsprezece şi cerul începuse să se lumineze.

— Am putea intra?

Generalul îşi scoase haina de blană şi intră în camera cu cele două piane, mângâie pisica şi se aşeză pe *un* scăunel, privind în jur. Silvana, soţia artistului, apăru intrigată.

— Ce s-a întâmplat? Vă aşteptam abia după-masă.

— Am fost obligaţi să modificăm programul, spuse Malko. El este prietenul care vrea să plece. Poate să stea la voi? Preferă să nu se întoarcă la hotel.

Todor îl învălui pe general cu o privire plină de invidie, apoi se aşeză pe un morman de cărţi în faţa lui.

— Simţiţi-vă ca la dumneavoastră acasă, zise el binevoitor.

— *Spasiba. Balşoe za vase gosteprimstvo*[23], spuse Soramov.

Lui Vlasec îi dispăru zâmbetul de pe buze.

— Sunteţi rus?

— Da.

Bulgăroaica îi aruncă o privire lui Malko.

— Prietenul meu este un înalt funcţionar sovietic care a hotărât să treacă în Vest, spuse el.

Nu era cazul să le pomenească de KGB. Silvana venise cu un ceai foarte tare. Todor era atât de nervos, încât îl vărsă pe covor. Să găzduiască un sovietic!

Malko i se adresă:

— Voiaţi să plecaţi?

— Da. Mă duc la Muzeul Icoanelor, ca în fiecare zi, dar soţia mea rămâne acasă.

— Trebuie să plec şi eu. Mai am de rezolvat anumite lucruri.

Trebuia să ia biletele de avion de la Alois Kartner. Generalul se căută prin buzunar şi scoase cheia maşinii lui. Se vedea că este obosit, era tras la faţă şi mâinile îi tremurau uşor. Vlasek îşi îmbrăţişă soţia, salută cu un surâs şi se făcu nevăzut.

Generalul îşi netezi părul rar, cu un gest distrat. Era în continuare impenetrabil. Nimeni nu ar fi putut crede că omorâse

[23] *Vă mulţumesc pentru ospitalitate (n.a.).*

o femeie cu o. Oră în urmă. El începu să vorbească în bulgăreşte cu Silvana, ca şi cum nimica nu s-ar fi întâmplat. Malko profită de ocazie ca să plece la rândul său. Volga generalului mergea la fel de prost ca şi prima maşină, Lada, numai că litera „C” o ferea de curiozitatea miliţienilor.

El se uită în jur. Totul părea perfect calm. Deodată, se gândi la cum ar fi reacţionat dacă s-ar fi trezit faţă în faţă cu Borovo. Prezenţa revolverului în buzunar era liniştitoare, iar paşaportul virgin destinat lui Storamov era pus într-un buzunar interior de la haină.

*

* *

Alois Kartner îşi termina cel de al cincilea pahar cu „sirop scoţian”, când secretara îl anunţă că are un vizitator. Nu avi timp să-l poftească înăuntru. Un individ îmbrăcat cu o haină de piele apăru în pragul uşii. Era bărbatul care îl arestase le plecarea de la cabană. Ochii îi erau roşii, era tras la faţă şi avea un aer ameninţător.

— Veniţi cu mine. Trebuie să discutăm ceva.

Marele Alois simţi cum i se ridică tensiunea. Când lucrurile începeau astfel, puteai să rămâi dispărut cu săptămânile.

— Problema este că am multă treabă, zise el.

Poliţistul făcu un gest nerăbdător.

— Nimic nu este mai important decât securitatea Statului. Vă ordon să mă urmaţi!

Alois Kartner, dădu peste cap ce mai rămăsese în pahar şi cu picioarele tăiate de frică îşi anunţă secretara:

— Ies un moment.

Vizitatorul său urca încet pe strada Stambuliski. Părea nervos şi neliniştit. Ministerul de Interne se afla în direcţia opusă. Deodată, se opri şi întrebă:

— Ştiţi un loc unde am putea vorbi în linişte?

Mătăhălosul austriac, surprins, se gândi la barul unde obişnuia să meargă el. Ce voia oare de la el asasinul lui Kurt Morell? Acţiona pe contul său, sau al DS? Cei doi nu schimbară nici un cuvânt până ce nu se aşezară la o masă într-un separeu întunecat. Atunci, cu chipul încordat, poliţistul îl întrebă:

— Unde se află generalul Storamov?

— De unde să ştiu eu asta? făcu mirat grăsanul. Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

— Dar pe Klaus Frost îl cunoaşteţi, nu? Unde este el?

Borovo aproape strigase. Kartner făcu o mişcare îndărăt, speriat.

— Păi, Frost stă la hotel *Vitoşa...* îl cunosc vag...

Mâna dreaptă a lui Borovo îl apucă de degetul mic pe care începu să-l răsucească, provocându-i o durere insuportabilă. Kartner ţipă, atrăgând atenţia barmanului.

— Mincinosule! Dumneavoastră i-aţi dat paşaportul pentru general. Ştiu totul.

Kartner crezu că face infarct. Poliţistul reuşise să-l înspăimânte.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi, se bâlbâi el. Eu nu am făcut nimic ilegal.

Borovo nu-l asculta.

— Trebuie să-l găsiţi imediat pe Klaus! Dacă nu vine într-o oră la locul obişnuit, îl voi aştepta la aeroport.

— Dar habar n-am unde se află, protestă austriacul din ca în ce mai înfricoşat.

Borovo se ridică în picioare. Ochiul drept i se zbătea nervos.

— Să faceţi aşa cum v-am spus.

El ieşi val-vârtej fără să guste măcar din *mastica* pe care o comandase Alois. Acesta bău două pahare ca să-şi ridice moralul şi încercă să-şi potolească tremurul mâinilor. Ar fi da orice ca să se poată urca în primul avion ce zbura către Vest îşi spuse însă că nu-i putea face lui Malko una ca asta. Trebuia să-l prevină că-l paşte o mare primejdie.

*

* *

Silvana Vlasek luă paltonul rusului ca să-i pună în cui Storamov. Instalat pe nişte perne aşezate direct pe duşumea adormise imediat după ce băuse un ceai fierbinte. Paltonul i şi păru ciudat de greu. Simţi deodată prin stofă conturul una arme. Intrigată, ea băgă mâna în buzunar şi *scoase un revolver* Tokarev automat. Speriată, ea îl puse repede la loc. Făcând asta, din palton căzu un portofel greu care se deschise. Femeia rămase ca trăsnită. Pe legitimaţia plastifiată, se vedea steaua roşie în cinci colţuri. Literele chirilice îi dansau în faţa ochilor. Ea citi: locotenent-general Fiodor Ivanovici Storamov. Antetul era format din trei cuvinte: Komitet Gosudarstveno Bezopasnosti. KGB.

Cu mâinile tremurânde, ea puse legitimaţia şi portofelul loc. Simţea că i se face rău. Toate reticenţele adunate de sosirea lui Malko se acumulaseră, iar acum era ultima picătură îl privi cu un

imens dezgust pe bărbatul adormit şi fugi la bucătărie. Găzduia în casa ei un ofiţer al celei mai oribile organizaţii comuniste din lume.

Ca să-şi recapete calmul, ea îşi turnă mastica pură într-un pahar mare. Alcoolul îi produse ameţeală, dar nu o făcu să uite de cel din camera alăturată. Încetul cu încetul, un gând obsedant i se înfiripă în minte. Niciodată nu va mai avea o ocazie atât de bună ca să îşi răzbune familia masacrată la „Eliberare" din ordinul sovieticilor. Şi asta din cauză că erau oameni harnici şi aveau o situaţie bună.

Gândurile de răzbunare o invadaseră şi o înăbuşeau. Dintr-un salt, ea se repezi la palton şi scoase revolverul. Imediat văzu că este încărcat. Trase piedica, ce se blocă în poziţia „armat" cu un clic. Apoi intră în camera în care dormea generalul. Silvana aţinti arma spre capul acestuia. Niciodată nu omorâse pe cineva şi, în ciuda urii, degetul întârzie să apese pe trăgaci. În timp ce ezita, Storamov se răsuci şi o prinse cu o mână de picior, dezechilibrând-o.

Femeia căzu pe covor cu un ţipăt. Imediat, generalul o apucă cu mâinile de gât.

*

* *

Malko îşi croia drum prin mulţimea ce invadase strada Stambuliski, plină de bărăci ridicate chiar prin mijlocul drumului. Avea gulerul ridicat şi foarte atent la cei din jur. Când îl văzu pe Alois Kartner, simţi că ceva nu este în regulă. Grăsanul era violet la faţă şi ochii îi erau afară din orbite.

— Emil Borovo mi-a făcut o vizită, spuse el. Vrea să vă vadă.

El îi spuse despre ameninţările bulgarului. În mod paradoxal, Malko simţi o uşurare. Cel puţin, el avea noutăţi despre Borovo. Acesta nu ştia unde se află el şi nici când va pleca. În plus, nu dorea să alerteze autorităţile legale. Cel puţin, pentru moment. Aşadar, el credea încă în venirea celui de al doilea camion. Continua însă să fie mai periculos decât un şarpe cu clopoţei.

— M-a cam speriat porcul acela, zise Kartner. Avea nişte ochi de nebun. O că mergeţi la întâlnire?

— Nu, zise Malko. Trebuie să mai câştig câteva ore. Singurul pericol ar fi dacă îi alertează pe cei din DS în legătură cu plecarea noastră. S-ar condamna însă şi el. Mi-aţi adus bileţele?

— Iată-le, făcu Alois scoţând trei bilete de avion. Numele sunt în alb, le veţi trece dumneavoastră. Voi veni şi eu la; aeroport.

Ce ne facem dacă vine şi Borovo?

— Nu cred că va veni, zise Malko. Nu poate să supravegheze toate zborurile, iar aeroportul este un loc prea, primejdios pentru el. DS este pe urmele lui.

— Ar fi bine. Oricum, aveţi mare grijă şi feriţi-vă de individul ăsta. Este în stare de orice de disperare. O, tare aş pleca şi eu de aici. Aş lua-o şi pe Maya cu mine. Nu mi-ar strica o vacanţă undeva în sud. Malko îi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc pentru tot.

Acum trebuia să meargă la Samia. Pe drum nu se gând decât la reacţia lui Borovo când va vedea că nu se duce Is întâlnire. Era într-o cursă contra, cronometru. Ce bine ar fi fost dacă DS-ul ar pune mâna pe el mai repede!

Silvana Vlasek şi Fiodor Storamov se rostogoleau pe covorul uzat într-o încleştare crâncenă. Cu greu reuşi generalul să-i descleşteze pumnul în care strângea arma. Cuprins de o furie oarbă, el încercă să o sugrume, dar femeia se apăra lovindu-l mai ales în pântece sau încercând să-l nimerească î ochi. Handicapat din cauza vârstei, Storamov ar fi putut şi renunţe. Dar furia era mai puternică decât el.

Bluza Silvanei era sfâşiată, descoperind sânii rotunzi şi alb Cu un efort suprem, rusul reuşi să o ţintuiască de podea. Femeia îi arse o lovitură de picior în spate, ce-l făcu să se prăbuşească peste ea. O prinse de gât cu dreapta. Femei crezu că o va ucide. Văzu însă în ochii lui o expresie ciudată şi înţelese. Avea să profite de ea. Cu sufletul la gură, simţi cum încearcă să-i tragă slipul în jos.

— *Svoloci!*[24] *Svoloci!* strigă ea în ruseşte.

Generalul o strânse de gât. Venele de la tâmple îi erau umflate, iar pântecele îi ardea. Voia să o violeze şi apoi să o ucidă. Cum făcea în Ucraina. Cu gesturi stângace se descheie la pantalon şi îi desfăcu picioarele cu genunchiul. Cu o mişcare amplă se înfipse în ea. Lăsându-se cu toată greutate.

Silvana scoase un strigăt dezarticulat.

Brusc, Storamov avu o senzaţie extraordinară, care îi topi ura din suflet. Pe jumătate sugrumată. Silvana încetase să se apere. El îşi descleştă mâna de pe grumazul ei şi începu să o lucreze cu mişcări sacadate şi violente. Curând, ajunse la climax cu un grohăit înăbuşit.

Rămase nemişcat, prăvălit peste ea. În cele din urmă. Se

[24] Ticălosule! (n.a.).

retrase. Se ridică în genunchi, apoi în picioare, clătinându-se, cu ochii aţintiţi la pântecele alb pe care tocmai îl violase.

Femeia se mişcă, îşi trase fusta în jos şi îşi masă gâtul îndurerat.

Storamov îşi puse hainele în ordine, apoi luă revolverul. Silvana se ridică în picioare, cu ochii înnebuniţi şi se îndreptă spre telefon. Rusul o prinse din urmă.

— Tâmpito! urlă el cuprins de o furie devastatoare. Vei fi ucisă imediat când vor afla că ai încercat să mă omori. Ei mă vor „în viaţă”, nu înţelegi? Tu nu ştii cine sunt eu, dar există oameni care ar da milioane de ruble ca să mă prindă viu. Dacă mor, nu mai valorez nimic.

Silvana îl asculta îngrozită. Simţea că spune adevărul, înţelese. Fără să scoată o vorbă, se duse în sala de baie. Când reveni, era spălată, pieptănată şi cu hainele aranjate. Îşi recăpătase calmul. Storamov îi spuse pe un ton conciliant:

— Ascultă, porumbiţo. Dacă îţi ţii guriţa, nici eu nu spun nimic. Amândoi ne-am înşelat şi apoi, tu eşti prea frumoasă, iar eu nu am mai avut o femeie de prea multă vreme.

Silvana nu îi răspunse şi se făcu nevăzută în bucătărie. Storamov îşi aprinse o ţigară. Blondul de la CIA era obligat să-l protejeze cu orice preţ. Era nepreţuit şi el ştia acest lucru, înseninat, începu să se gândească la viitor. Avea să capete o nouă identitate, un salariu confortabil de „consultant” în cadrul CIA-ului, ca mulţi alţi defectori... Contrabanda îl făcuse deja bogat. Avea ceva bănuţi puşi de-o parte într-o bancă din Ungaria, pe care avea să îi recupereze uşor.

Planul întocmit pentru fuga lui era îndrăzneţ, dar realizabil. Totul depindea acum de calitatea machiajului. În plus, DS nu se aştepta ca el să părăsească Sofia cu un zbor regulat.

*

* *

Samia Sidani, îmbrăcată în pantalon şi cămaşă neagră, purta la gât un colier colorat. Era superbă. Părul ei roşu Ieşea şi mai mult în evidenţă.

— Poftiţi înăuntru, îi spuse ea lui Malko. Am pregătit ceva de mâncare. Plecăm după ce mâncăm. Am tot ce îmi trebuie, aşa că sunt sigură că voi face o treabă bună. În rest, cum merge treaba?

— Merge bine, zise Malko aşezându-se la masa încărcată de mezeluri bulgăreşti, brânză albă şi salată.

Nu îi era însă foame. Gândul la Emil Borovo nu îi dădea pace. Nu voia însă să o neliniştească pe Samia.

După ce gustară ceva, Samia bău o ceaşcă de cafea şi se sculă de la masă.

— Să mergem.

În fugă, ea se lipi de Malko şi îl îmbrăţişă cu foc. Sărutându-l.

— Într-o zi, ne vom vedea. La Viena, la Paris, sau la Veneţia.

*

* *

Emil Borovo aruncă pe jos ţigara, strivind-o cu călcâiul furios. Klaus nu avea de gând să vină. Îl considera anihilat, scos deja din joc. Trase un picior în frigider şi începu să dea ocol încăperii. Casa asta era ultimul său refugiu în care se putea odihni. În aşteptarea lui Malko mâncase brânză cu pâine şi băuse o bere.

Acum trebuia să ia o hotărâre. Ori îi denunţa pe general şi pe complicii acestuia, renunţând definitiv la speranţa de a scăpa de aici, ori mai făcea o ultimă încercare de a obţine acel paşaport cu forţa. Cu cât se simţea mai încolţit, cu atât mai puţin simţea dorinţa de a-şi da viaţa răzbunându-se. Cerul se mai luminase, iar Sofia devenise niţel mai veselă. Îl îngrozea gândul că ar putea putrezi într-o celulă, sau chiar mai rău...

De afară se auzi o maşină oprind brusc. Emil Borovo se repezi la fereastră. O Volga neagră echipată cu antenă telefonică, staţiona în faţa imobilului. În ea se aflau patru bărbaţi. Era o „unitate specială”. Borovo fugi în grădină şi o traversă, cu inima în gât. Ajunse la maşina sa şi plecă în viteză pe bulevardul Dondukov. Pe drum trecu pe lângă o maşină galbenă a miliţiei ce circula cu sirena pusă în funcţiune. El conducea nebuneşte, cu creierul în flăcări. Numai porcul acela de la agenţia de turism austriacă putuse să-l vândă! El singur ştia despre ascunzătoarea din strada Baco Kiro. Simţea nevoia să se răzbune. Curând ajunse în piaţa 9 Septembrie. Opri maşina pe trotuar, o încuie şi plecă pe jos către strada Stambuliski. Austriacul nu acţionase de unul singur. În mod sigur îl contactase pe Klaus. Aşadar, trebuia să-l facă să spună unde se află acesta.

Era unica lui şansă.

*

* *

Emil Borovo intră val-vârtej în agenţia de turism în momentul în care Kartner se pregătea să iasă ca să mănânce. Bulgarul îl îmbrânci, încuind uşa în urma sa. Dintr-o singură privire se

asigură că nu mai este nimeni pe acolo. Alois încercă să scape, dar primi un pumn puternic în stomac, care îl făcu să se încovoaie de durere. Profitând de slăbiciunea nefericitului, Borovo îl trase în birou şi îl îmbrânci într-un fotoliu.

— Ascultă, nenorocitule, făcu el ameninţându-l cu pistolul. Cineva m-a denunţat la DS. Nimeni în afară de tine nu ştia ascunzătoarea…

— Eu nu ştiu nimic… începu să spună Alois.

Cu un gest automat, el apucă sticla de whisky ca să-şi umple un pahar. Furios, bulgarul i-o smulse din mână şi o azvârli pe podea. Mirosea acum ca într-o distilerie! Alois era alb ca ceara. Apucă telefonul, dar, cu o lovitură de picior, Borovo i-l aruncă cât colo. Austriacul încercă să se ridice, dar bulgarul îi zdrobi nasul care începu să sângereze din belşug.

— Vreau să-mi spui un singur lucru. Unde se află Klaus?

Tamponându-şi faţa cu batista, Alois spuse:

— Nu ştiu. Nu l-am văzut.

Emil Borovo se aplecă deasupra lui agitând revolverul automat.

— Eşti un porc bătrân, dar nu ai vrea să mori. Ce păcat ar fi să nu mai poţi călări târfele, nu?

Îngrozit, Kartner nu scotea nici o vorbă. Nu ştia unde se află Malko. Şi chiar dacă ar fi ştiut, nu ar fi spus. Trebuia însă să reziste până la venirea funcţionărilor care aveau cheia de la intrare. Aceştia vor alerta miliţia.

— Aştept, zise Borovo.

Simţea o ură cumplită pentru umflatul din faţa sa, care ar fi putut să-l salveze dacă ar fi vrut. Kartner gemu:

— Este ilegal ce faceţi! Vreau să mergem la Minister!

Borovo nu avu curaj să râdă. Îl lovi din nou pe austriac, mai; întâi în faţă, apoi în pântece, în mod sistematic, de parcă ar fi, izbit într-un sac de box. Grăsanul se închircise gemând. Borovo se opri. Gâfâia. Porcul acesta ştia să încaseze. El se uită în jur, căutând cu disperare o soluţie. Mirosul puternic de alcool a făcu să se gândească la ceva aparte.

Luă o sticlă de J&B, o destupă şi o mirosi.

— Miroase frumos, nu?

El se apropie. De fotoliu şi începu să verse alcoolul peste Kartner până ce sticla se goli de tot. Udat, austriacul nu înţelegea ce se petrece. Borovo apucă o altă sticlă şi repetă acţiunea. Apoi scoase bricheta din buzunar şi o aprinse.

Aplecat deasupra austriacului, el spuse:

— Ai văzut clătitele care se servesc flambate la restaurantul de la *Vitoşa?* Ei bine, dacă nu-mi spui imediat unde este Klaus, ai să fi o ca clătită flambată cu whisky.

Oripilat, Alois Kartner închise ochii ca să nu mai vadă flăcăruia ce tremura în faţa sa.

Capitolul XVIII

Generalul Fiodor Storamov, instalat la unul din piane, interpreta o melodie rusească veche, când în cameră intrară Samia şi Malko. El se opri din cântat şi se uită la Samia.

— *Dobrî deni*![25]

— *Dobrî deni,* răspunse ea. V-am studiat atât de mult chipul, încât mi se pare că vă cunosc de multă vreme.

Ea se duse să se spele pe mâini, iar generalul îngrijorat întrebă:

— Aveţi paşaportul?

— Da, răspunse Malko. Dar îl am şi pe Borovo pe urmele mele.

O luminiţă periculoasă luci în ochii rusului.

— Vorbiţi serios?

Malko îi explică cele întâmplate la agenţia lui Kartner.

— Bravo! exultă de bucurie generalul. Când mă gândesc că imbecilii nu au reuşit încă să pună mâna pe el, mai ales într-un oraş aşa de mic ca Sofia...

— Să sperăm că vor reuşi totuşi să pună repede mâna pe el. Altfel...

Generalul ridică sceptic din umeri.

— Vreau să văd paşaportul. Malko scoase paşaportul albastru din buzunar şi i-l întinse.

Fiodor Storamov îl verifică pagină cu pagină, controlând transparenţa, apoi ridică ochii. Era satisfăcut.

— Este în regulă. Ce nume vom trece în el?

— Asta dumneavoastră hotărâţi; zise Malko.

— Alegeţi dumneavoastră.

— Atunci, Omar Rumeli? Vom trece adevărata dată de naştere. Şi v-aţi născut la Ankara.

— Este perfect.

Din bucătărie se auzi vocea Silvanei:

— Am făcut borş. Vrea cineva?

— Excelent, făcu generalul.

Domnea o atmosferă familială prin excelenţă. Malko avea impresia că visează. Dacă nu ar fi fost Emil Borovo, ar fi fost formidabil.

---

[25] Bună ziua. (n.a.).

Samia îşi făcu apariţia cu un castron mare plin cu borş şi zise surâzând:

— Mănânc asta şi mă apuc de treabă.

Malko se uită la ceas. Peste aproape cinci ore aveau să decoleze cu destinaţia Viena. Asta dacă totul mergea ca pe roate.

*

* *

Alois Kartner deschise ochii şi fixă flacăra brichetei, încercând să se convingă că Emil Borovo încerca o cacialma. Imposibil, bulgarul simţea cum metalul se încălzea între degete. În sinea lui se întreba dacă ameninţarea sa era credibilă. Whisky-ul nu era totuşi benzină...

— Ei, ce se aude? întrebă el.

Burduhănosul austriac ridică o privire bleagă. Vaporii de alcool începuseră să-şi facă efectul euforizant.

— Atunci, ce mai aşteptaţi? Terminaţi odată!

Spunând asta. El se ridică decis să părăsească încăperea. Era convins că torţionarul său nu va avea curaj să facă uz de armă, din cauza vecinilor. Borovo îl văzu ridicându-se. Era o masă impresionantă cu ditamai burdihanul. Cu un gest maşinal întinse mâna să-l împingă înapoi în fotoliu, uitând că ţine încă bricheta aprinsă, se auzi un „pluf” uşor iar Alois Kartner se aprinse ca o torţă.

În numai câteva secunde, trupul îi fu cuprins de flăcări albăstrui, transformându-se într-un adevărat rug. Focul îi cuprinse veşmintele şi părul. Înconjurat de flăcări, Kartner începu să ţipe răguşit. Începu să-şi tapeze hainele, apoi căzu în genunchi sufocat. Cămaşa din nailon ardea încrustându-se în carne. El deschise gura ca să ţipe, dar nu putu să scoată nici un sunet.

Borovo se dăduse înapoi şi privea scena stupefiat. Nu ar fi crezut niciodată că whisky-ul ar putea să ardă astfel. Grăsanul gemea prăvălit pe o coastă, înconjurat de flăcări. Acestea ajunseră la perdele. Emil Borovo bătu în retragere şi o luă la fugă, către maşină. Când demară, flăcările ajunseseră deja la vitrina agenţiei şi un miliţian dădu alarma.

Cu dinţii încleştaţi, el filă pe sensul unic, în spatele unui ZIM. Îşi consumase ultimul cartuş. El rula drept înainte, evitând din reflex celelalte vehicule, în timp ce căuta cu disperare o soluţie. Când ajunse în Piaţa Lenin, dădu cu ochii de vechea capelă

înnegrită care se ridica în centrul ei. În mintea sa se produse un declic. Printr-o asociaţie de idei revăzu în minte catedrala Alexandr Nevski, unde coborâse în cripta Muzeului de icoane pentru a lăsa un mesaj adresat lui Klaus prin intermediul tânărului pictor. El călcă pedala de acceleraţie cu brutalitate. Destinul îi mai dăduse o şansă.

*

* *

Într-o tăcere de moarte. Samia Sidani era pe cale de a acoperi craniul lui Storamov cu un soi de soluţie specială ce avea rolul de a fixa peruca neagră. Generalul, cu revolverul pus pe genunchi, urmărea etapele transformării sale într-o oglindă aşezată pe pian.

La început, impresionată de armă, Samia nu avea mâinile prea sigure, apoi se calmă. Malko, încălzit de borşul fierbinte, mângâia pisica se i se căţărase pe genunchi. El număra secundele. Cu puţin noroc, în seara aceea avea să ia masa la *Sacher,* în Viena. Alexandra ar fi avut timp să vină la întâlnire. Cu cât se debarasa mai repede de general, cu atât mai bine. Un aparat de zbor MAC era prevăzut pentru transportarea sovieticului, mai întâi la Frankfurt, apoi direct la Washington, la „Fermă" unde avea să fie interogat. Malko ar fi putut să se dedice apoi cu totul sezonului de vânătoare.

— Acum mă voi ocupa de mustaţă, zise Samia.

Cu o răbdare nemaipomenită, ea începu să-i lipească mustaţa, şuviţă cu şuviţă. Sub mâinile ei, apărea un bărbat total necunoscut.

— Lentilele de contact le voi pune la sfârşit, îi spuse ea. Nu ştiu dacă puteţi să le suportaţi mai mult timp. Oricum, am pus o picătură de anestezic pe fiecare.

— Sunt obişnuit cu ele, căci am avut deja.

Samia. Începu să-l machieze. Îi remodelă obrajii, apoi nasul.

Lucra cu mişcări precise, de profesionistă. Încetul cu încetul, chipul rusului se transformă. În cele din urmă. Samia oftă cu o grimasă de satisfacţie pe chip.

— Nu cred că aş putea face ceva mai bun.

Malko nu putea să-şi creadă ochilor. În faţa sa se afla un bărbat de tip mediteranean, cu faţa rotundă, cu o barbă elegant rotunjită, ochi negri şi un păr bogat negru.

Malko scoase atunci aparatul de fotografiat Polaroid şi îl fotografie. Cu câteva picături de ceai reuşi să dea o patină de

vechime fotografiilor, îndoi paşaportul ca să-şi piardă rigiditatea şi i-l întinse generalului.

— Cred că va merge.

Rusul examină îndelung fotografia, o compară cu imaginea din oglindă, apoi dădu din cap în semn de aprobare.

— Da!

Era de nerecunoscut. Lentilele de contact îi atenuau strălucirea ochilor, dându-i un aer somnolent. Ai fi jurat că este turc sadea. Samia îi zâmbi lui Malko.

— Sper să nu vă lăsaţi prinşi. Altfel, voi fi imediat bănuită de complicitate. Nu mai este nimeni în Sofia care să poată realiza un asemenea machiaj.

*

* *

Todor Vlasek rămase cu pensula în văzduh. I se păru că recunoaşte chipul bărbatului care stătea lângă şevaletul său. Acesta aşteptă ca un vizitator să se îndepărteze şi spuse fără să mişte buzele:

— Am un mesaj urgent pentru Klaus. Vă aduceţi aminte, că am mai venit o dată.

Todor îşi amintea prea bine.

— Nu mă întâlnesc cu el până diseară.

— Ascultaţi. Este vorba de o urgenţă, insistă bărbatul. Nu l-aţi putea suna ca să-i spuneţi să vină imediat?

Vlasek ezita. Prezenţa acestui necunoscut îl încurca. Dar poate că era într-adevăr ceva important.

— Aşteptaţi-mă aici, voi încerca să îl anunţ.

— Spuneţi-i să vină imediat.

Emil Borovo îl privi pe tânărul pictor care urca scara de piatră ce ducea în exterior. Un val de bucurie îi invadă sufletul.

*

* *

La lumina unei lumânări groase, gardianul Gregori admira chipul Leilei Galata care îi zâmbea promiţător. Pe sub masă piciorul tinerei era încolăcit în jurul piciorului său. Găsise un mic local cu plafonul acoperit cu cărămidă roşie. Băuseră deja mai multe pahare cu *mastică* şi goliseră două sticle de vin roşu. Gregori simţea cum îl copleşeşte dorinţa.

Leila se înclină înspre el oferindu-i sânii grei.

— Unde vrei să mă duci?

În restaurant nu puteau să facă dragoste. Gregori avu o idee.

Cu o săptămână în urmă, el arestase un poet bănuit că vrea să fugă. El păstrase cheile de la apartamentul acestuia, de pe strada Khan Krum, la numărul 35.

— Să mergem, zise el.

Era o străduţă liniştită situată între Patriarh Evmij şi Tolbuhin. Urcară pe jos cele cinci etaje, oprindu-se pe fiecare palier ca să se sărute. Gregori era bine pârguit.. În faţa uşii apartamentului poetului, erau câteva ghivece cu plante ofilite. Poliţistul se grăbi să descuie uşa. Era un soi de atelier cu o logie plin până la refuz cu cărţi şi tot felul de bibelouri. Leila se îndreptă imediat către micul divan din fundul încăperii. Gregori o urmă salivând. Ea se aşeză pe divan fără să îşi scoată haina din vizon alb şi îşi puse geanta grea pe duşumea.

— Mângâie-mi picioarele, îi spuse ea.

Acesta înşfăcă picioarele cu ciorapi negri de nailon, apoi începu să le mângâie, urcându-se încet, pe linia coapselor pline şi ridicând rochia. Pulsul bărbatului se acceleră şi mai mult când trecu de marginea ciorapilor şi atinse carnea dezgolită. Era o senzaţie fabuloasă.

Leila Galata îşi îndoi genunchii ca să poată scoate ceva din geantă. Gregori avea treabă cu jartierele de dantelă fină. Leila avea acum în mână o tijă de metal de pus frigăruile şi, cu un gest sigur, o înfipse în ochiul stâng al poliţistului. Acesta scoase un urlet neomenesc. Cu creierul străpuns, el îşi duse mâinile la faţă încercând să-şi smulgă tija de oţel, dar se prăbuşi scuturat de spasme, ca fulgerat. Leila Galata nu-i mai aruncă nici o privire. Luându-şi poşeta, ea se repezi la uşă, o trânti în urma ei şi părăsi în fugă apartamentul. Pe stradă, un trecător întoarse capul, uimit de haina ei din vizon alb.

Pe bulevardul Tolbuhin, Leila se urcă în tramvaiul 94 care tocmai demara şi se lăsă să cadă pe un scaun. Corpul poliţistului nu avea să fie găsit prea curând. Inima îi bătea cu furie, dar nu se gândea decât la un singur lucru: peste câteva ore, avea să părăsească Sofia. Acum, trebuia însă să ajungă la locul de întâlnire. Avea o încredere deplină în Klaus.

*

* *

Telefonul sună şi Silvana răspunse. Ea îi întinse telefonul lui Malko.

— Este pentru dumneavoastră.

Malko luă receptorul şi auzi vocea groasă şi blândă a

pictorului:

— Klaus? A venit la mine prietenul dumneavoastră. Vrea să vă vadă imediat.

Malko simţi deodată un duş de gheaţă.

— Care prieten?

— Nu ştiu cum îl cheamă. A mai venit o dată cu un mesaj. Este brunet şi are o haină din piele. Vi-l dau la telefon.

După o scurtă pauză, se auzi vocea înăbuşită a lui Emil Borovo:

— Klaus?

— Da.

— Ticălos nenorocit! M-ai vândut şi acuma vreţi să spălaţi putina, nu? Ai un sfert de oră la dispoziţie ca să vii după mine. În caz contrar, îl lichidez pe amicul tău de faţă. Şi te lichidez şi pe tine, dacă mă tragi iar pe sfoară.

Clic! Telefonul era mort. Malko puse receptorul în furcă. Simţea că se sufocă. Gândurile i se învălmăşeau în creier. Todor Vlasek nu ştia cu cine are de-a face. Acum nu mai putea să-l lase. Borovo nu ameninţaseşi zadar.

El îl privi ţintă pe generalul Storamov.

— Trebuie să mergem pe Alexandru Nevski. Acolo ne aşteaptă Emil Borovo.

Capitolul XIX

Fiodor Storamov rămase ca de piatră. Lentilele de contact îi făceau privirea şi mai impenetrabilă.

— De ce să mergem acolo? Peste o oră plecăm şi nu va avea timp să reacţioneze.

Malko simţi cum i se urcă sângele la cap. Silvana îl fixa cu ochii măriţi de nelinişte. Încercă să-şi păstreze calmul.

— Aţi comis o imprudenţă atunci când i-aţi dezvăluit lui Borovo locul nostru secret. Acum, se află acolo, cu Todor Vlasek.

Era inutil să-i mai spună ceva. Generalul înţelegea. Silvana interveni:

— Ce se întâmplă? S-a întâmplat ceva cu Todor?

— Nu, nu, o asigură Malko. Trebuie să mergem la el. Nu vom mai avea timp să ne întoarcem aici înainte de plecare.. Vă mulţumesc pentru tot. Vă promit că voi face tot posibilul ca, în scurt timp, să puteţi părăsi ţara.

— O, vă mulţumesc, făcu tânăra femeie cu o voce nesigură. Spuneţi-i lui Todor să vină mai repede acasă. Sunteţi sigur că este în siguranţă?

— Absolut sigur.

El nu-l lăsa din ochi pe general, ştiindu-l în stare de orice. Acum, că era machiat, era capabil să-l doboare, să-i ia paşaportul turcesc şi să plece singur la aeroport. El îşi puse paltonul şi ţinu mâna în mod ostentativ în buzunarul în care păstra revolverul Walther. În încăpere domnea o tăcere apăsătoare. Generalul ieşi primul, după ce schiţă un zâmbet adresat Silvanei. Femeia închise repede uşa după ei, uşurată. Cum se văzură afară din casă, rusul izbucni:

— Este nebunie curată să mergem acolo! Şi asta din cauza unui sentimentalism idiot.

— Dacă nu vom merge, Borovo îl va ucide pe Vlasek, spuse calm Malko. Nu este nevoie să-l sacrificăm. Dacă nu doriţi să mă însoţiţi, putem să ne întâlnim la aeroport. Dar voi păstra paşaportul dumneavoastră la mine.

Fiodor Storamov nu răspunse. Ei traversară strada ca să ajungă la maşină. Brusc neliniştit, Malko întrebă:

— Sunteţi sigur că maşina este sigură?

— Absolut sigur.

Malko se instală la volan. Cu o strângere de inimă, văzu cum căsuţa familiei Vlasek rămânea în urmă.

*

* *

După ce parcă Volga într-un parching de pe strada Sipka, Malko împreună cu generalul se grăbiră să traverseze imensa piaţă Alexandru Nevski. Un vânt îngheţat sufla nemilos. Sunetul strident al unei sirene de poliţie îi făcu să tresară. Miliţianul care era de serviciu în mijlocul pieţei ridicase discul roşu şi oprise circulaţia dinspre centru. Imediat îşi făcu apariţia un Zil negru, cu perdeluţe le geamuri, echipat cu o mulţime de antene. Zil-ul era urmat de o Lada a miliţiei. Un membru al nomenclaturii era în trecere... Cei doi se grăbiră să traverseze piaţa pustie.

Catedrala, în care serviciul religios fusese interzis, putea fi vizitată de turişti. Avea acelaşi aer trist ca şi restul clădirilor din Sofia, ca şi mulţimea ce mergea tăcută şi resemnată, îngrămădită în tramvaie, abrutizată de regimul ce domnea în ţară de treizeci şi opt de ani încoace. Pe o tăbliţă indicatoare scria că imensa catedrală fusese ridicată în cinstea minunatei armate ruse ce eliberase Bulgaria de sub jugul otoman. Ca mulţumire, locuitorii ţării adoptaseră alfabetul chirilic şi nutreau o veşnică dragoste faţă de Uniunea Sovietică. În dreapta intrării, o scară de piatră cobora în criptă. Malko se uită în jur. Nu se vedea nimeni. Emil Borovo îi aştepta cu siguranţă înăuntru. Nu mai avea decât o singură soluţie. Să-l ucidă. Era vorba de viaţa lui sau de viaţa lui Todor Vlasek. Borovo era însă înarmat.

— Să ne despărţim, zise Malko. Eu voi coborî primul. Noi avem un avantaj imens. Nu ştie că sunteţi cu mine şi, în plus. Nu ştie că v-aţi schimbat înfăţişarea. În felul acesta vom putea să-l neutralizăm cu uşurinţă.

— Riscăm să mai fie şi alte persoane în muzeu, zise cu răceală generalul. Ar trebui să-l atragem în altă parte.

Malko începu să coboare scara de piatră. Era şi mai frig decât afară. În schimbul a doi bănuţi, el obţinu un bilet de intrare. Muzeul părea pustiu. Era compus din mai multe săli ce se întindeau pe toată suprafaţa catedralei. Pereţii era acoperiţi cu icoane.

— Începeţi din dreapta, îi spuse femeia de la bilete.

Malko pătrunse într-o săliţă în care se aflau expuse icoane din secolul al XIX-lea. Nu se vedea nici picior de om. Nici urmă de Todor sau de Emil Borovo. Malko merse mai departe, traversând

cu pas iute trei săli, în cele din urmă, îl văzu pe Vlasek, aşezat în faţa unei icoane din secolul al XVI-lea. Era înfofolit într-un şal imens şi stătea cu spatele. Malko se apropie, cu răsuflarea tăiată. Auzindu-i paşii, Todor se întoarse şi îi zâmbi.

— Vă aşteaptă, zise el fără să bănuiască nimic.

Borovo apăru, cu mâinile în buzunare, cu un rânjet odios pe faţă.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit... făcu el cu ironie în glas.

Malko făcu un pas într-o parte pentru a se îndepărta de Todor.

— Să plecăm de aici. Să ieşim afară, zise el.

— De ce? Stăm foarte bine aici. Vreau paşaportul imediat. Altfel îl ucid pe prietenul dumneavoastră.

Cu mâna crispată pe patul revolverului. Malko simţi cum i se contractă stomacul. Todor nu îi auzise. El picta liniştit mai departe. Era clar că lui Borovo nu-i arde de glumă. Trebuia să-l elimine primul. Avea să-şi joace viaţa pentru o fracţiune de secundă, în faţa unui adversar avizat. Malko îşi ţinu respiraţia.

— Număr până la cinci, zise bulgarul. Kartner, prietenul dumneavoastră, a greşit că nu mi-a dat atenţie. Acum este mort...

— Alois!

— Unu, făcu Borovo.

El făcu un pas în lături, fără să-l slăbească din ochi pe Malko. Acesta desluşi ceva mai în umbră. Era Borovo care se uita la o icoană.

— Doi... trei...

Împuşcătura răsună asurzitoare, amplificată de bolţile de piatră. Bulgarul făcu un pas înainte, a şi cum ar fi primit un brânci, cu chipul schimonosit de uimire. În spatele lui, stătea Storamov. Cu revolverul în mână. Femeia de la bilete ţipa ca din gură de şarpe.

O spumă însângerată apăru pe buzele lui Borovo. Mâna sa dreaptă ieşi din buzunar, înarmată. Atunci Malko trase cu o fracţiune de secundă mai devreme decât bulgarul. Cele două detonaţii se contopiră. Glonţul lui Malko îl nimeri pe Borovo drept în piept. Acesta căzu în genunchi lăsând arama să-i scape. Todor Vlasek se prăbuşi de pe scaun, plin de sânge. Îl nimerise proiectilul destinat lui Malko. Storamov îl apucă pe acesta de braţ.

— Să plecăm iute de aici.

Emil Borovo trăgea să moară, cu faţa lipită de dalele îngheţate

ale criptei, iar sângele îi curgea în valuri din cele două răni. Malko se repezise la Todor. Acesta avea artera pulmonară străpunsă. Era pierdut.

— Să plecăm, insistă Storamov.

Un zgomot metalic se auzi dinspre intrare. Femeia îi zăvorâse înăuntru şi acum se repezea afară ca să anunţe autorităţile. Erau prinşi în capcană, nemaiavând nici o altă cale de ieşire. Generalul trase două gloanţe în uşă, dar nu reuşi să o *deblocheze.*

*

* *

Buzele livide ale lui Todor se mişcară vag. Încerca să spună ceva. Malko se aplecă deasupra lui.

— În buzunarul meu... cheia... bâlbâi el. După grilajul din fund e o scară ce duce în biserică.

Malko se uită în direcţia indicată de muribund şi văzu un grilaj în zid. Căută în buzunarul pictorului şi găsi o cheie mare. Îi luă pulsul. Era aproape cinci. Todor era pe moarte. Cu inima frântă, Malko se ridică în picioare. Dinspre intrare nu se auzea nici un sunet.

— Veniţi cu mine, îi zise el generalului.

Cei doi descuiară grilajul. Aruncară o ultimă privire în urmă şi se făcură nevăzuţi. Dincolo de grilaj, se afla o criptă plină cu tablouri mari. Erau portrete de sultani turci şi de regi al Bulgariei. Regimul comunist nu îndrăznise să le distrugă, într-un colţ, era materialul necesar pentru pictură. Acolo îşi lăsa Todor uneltele. În fundul criptei se afla o scară în formă spiralată ce ducea la o trapă din tavan. Malko fu primul care ieşi. Se afla într-un naos lateral al catedralei.

Imensa catedrală era total pustie, cu excepţia unei bătrâne care se ruga în faţa lumânărilor. Era frumos faptul că fiecare bulgar avea în casă o icoană. Pentru prima dată în acel an, bulgarii aveau dreptul să sărbătorească Naşterea Domnului, după ce Crăciunul fusese interzis timp de treizeci şi opt de ani.

Ei se grăbiră să iasă printr-o uşă opusă intrării principale. Reuşiră să ajungă la maşină, iar generalul demară în direcţia bulevardului de centură Volgograd.

Generalul îşi verifică machiajul în oglindă. Totul era perfect. Malko se gândi la Todor Vlasek ce agoniza în cripta îngheţată.

El nu-i spusese încă lui Storamov despre întâlnirea cu Leila Galata. Erau în avans. Imensul Palat al Culturii apăru în dreapta

lor, cu multe cabine telefonice instalate în faţă.

— Opriţi, vreau să dau un telefon, zise el.

Storamov îl privi surprins.

— Cui?

— Soţiei lui Todor Vlasek. Trebuie să o previn. Poate că soţul ei mai trăieşte încă.

Generalul fu cât pe-aci să rupă volanul, de furie.

— Sunteţi nebun de legat. Oamenii din DS poate că sunt deja acolo. Or să pună o mulţime de întrebări. Vă interzic să faceţi asta!

Liniştit, Malko scoase revolverul şi îl îndreptă asupra generalului.

— Opriţi imediat maşina, altfel, trag.

— Nu veţi îndrăzni. Aţi venit doar să mă scoateţi de aici. Şefii dumneavoastră nu vă vor ierta...

— Şefii mei nu vor afla niciodată, zise Malko cu răceală. Todor Vlasek era mort. Ne-am bătut joc de soţia lui. Cel puţin, să-i spunem ce s-a întâmplat...

Cei doi se înfruntară din priviri. Generalul opri maşina. Nu-i plăcea ce vedea în ochii lui Malko.

— Bine, dar terminaţi repede, mormăi el înciudat.

Malko trânti portiera maşinii. Nu avea chef ca generalul să-i ţină companie. Biletele de avion şi paşapoartele erau la el... Formă numărul de telefon al lui Todor Vlasek. Curând, Silvana ridică receptorul.

— Aici este Klaus, spuse el. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Ştiu.

Se auzi un sunet şi convorbirea se curmă. Malko ezită o clipă, apoi formă din nou numărul. Era ocupat. Încercă iar şi iar, dar în zadar. Cu moartea în suflet, el înţelegea reacţia Silvanei. El fusese cel ce adusese nenorocirea în casa ei, lăsând-o apoi în voia sorţii. Se întoarse la maşină.

— Ei, ce s-a întâmplat? îl întrebă Storamov.

— Nu s-a întâmplat nimic.

*

* *

Leila Galata coborî din autobuz, cu o staţie înainte de staţia indicată de Malko. Nu voia să rişte nimic. Miliţianul care era de servici în intersecţie se uită lung după haina din vizon alb. De obicei, femeile îmbrăcate aşa erau însoţite de câte un membru al nomenclaturii şi circulau numai în maşini scumpe, nu pe jos, mai

ales pe străzile periferice. El notă în agendă ca să le comunice superiorilor săi. Femeia se îndepărtă înfricoşată. Numai de l-ar întâlni pe Klaus. Altfel, nu ar fi putut scăpa de agenţii DS. Chiar dacă nu s-ar fi descoperit prea curând cadavrul lui Gregori, s-ar fi, semnalat dispariţia lui la *Vitoşa.* Maşinăria diabolică s-ar fi pus în mişcare şi toată Sofia ar fi fost trecută printr-o sită fină. Până la urmă, ar fi fost trimisă în faţa plutonului de execuţie.

După zece minute de mers, ajunse la staţia de tramvai şi se aşeză pe o bancă, înfăşurată în blană. Pe lângă ea, trecură mai multe camioane într-un zgomot asurzitor.

Avionul de Viena pleca exact peste o oră şi jumătate.

Malko se uită la ceas. Mai avea la dispoziţie doar o oră şi jumătate. Trebuia însă să-şi ia o marjă de timp.

— Trebuie să scăpăm de arme înainte de ajunge la vamă…

— Ştiu, zise generalul. Le vom lăsa la toaletă.

Maşina mergea de-a lungul unui parc cu brazi acoperiţi cu zăpadă. Trecu apoi de un mare stadion. Până la aeroport mai aveau de mers vreo şase kilometri. Trebuiau să se întâlnească cu Leila aproape de aeroport.

— Ceva mai departe este o staţie de autobuz. Vreau să ne oprim niţel acolo, zise Malko.

Generalul îl privi furios.

— De ce?

— Am întâlnire cu Leila Galata.

Generalul era să intre într-un camion ce venea din sens invers. El puse o frână bruscă.

— Sunteţi nebun de legat. Ea este continuu supravegheată. O să-i aducă până la noi…

— Dacă vine, înseamnă că s-a descotorosit de ei într-un mod sau altul, zise Malko. Nu avem de ce ne teme.

Curând văzură staţia de autobuz. O femeie îmbrăcată în alb stătea pe bancă.

— Ce doriţi să faceţi? întrebă Storamov.

— Ea va lua avionul împreună cu noi.

— Ce? Credeam că aveţi numai un paşaport. Pentru mine.

— Datorită ei puteţi pleca dumneavoastră, nu-i aşa? I-am procurat un paşaport special, al unei femei, care nu i-ar fi putut servi lui Borovo.

Generalul clătina din cap furios.

— Este nebunie curată! Va fi identificată în aeroport. Eu cunosc prea bine toată procedura. Gărzile de frontieră au fotografia ei şi a tuturor persoanelor puse sub urmărire…

— Ea nu pleacă sub numele adevărat, remarcă Malko.

Rusul dădu din cap enervat.

— Poliţiştii de la frontieră sunt selecţionaţi dintre cei mai buni oameni, ca şi la noi. Au în memorie sute de feţe. Sunt convins că ea nu va trece.

— Atunci şi eu…

— Cu dumneavoastră nu au nimic. Nu au primit nici o instrucţiune în special. Ştiu pentru că v-am verificat chiar eu.

Continuu îi depăşeau camioane de mare tonaj, într-un vacarm îngrozitor.

— Eu ştiu că există datorii care trebuie plătite. Fără ajutorul Leilei, nu aş fi putut ajunge la dumneavoastră… l-am promis că o voi scoate din ţară şi am de gând să mă ţin de cuvânt. Altfel riscă să putrezească într-un lagăr.

— Va găsi ea un alt Emil Borovo care să o protejeze, făcu ironic Storamov.

— Eu sunt şeful acestei operaţiuni, nu dumneavoastră. Prefer să vă ucid decât să o las aici.

Fiodor Storamov se aibi la faţă. Fără să mai spună un cuvânt, el demară. Malko o văzu pe Leila sculându-se de pe bancă şi făcând câţiva paşi ca şi cum ar fi vrut să fugă, înspăimântată la vederea maşinii cu număr oficial. Storamov opri motorul în spatele ei. Malko sări din maşină şi fugi după tânăra femeie.

— Leila!

Ea se întoarse, cu chipul strălucind de bucurie.

— O, mi-era teamă că nu veţi veni! Am fost obligată să ucid: un paznic. A fost ceva oribil!

Malko se înfioră. Lăsa în urma sa cinci cadavre, fără a o socoti pe Silvana care putea sfârşi în camera de tortură… Ar fi fost o adevărată minunară poată trece graniţa.

Un camion mare trecu pe lângă ei. Leila se clătină brusc şi căzu cu mâinile întinse înainte. Malko crezu că s-a împiedicat de ceva şi se repezi să o ajute. Când o apucă de braţ, o simţi ciudat de grea…

Se uită la Storamov, care stătea nemişcat, cu mâinile în buzunar. Leila Galata era inertă, prăbuşită în zăpada topită. Malko îngenunchie lângă ea şi o întoarse cu faţa în sus. Chipul îi era deja ţeapăn, cu ochii sticloşi, iar pe piept i se lăţea o pată de sânge. Fusese împuşcată în inimă, în timp ce camionul trecea pe lângă ei. De aceea nu se auzise împuşcătura… Malko simţi cum îi îngheaţă sângele în vine şi i se tulbură vederea. Se repezi ca un nebun asupra generalului. Acesta o împuşcase pe Leila fără nici o

ezitare.

— Să nu faceţi vreo tâmpenie căci vă ucid şi pe dumneavoastră, făcu Storamov.

— Ticălosule! strigă Malko. Ticălos nenorocit!

— Sunt doar lucid, zise generalul. Ea nu ar fi trecut niciodată frontiera şi ne-ar fi pierdut şi pe noi. Nu suntem nişte boy-scouts, tovarăşe Linge. Noi luptăm pentru vieţile noastre. Suntem în război. Iar în război, îi ucidem pe cei ce ne pun viaţa în pericol, nu-i aşa?

Malko îşi scosese revolverul din buzunar. Generalul nici nu se clinti.

— Doriţi foarte mult să mă ucideţi, zise el rar. Ar fi o triplă eroare. Întâi, pentru că asta nu o va învia pe această femeie, în al doilea rând, pentru că ar însemna eşecul misiunii şi, în sfârşit, pentru că eu voi trage primul. Să plecăm deci şi să ne urcăm în avion. Mai târziu poate, dacă veţi voi, vom mai vorbi despre toate astea... într-o altă lume. Sunteţi prea tânăr ca să fi cunoscut războiul. Încă nu aţi văzut destui morţi. Aşa că este şi normal să gândiţi diferit.

Malko rămase nemişcat, orbit de furie şi de scârbă. Din depărtare se vedeau venind două camioane.

— Să o ridicăm de jos, repede, zise Storamov.

Cei doi o ridicară pe Leila şi o târâră până la bancă. Erau ca doi oameni ce ajută o femeie care a căzut în zăpadă.

Tensiunea se risipise. Malko ştia că nu-l va mai ucide pe Fiodor Storamov. Leila părea că doarme, înfăşurată în blana albă de vizon. Malko găsi paşaportul Samiei într-un buzunar interior al mantoului şi îl luă. Era inutil să mai provoace o catastrofă suplimentară... După ce aruncă o ultimă privire către moartă, el se urcă în Volga.

Mai aveau doi kilometri până la aeroport, când Storamov se arătă puţin îngrijorat.

— Cum se menţine machiajul meu?

— Perfect.

Fără alte comentarii. În depărtare, se văzu turnul de control aerian. Malko încercă să uite totul. Ce îl aştepta oare acolo? Revolverul Walther P38, atârna greu în buzunar, amintindu-i că avea încă la îndemână o soluţie onorabilă.

Capitolul XX

Maşina era parcată deja în parchingul aeroportului. Sosise clipa adevărului. Misiunea lui Malko se încheia aici. După ce îşi luară bagajele din portbagaj, cei doi se îndreptară spre terminal.

Malko se gândea la ceea ce lăsase în urma sa. Kurt Morell, Alois Kartner, Leila Galata şi, mai ales, nefericitul Todor Vlasek care crezuse în toată lumea şi care acum zăcea pe dalele reci din cripta catedralei. Şi toate acestea, pentru bărbatul care încercase să-l asasineze pe Papă! Rusul păşea calm alături de el. Deodată spuse:

— Ce păcat că nu sunteţi de partea noastră. Aţi fi avut o viaţă fantastică…

— Viaţa mea nu este deloc dezagreabilă, făcu Malko.

— Uitaţi-vă la Victor Louis, continuă rusul. Are un Porsche şi un Mercedes, un apartament de lux pe Perspectiva Lenin şi o vilă cu opt camere. Toate tinerele moscovite sunt la picioarele lui. El poate să circule pe banda din mijloc şi va ieşi la pensie cu o sumă frumoasă.

— Atunci, de ce fugiţi din ţară, îl întrebă Malko în timp ce-i făcea loc să intre în aerogară.

— Dar nu sunt un trădător. Vreau doar să-mi salvez pielea. Dacă imbecilului de Andropov nu i-ar fi dat prin cap să suprime piaţa neagră, aş fi în continuare la Moscova. Nu-mi pare rău de ceea ce am făcut. Mi-am servit ţara cât am putut de bine. Şi dacă ar fi să o iau de la început, aş face la fel.

— Inclusiv asasinarea Papei?

Storamov zâmbi cu dispreţ.

— Ce contează Papa? Este doar un bărbat obişnuit, îmbrăcat în veşminte albe şi cu idei vetuste. Trebuie să fug din ţara mea numai din cauză că cei din Comitetul Central sunt toţi nişte laşi. Sunt cu toţii traficanţi. La fel cu cei din nomenclatură. Dar ce mai contează acum…

Aeroportul semăna cu o gară de provincie. Câţiva gură-cască prost îmbrăcaţi hoinăreau în hol. Zborul Sofia – Viena era deja afişat pe panoul cu plecările. Pe tarmac, Malko văzu un aparat vechi Tupolev 134, ce semăna cu un bombardier. Lângă el era un Boeing 737.

Doi poliţişti moţăiau la biroul de emigrare.

— Aţi văzut oglinda? îl întrebă rusul în şoaptă.

Pe jos era pusă o oglindă mare, ce permitea miliţianului de frontieră să vadă dacă femeile nu ascund vreun copil sub fustă.

Trei sau patru pasageri aşteptau în faţa biroului de la Austrian Airlines. Păreau oameni de afaceri. Malko îi întinse biletul lui Storamov.

— Mergeţi. Eu vă aştept la cafenea.

Cafeneaua era însă închisă. Se învârti pe loc, până ce generalul se întoarse cu tichetul de îmbarcare.

Malko se prezentă şi el. Funcţionarul abia catadicsi să-i arunce o privire. Era evident că numele său nu atrăgea atenţia. El îl găsi pe general în faţa cafenelei. Mai rămânea principalul lucru: să treacă de controlul poliţiei de frontieră.

— Trebuie să ne debarasăm de arme, zise Malko.

El coborî primul la toaletele de la subsol, unde aruncă revolverul într-un rezervor cu apă din WC. Când ieşi din cabină, Storamov se spăla pe mâini. Făcu şi el acelaşi lucru, apoi urcară. În faţa unicului poliţist de la controlul paşapoartelor, aşteptau câţiva pasageri. Poliţistul verifica paşapoartele cu multă meticulozitate. Generalul se aşeză şi el la coadă, cu paşaportul în mână. Malko aşteptă să mai vină cineva, apoi se instala şi el la coadă. Abia reuşea să înghită saliva. Acum se juca ultima carte.

Fiodor Storamov întinse paşaportul turc. Poliţistul îl examină pagină cu pagină, comparând datele din foaia de îmbarcare cu cele din paşaport. Apoi îl închise. Tocmai voia să i-i dea, când sună telefonul.

El puse paşaportul pe masă şi ridică receptorul. Malko fu singurul care observă paloarea de pe chipul lui Storamov. Cu respiraţia blocată, acesta aştepta. Miliţianul puse receptorul în furcă şi îi întinse paşaportul cu un gest indiferent. Generalul, plecă spre punctul de control electronic.

Ca într-un vis, Malko aştepta să-i vină rândul. Miliţianul se uită în treacăt la paşaportul său. În zece secunde, era gata. Trecu de barajul antitero şi se îndreptă către sala de aşteptare, unde Fiodor Storamov era deja.

În mod brutal, simţi că-i este foame. Sala de aşteptare avea un aspect sinistru, cu banchetele uzate şi chiar găurite. Malko se aşeză departe de general, numărând secundele. Aparatul DC 9, vopsit în alb şi roşu, staţiona în faţa aerogării, păzit de un miliţian. Malko îşi cumpără un sandvici şi o Pepsi-Cola şi plăti în dolari. Barmanul bulgar îi dădu în loc de rest o ciocolată ce nu putea fi mâncată. Mai avea în buzunar o monedă şi în faţa sa era

un telefon. Formă numărul Samiei Sidani. După ce telefonul sună de douăzeci de ori, Samia răspunse.

— Plecăm, zise Malko. Totul este bine.

— Bravo şi pe curând, se auzi glasul emoţionat al tinerei femei.

Malko se întoarse şi se aşeză pe banchetă. Rusul stătea cu ochii pironiţi la vârfurile pantofilor, iar Malko îşi asculta bătăile inimii. Nu-i venea că creadă că nu, se va întâmpla până la urmă ceva.

Cinci minute mai târziu, megafoanele anunţau:

— Avionul companiei Austrian Airlines 654, cu destinaţia Viena, primeşte pasagerii la bord. Vă rugăm să nu fumaţi.

Cei doi se amestecară printre pasagerii care mergeau fără grabă către avion. Câţiva miliţieni păzeau tarmacul pustiu. Nu era nici un fel de animaţie. Ca într-un vis, Malko îşi găsi primul locul şi se aşeză. Cei mai mulţi pasageri erau austrieci, dar nu dorea să intre în discuţie cu ei.

Minutele treceau exasperant de greu. Uşa se închise cu un zgomot greu. Tensiunea se atenuă puţin. Stewardesa începu să verifice dacă centurile sunt bine legate. Avionul începu să ruleze pe tarmac, în direcţia pistei. Malko se aplecă şi se uită pe geam. Totul în jur era calm.

Aparatul ajunse la capătul pistei, gata să decoleze. Zgomotul reactoarelor se amplifică şi viteza crescu. Lipit de geam, Malko privea clădirile vechi ale aerogării din Sofia. În depărtare se vedeau colinele înzăpezite.

Trenul de aterizare intră în lăcaşul său cu un zgomot caracteristic. Aparatul DC 9 urca spre munţi la un unghi de treizeci de grade. Cabina era aproape goală. Malko se întoarse către general şi îi adresă un zâmbet rece. Nu simţea nici un licăr de simpatie faţă de rus, dar nu putea să nu simtă o mare uşurare, amestecată cu mândrie. Misiunea reuşise. Imaginea unui mantou alb îi trecu prin faţa ochilor, stricându-i bucuria. Din difuzoare se auzi vocea stewardesei:

— Avionul a decolat cu destinaţia Viena. Vom ajunge acolo peste trei ore şi treizeci de minute. Următoarea escală va fi la Bucureşti, unde vom ateriza la 18 h 40... Acum puteţi să vă desfaceţi centurile şi să fumaţi.

Capitolul XXI

Malko crezu că nu aude bine. El se întoarse şi văzu chipul descompus al generalului sovietic. Era alb ceara. El se ridică şi veni să se aşeze lângă Malko.

— Ce înseamnă asta? Mi-aţi spus că este un zbor direct!

— Dar este un zbor direct, răspunse Malko. L-am verificat şi era trecut ca atare pe panoul de afişaj. Dar ne-am uitat împreună... Nu înţeleg nimic...

— Vă daţi seama de situaţie? La Bucureşti! De ce nu la Moscova?

Stewardesa se îndreptă către ei zâmbitoare.

— Doriţi ceva de băut?

Malko avea gâtlejul prea încordat ca să poată înghiţi ceva.

— Aţi anunţat că vom face o escală la Bucureşti. Este cumva o greşeală? Credeam că este vorba de un zbor direct.

— Nu, nu este vorba de o greşeală, răspunse tânăra. Balkan ne-a cerut în ultimul moment să ne oprim la Bucureşti ca să luăm pasagerii unui zbor Tarom, anulat din motive tehnice. Nu vom sta acolo decât strictul necesar. Nu va trebui să coborâţi din avion. Desigur că vom ajunge puţin mai târziu la Viena. Doriţi o corespondenţă? Aş putea vorbi cu comandantul.

— Nu, mulţumesc.

Generalul rus, închisese ochii şi respira prea regulat ca să fie natural.

— Nu avem de ce să ne temem. Nu este vorba de o capcană a DS. Românii habar n-au că sunteţi la bordul avionului. Chiar dacă bulgarii declanşează urmărirea dumneavoastră, asta necesită un anume timp, iar noi vom fi deja plecaţi.

Generalul îl privi cu un aer nenorocit.

— Nu cunoaşteţi sistemul nostru... Toate serviciile secrete din lagărul socialist sunt legate la o reţea comună iar comunicaţiile sunt instantanee. Generalul şef al DS din Sofia poate ordona la Bucureşti şi va fi ascultat orbeşte.

— Oricum nu ne vom da jos din avion, zise Malko. Aparatul este austriac, iar românii nu au dreptul să intervină pe teritoriul austriac...

Fiodor Storamov ridică ochii spre cer auzind o asemenea naivitate. El îi făcu stewardesei un semn cu mâna.

— *Fraulein,* o votcă cu gheaţă şi fără apă, vă rog...

Când primi băutura, el ridică paharul în direcţia lui Malko.

— În sănătatea dumneavoastră! S-ar putea să fie ultimul pahar...

— Nu fiţi pesimist. Nu este cazul să vă alarmaţi, zise Malko.

Avionul zbura acum la o altitudine de 24 000 metri deasupra pământului. Până la Bucureşti, mai aveau o jumătate de oră.

*

* *

Silvana Vlasek îi privi pe cei doi miliţieni care o încadrau. Erau masivi şi ostili. Civilul aşezat în spatele biroului scria fără încetare. Se făcuse destul de frig în micuţul birou din cadrul Ministerului de Interne, unde fusese adusă imediat după arestarea ei.

— Sper să fiţi mulţumiţi, zise ea. V-am spus lucruri foarte interesante.

— *Dobre, dobre,* v-aţi făcut doar datoria de cetăţean bulgar. Dacă ancheta va dovedi că nu eraţi la curent cu actele criminale ale soţului dumneavoastră, veţi fi lăsată în libertate şi vi se va da un apartament în locul izbei, ca recompensă pentru că l-aţi denunţat. În caz contrar, declaraţiile dumneavoastră vor fi considerate ca circumstanţe atenuante, ceea ce vă va permite să scăpaţi după o perioadă de reeducare mai uşoară.

— Mulţumesc, zise Silvana cu glasul stins şi cu o licărire de ironie în ochi.

O clipă, ea se gândi la Todor cu ochii închişi. Nu o lăsaseră să-i vadă cadavrul, dar ea ştia că este mort. Ştia că nu vor mai merge niciodată în Occident, că totul se terminase pentru ei. Nu era permis ca acea canalie de general sovietic să trăiască în tihnă după tot ce făcuse! Nu putea să uite scârba şi oroarea din clipa în care o violase cu atâta bestialitate. El fusese ultimul ei bărbat! O tristeţe cumplită o cuprinse.

Făcu câţiva paşi în încăpere, iar cei doi miliţieni se îndepărtară. Era o plăcere să arestezi aşa oameni care vorbeau fără să fie întrebaţi şi care îţi pun în faţă fapte nebănuite...

Brusc, Silvana se repezi la fereastră. Nimeni nu putu să o reţină. Cu capul înainte, ea se izbi de geamul ce se făcu ţăndări. Sărmana femeie trecu peste pervaz şi dispăru în ninsoare.

Cei trei bărbaţi se năpustiră la fereastră la timp ca să vadă trupul care se zdrobea cinci etaje mai jos, în curtea interioară a ministerului, de acoperişul unei maşini Volga. Ei se precipitară

afară, să ajungă la corpul neînsufleţit.

— Nenorocita nu a apucat încă să semneze declaraţia. De ce nu aţi împiedicat-o? O să răspundeţi pentru asta…

Cei doi paznici tăceau, înnebuniţi. Pe umerii lor va cădea vina acum. Nimeni nu s-ar fi aşteptat ca o femeie atât de dulce, blândă şi cooperantă să sară pe fereastră.

— Fir-ar al naibii de treabă. Nu mai înţeleg nimic, făcu unul dintre ei.

— Duceţi-vă la ea. Poate, că mai trăieşte încă, le ordonă şeful lor.

Apoi ridică receptorul. Era sigur că va fi felicitat de superiorii săi pentru datele obţinute de la nefericita femeie.

*

* *

— Se pregăteşte aterizarea în Bucureşti, anunţă stewardesa. Vă rugăm să vă prindeţi centurile de siguranţă şi să nu mai fumaţi…

Generalul Storamov îşi prinse centura, dar continuă să tragă din ţigareta cu capătul aurit.

— Nimeni nu cunoaşte aspectul dumneavoastră actual, în afară de mine şi de Samia, spuse Malko.

— Şi de Silvana Vlasek, adăugă generalul cu glasul stins.

Era adevărat. Malko revăzu cu ochii minţii chipul palid al Silvanei. Apoi imaginea soţului ei mort.

— Este adevărat, dar nu o văd capabilă să ne denunţe, nici măcar pentru ca să răzbune moartea soţului ei.

Sovieticul tăcea. Privea îngândurat câmpia înzăpezită. Roţile atinseră pista cu o mică zguduitură şi avionul îşi încetini viteza.

— Nu-mi place deloc toată povestea asta, zise Storamov.

— Nu vom debarca. Peste douăzeci de minute plecăm spre Viena.

O scară fu ataşată la avion şi un val de aer rece năvăli înăuntru. Minutele se scurgeau lent. Generalul fuma cu privirea în gol. Brusc, lângă avion se opri un autobuz.

— Au venit pasagerii pentru Viena, zise Malko.

Nimeni nu coborî însă din autobuzul oprit la scară. Malko începu să fie cuprins de angoasă, dar îşi dădu curaj, zicându-şi că în situaţia lor totul părea suspect… El vedea pasagerii nou-veniţi în spatele uşilor închise.

— Ce se întâmplă? o întrebă Malko pe însoţitoarea de bord. De ce nu plecăm odată?

— Nu-i nimic. Aşteptăm să ne vină documentele de bord. Este o chestiune de numai câteva minute.

Malko tocmai se îndrepta către general, când inima i se opri în piept. Un jeep rusesc tocmai venea în viteză, cu un ofiţer însoţit de doi soldaţi cu caschete cu bandă verde pe cap. Ofiţerul urcă în goană treptele metalice. Generalul Storamov era cenuşiu la faţă.

Ofiţerul se apropie de stewardesă şi îi spuse în limba germană:

— Vă rog să-l identificaţi pe pasagerul Omar Rumeli.

Stewardesa încremeni.

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu pot face acest lucru fără să cer permisiunea comandantului de bord.

Ea se grăbi către cockpit şi apăru împreună cu comandantul de bord, care se apropie de ofiţerul român. Cei doi începură să discute, mai întâi cu voce scăzută, apoi din ce în ce mai tare.

— Dacă refuzaţi, voi împiedica decolarea aparatului şi evacuez toţi pasagerii ca să-l pot identifica pe cel care ne interesează.

— Nu aveţi nici un drept să urcaţi la bordul acestui aparat, ripostă comandantul. Vă rog să plecaţi imediat!

Ofiţerul român ridică din umeri.

— Să vă ia naiba! Eu execut doar nişte ordine. Este vorba de un individ extrem de periculos, spuse ofiţerul.

Din nou se auziră bocanci pe scara metalică. În avion îşi făcură apariţia doi soldaţi înarmaţi cu puşti Kalaşnikov: Ofiţerul dădu un ordin scurt şi unul dintre ei vârî ţeava puştii sale în stomacul comandantului de bord, silindu-l să intre în cockpit. Acesta începu să strige:

— Asta este curată piraterie, nu aveţi nici un drept aici!

Stewardesa stătea mută de spaimă.

Ofiţerul român scoase un pistol din teacă şi începu să cutreiere avionul uitându-se cu atenţie la fiecare pasager. În cele din urmă, se opri în faţa generalului Storamov.

— Ridicaţi-vă şi urmaţi-ne, tovarăşe general!

Lui Malko îi venea să vomite.

Fiodor Storamov avusese dreptate. Cine însă putuse să-i trădeze? El se aştepta ca acesta să nege totul şi să protesteze, dar nu făcu nimic. Timp de câteva secunde, ei se priviră în tăcere, apoi, fără să scoată vreun cuvânt, generalul se îndreptă către, pasarelă şi coborî cu paşi grei. Malko avu impresia că păşeşte pe pieptul său, strivindu-l.

Ofiţerul român mătură cabina cu o ultimă privire şi făcu

stânga-mprejur. Cei doi soldaţi încheiau convoiul.

— Acum puteţi să vă îmbarcaţi pasagerii, îi zise el stewardesei. Turnul de control poate să vă dea autorizaţia de decolare. *Auf Wiedersehen.*

El coborî pasarela. Uşile autobuzului de deschiseră şi din el năvăliră noii pasageri. Jeep-ul întoarse şi trecu la o distanţă mică de avion. Generalul Fiodor Storamov, palid, drept ca la paradă, îşi întoarse privirea către fereastra avionului. Din cauza lentilelor de contact, Malko nu putu să-şi dea seama dacă se uita spre el, sau doar la avion. Văzu ca prin ceaţă cum noii pasageri urcă şi se închid uşile.

Deodată, simţi ceva dur pe scaunul său. Era tabachera generalului, lucrată din aur masiv. O deschise şi văzu că era goală. Înăuntru se aflau gravate în litere chirilice, o dată, 28 decembrie 1981 şi prenumele generalului. Acesta avea să-şi serbeze următoarea aniversare la Lubianka.

Aparatul de zbor DC 9 era deasupra Dunării. Cu un gest maşinal, Malko vârî tabachera în buzunar unde o simţi greu ca o armă. Apoi închise ochii cu o senzaţie de vid interior.

Se întorcea singur la Viena, lăsând în urma sa un lung şir de morţi.

Fiodor Ivanovici Storamov era acum în drum spre destinul său. KGB-ul recuperase în ultimul moment pe singurul martor capabil să-l acuze de asasinarea Papei.

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....12
Capitolul III.....17
Capitolul IV.....26
Capitolul V.....36
Capitolul VI.....41
Capitolul VII.....49
Capitolul VIII.....57
Capitolul IX.....63
Capitolul X.....67
Capitolul XI.....75
Capitolul XII.....81
Capitolul XIII.....89
Capitolul XIV.....96
Capitolul XV.....104
Capitolul XVI.....108
Capitolul XVII.....115
Capitolul XVIII.....124
Capitolul XIX.....130
Capitolul XX.....138
Capitolul XXI.....141
Cuprins.....146